

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på <http://books.google.com>

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Princeton University Library

32101 069153342

3487

.2833

Library of

Princeton University.

Friedrich von Schillers
Udvalgte Skrifter.

Oversatte

ved

Frederik Schaldemose.

Andet Bind.

Kjöbenhavn.

ivet fra og trykt i det Martinske Bogtrykkerie.

1833.

87
833

Kabale og Kjerlighed,

et

borgerligt Sørgeespil.

(RECAP)

Schillers uds. Skrifter. 2 B.

1

Digitized by Google

24086

Personerne.

Præsident von Walter, ved en tykt Fyrstes Hof.

Berbinand, hans Søn, Major.

Hofmarschal von Kalb.

Lady Milford, Fyrstens Elskede.

Burm, Præsidentens Huussecretair.

Miller, Stadsmusikant.

Hans Kone.

Luise, hans Datter.

Sophie, Ladyens Kammerjongsfrue.

En Kammerhjener hos Fyrsten.

Forskjellige Bpersoner.

Förste Akt.

Förste Scene.

Et Værelse hos Musikanten.

Miller reiser sig just af Stolen, og sætter sin Violoncel til en Side. Ved et Bord sidder Madame Miller, endnu i Nattøi, og drikker sin Kaffe.

Miller. (Gaar hurtigt frem og tilbage.) Engang for Alle! Den Sag bliver alvorlig. Min Datter kommer i Raab for Baronnen. Mit Huus kommer i Bantrykte. Præsidenten faaer Nys om det — kort og godt, jeg forbyder Junkeren Huset.

Madame M. Du har ikke snakket ham ind i Dit Huus — har ikke tilkøstet ham Din Datter.

Miller. Har ikke snakket ham ind i Huset — ikke tilkøstet ham min Datter; hvem lægger Mærke dertil? — Jeg var Herre i Huset. Jeg burde have passet bedre paa min Datter. Jeg skulde have taget Majoren paa gevorben Fod — eller strax indberettet Alt til Hans Excellence. Den unge Baron slipper med en Bisker, det maa jeg vide, og alle Ulykker komme over Musikanten.

Madame M. (Drikker en Kop.) Narrestreger! Skibder-
sladder! Hvad kan der komme over Dig? Hvem kan gjøre
Dig noget? Du passer Din Profession og straber Scolarer
sammen, hvor Du kan faae dem.

Miller. Men, sig mig dog, hvad skal der komme ud
af den hele Kommerz? — Tage Pigen kan han dog ikke —
om at tage hende er Talen slet ikke, og til en — saa Gud
forbarme sig? — God Morgen! — Tro mig, naar saadan
en Russis Don har behjulpet sig hist og her, her og der,
naar han har smagt alt, Pokker veed hvad? faaer han ogsaa
engang Lykt til at grave efter ferstet Vand. Siv kun
Agt! Siv kun Agt! Om Du saa seer igjennem tusinde Di-
ne, om Du staaer Stildvagt for enhver Blodsdraabe, vil
han dog lige for Din Næse besnakke Pigen, og hun er bes-
tjæmmet for sin hele Levetid, bliver siddende, eller har faaet
Smag paa Haandværket og bliver ved. (Gaaer sig for Panden.)
Jesús Kristus!

Madame M. Gud bevare os i Naade!

Miller. Ja, der er noget at bevares for. Hvad kan saa-
dan en Bindspiller ellers have til Hensigt? — Pigen er smuk
rank, — har en net Fod. Under Taget kan det see ud som det
vil, derover seer 3 Kvindfolk væk, naar den kjære Gud blot
ikke har ladet det mangle paa Terre — udsponerer min
Springfyr ogsaa dette Kapitel — hei da! gaaer der ham et
Lys op, som min Rodney, naar han lugter en Franskmand,
og nu sættes alle Seil til og affed og — jeg fortænkter
ham slet ikke i det, Menneſket er Menneſte. Det maa jeg
vide.

Madame M. Du skalde kun læse de heilige Breve, som den naadige Herre skriver til Din Datter. Gode Gud! Der færr man det jo solklart, at det alene er ham om den skjønne Sjæl at gjøre.

Miller. Ja, det er den rette Naade! Paa Sæffen slaer man, Væset mener man. Den der vil aflægge en Silfen til det kjære Kjød, behøver kun at lade den bringe ved det gode Hjerte. Hvordan var jeg mig ad? Har man det først saavidt i det Rene, at Gemyttet siger Top, rulsch! følger Regemet ogsaa Gremplet. Tjenestefolkene efterabe Herkabet og den solvklare Maane har tilsidst været Kobblersken, skal man see.

Madame M. Men betragt dog først de prægtige Bøger, som Majoren har skaffet ind i Huset. Din Datter beder ogsaa bestandigt af dem.

Miller. (Riser.) Ha! beder? Jo det er noget Du forskaarer! Naturens raa Kraftsupper ere endnu for stærke for hans Naades svage Makronmave. Han maa først lade dem taage op i Belletristernes Helvedes Pestilenzkisten. Paa Ilden med det Snarv! Der indfuger Pigen mig — Gud veed hvad for Grillen over disse himmelske Epilfægterier, og det løber som spanske Fluer i Blodet, og kaster mig vel endogsaa tilsidst den Smule Christendom overende, som Faderen med Nød og Neppe har holdt sammen. Paa Ilden med dem, siger jeg! Pigen sætte de alle Slags dumt Løi i Forvedet. Over al denne Joiten om i en Glaraffenverden, finder hun tilsidst ikke sit Hjem igjen, glemmer, skammer sig over at hendes Fader er Musikant Miller og forjager mig

tilsidst en vatter, ærbar Svigersøn, der lægger sig saa strigt efter min Kunst — — Nei, Gud fordsømme mig! (Han springer op, hidfigt.) Strax maa Stegen paa Ilden, og Majoren — ja, Majoren vil jeg vise hvor Mester Lømmemand har gjort det firfandede Gul. (Bil bort.)

Madame M. Vær høflig, Miller! Hvor mangen delig Stilling har ikke de Forærlinger —

Miller. (Kommer tilbage og bliver staaende foran hende.) Blodpengene for min Datter! — Gaa Fanden i Bøld, infame Robberste! — Før vil jeg drage omkring med min Fiol og bette, og give en Concert for en Skefuld Varmt — før vil jeg slaae min Violoncello i Stykker og bære Nøg i Sonanzbunden, førend jeg smager noget af det, som mit eneste Barn har fortjent med Sjæl og Salighed — Afkaf den fordsømte Kaffe, og Snustobakken, saa behøver Du ikke at bringe Din Datters Ansigt til Torvs. Jeg har spilst mig mæt og altid havt en heel Stjorte paa Kroppen, førend en saadan fordsømt Springsyre traad ind i min Stue.

Madame M. Nu, fald dog ikke strax med Øren ind i Huset. Hvor Du dog i eet Dieblis kan komme i Fyr og Flamme! Jeg siger jo kun, at man ikke maa overfuse Majoren, da han er Præsidentens Søn.

Miller. Ja, deri er det just det stikker! Derfor, just derfor maa Sagen afgjøres endnu i Dag. Præsidenten maa være mig Tak skyldig fordi jeg er en raskaffen Fader. Værst min røde Pysches Kjole; jeg vil lade mig melde hos Hans Excellence; jeg vil sige til Hans Excellence: Deres Hr. Søn har et godt Die til min Datter; min Datter er for ringe til

at være Deres Hr. Søns Kone, men til at være Deres Hr. Søns Frille er min Datter for kostbar, og dermed Basta! — Jeg hedder Miller.

Anden Scene.

Secretair Wurm. De Forrige.

Madame M. Ih, god Morgen, Hr. Secretair! Har man ogsaa igjen den Fornsielse at see Dem?

Wurm. Fornsielsen er min, Fornsielsen er min, Cousine! Hvor en naadig Kavaleer gaar ud og ind, kommer min borgerlige Fornsielse slet ikke i Betragtning.

Madame M. Hvad De der siger, Hr. Secretair! Hans høie Naade, Hr. Major von Walter gjør os vel imellem den Fornsielse; dog derfor foragte vi ingen.

Miller. (Fortrædelig.) Byd Herren en Stool, Kone! Vær saa god at lægge fra Dem, Hr. Landsmand!

Wurm. (Ragter Hat og Stof og sætter sig.) Nu! Nu! Og hvorledes befinder da min Tilkommende — eller Forhenværende sig? — Jeg vil dog ikke haabe — faar man hende ikke at see — Mamsel Luse?

Madame M. Jeg takker for Efterspørgselen, Hr. Secretair! men min Datter er slet ikke hjemme.

Miller. (Ragter sig, støder til hende med Albuene.) Kone!

Madame M. Jeg beklager kun at hun ikke kan have den Tre at tage imod Secretairen — min Datter er just i Messen.

Wurm. Det glæder mig! Det glæder mig! Jeg faar engang i hende en from kristelig Hustru.

Madame M. (Med et dumt, fornemt Smil.) Ja — min
 Hr. Secretair!

Miller. (I synlig Forlegenhed, kniber hende i Ørnerne.) Kone!

Madame M. Hvis vort Huus ellers kan være Dem
 til Tjeneste! — med al Fornøielse, Hr. Secretair!

Wurm. (Med et listigt Blik.) Ellers til Tjeneste? Mange
 Tak! Mange Tak! Mange Tak! Hem! hem! hem!

Madame M. Men da Hr. Secretairen selv vil ind-
 see —

Miller. (Giver forbittret sin Kone et Puf.) Kone!

Madame M. Godt er godt, og bedre er bedre, og det
 eneste Barn maa man dog heller ikke hindre i sin Lykke.
 (Bondestolt.) De kan dog vel mærke, Hr. Secretair?

Wurm. (Rykker uroligt frem og tilbage i Stolen, flør sig bag
 Øret, og piller i sine Manschetter.) Mærke? Iet ikke — D ja, —
 Hvad mener De da?

Madame M. Nu! nu! — jeg tænkte kun — jeg
 meende — (Hoster.) Da nu den kjære Gud partu vil gjøre
 min Datter til naadige Frue —

Wurm. (Farer op af Stolen.) Hvad er det? De siger? Hvad?

Miller. Bliv siddende! Bliv siddende, Hr. Secretair!
 Konen er en dum Gås! Hvor skulde den naadige Frue kom-
 me fra? Hvad for et Uset strækker sit Langøre ud af denne
 Sladder?

Madame M. Stjænd Du saa længe Du vil. Hvad
 jeg veed det veed jeg — og hvad Hr. Majoren har sagt, det
 har han sagt.

Miller. (Opbragt, springer efter Stolen.) Vil Du holde Mund!

Vil Du have min Violoncello paa Pandekraften? — Hvad kan Du vide? Hvad kan han have sagt? — Bryd sig ikke om den Snat, Hr. Fætter! — Marsch Du ud i Kjøkkenet! — De vil dog vel ikke holde mig for et saadant Dummerhoved at jeg vil hoiere i Veiret end Pigen? De vil dog ikke tænke det om mig, Hr. Secretarius.

Wurm. Heller ikke har jeg fortjent det af Dem, Hr. Musikmester! De har altid ladet mig see Manden af Ord, og mine Fordringer paa Deres Datter vare saa godt som understrebne. Jeg har et Embede, der kan ernære en god Huns, holder; Præsidenten er mig bevaagen; paa Anbefaling kan det ikke mangle, naar jeg vil pousfere mig hoiere. De seer, at mine Hensigter med Ransel Luffe ere alvorlige, dersom maa skee en adelig Windbeutel gjennemkrydser dem —

Madame M. Hr. Secretair Wurm! mere Respect om man tør bede!

Miller. Hold Du Mund, siger jeg! — Lad De det være godt, Hr. Fætter! Det bliver ved det Gamle. Den Bæfted jeg gav Dem i afvigte Efteraar, giver jeg Dem igjen. Jeg tvinger ikke min Datter. Staaer De hende an, — godt og vel, saa maa hun see til, hvordan hun bliver lykkelig med Dem. Kysster hun paa Hovedet — endnu bedre — i Guds Navn, vilde jeg sige — saa gjæmmer De Kurven og drikker en Glaske Biin med Faderen. — Pigen skal leve med Dem — jeg ikke. Hvorfor skulde jeg af pure, bare Egenfindighed kaste hende en Mand paa Halsen, som hun ikke kunde lide? — At den Stemme endnu paa mine gamle Dage skulde hidse mig som et Stykke Bliid — at jeg skulde komme til at drikke i

ethvert Glas Vlin — søbe i enhver Suppe: Du er en Skurk der har ruineret Dit Barn!

Madame M. Og kort og godt — min Konsenz giver jeg absolut ikke! Min Datter er stabt til noget Høiere, og jeg løber til Domstolen, dersom min Mand lader sig overtale.

Miller. Skal jeg slaae Arme og Been itu paa Dig, Din Skjændegjæst!

Wurm. (Til Miller.) Et faderligt Raad formaaer meget hos en Datter; og jeg haaber, at hun kjender mig, Hr. Miller!

Miller. For Pokker, Pigen maa kjende Dem. Hvad jeg gamle Graaskjæg seer paa Dem, er just ikke noget, der kan behage en ung Pige. Jeg vil paa et Haar sige Dem om De er en Mand for Orkestret — men en Avindessjæl er for ubegribelig, endogsaa for en Kapelmester. Og saa reent fra Lungen, Hr. Fætter! — thi jeg er en plump, ærlig Tyfster — for mit Raad vil hun vel tilsidst betænke sig. Jeg raader ikke min Datter til Nogen — men Dem fraraader jeg min Datter, Hr. Secretarius! Lad mig tale ud! En Elsker, der kalder Faderen til Hjælp — tillad mig — har jeg ingen god Tro til. Er han noget, vil han stamme sig ved, at bringe sine Talenter til sin Elskede, gennem denne gammeldags Kanal — har han ikke Mod til selv at gjøre det, saa er han en Hare, og for saadanne Dyr groer der ingen Lusser — Der, bag Faderens Ryg maa han afgjøre det med Datteren. Han maa gjøre, at Pigen hellere ønsker Fader og Moder Fanden i Bold, end hun lader ham fare — eller at hun selv

kommer og kaster sig paa Knæ for Faderen, og udbæder sig den sorte gule Død eller den Kjæreste. — Det kalder jeg en Karl, der elsker varmt, og den, der ikke bringer det saa vidt hos Dvindsfolket, skalde ride paa en Pennesjter.

Wurm. (Striber efter Hat og Stof og iler ud af Børrelset.)
Obligation, Hr. Miller!

Miller. (Saaer langsomt efter ham.) For hvad? For hvad? De har jo ikke nydt noget, Hr. Secretarius! (Kommer tilbage.) Intet hører han og borte er han! — Det er mig som Gift og Opperment, naar jeg seer denne Pennesjter. En affkeelig Karl, som om en Smugler havde indlistet ham i min Herreguds Verden. — De smaa listige Rusfæine — de brandsrøde Haar — den fremstaaende Hage, som om Naturen af bare Vrgrelse over dette forhutlede Stykke Arbejde havde grebet min Slynge og kastet ham hen i en Krog — Rei! førend jeg kaster min Datter til saadan en Skurk, før skal jeg — Gud forlade mig!

Madame M. (Snytter, giftig.) Den Hund! — men han skal ikke smøre sig paa Stegen.

Miller. Men Du med Din pestilentialiske Junker — Har Du ikke bragt mig saaledes i Harnisk — Du er dog aldrig dummere, end naar Du for Guds Skyld skalde være fornuftig — Hvad skalde den Snak om en naadig Madame og om Din Datter betyde? Det er just en Karl, som man blot behøver at sige et Ord, for at faae det udbasunet i hele Byen. Det er en Rusfæine, der lister sig om i Folks Huse, raisonnerer over Kjøkken og Kjælder, og springer der en et

nærvilst Drb over Læberne — hans har Fyrsten og Maltres-
sen og Præsidenten det og Du har alle Ulykker paa Halsen.

Tredie Scene.

Luiſe (kommer med en Bog i Haanden). De Forrige.

Luiſe. (Lægger Bogen, gaar til Miller og trykker hans Haand.)
God Morgen, kjære Fader!

Miller. (Barm.) Brav, min Luiſe! — Det glæder mig
— at Du tænker ſaa ſittigt paa Din Skaber. Bliv beſtan-
digt ſaaledes og hans Arm vil holde Dig.

Luiſe. O, jeg er en ſtor Synnerinde, Fader! — Var
han her, Moder?

Madame M. Svær, mit Barn?

Luiſe. Af, jeg glemde, at der er andre Menneſker til
end ham — mit Hoved er ſaa tomt — Han var her ikke?
Walter?

Miller. (Corrigſuld og alvorlig.) Jeg tænkte, at min Luiſe
havde ladet dette Navn i Kirken?

Luiſe. (Der en Tid lang har ſeet ſtort paa ham.) Jeg forſtaaer
ham, Fader! — føler Kniven, ſom han ſtøder i min Sam-
vittighed; men det er for ſildigt. — Jeg har ingen Andagt
meer, Fader! — Himlen og Ferdinand ſtride om min blø-
dende Sjæl, og jeg frygter — jeg frygter — (Efter en Pauſe.)
Dog nei, gode Fader! naar vi forſømme Kunſtneren over
hans Materi, er det jo den fineſte Roes. Naar min Glæ-
de over hans Meſterſtykke gjør at jeg overſeer ham, Fader!
maa det da ikke behage Gud?

Miller. (Kaster sig smigende i en Stol.) Der har vi det! Det er Frugten af den ugudelige Læsen!

Luiſe. (Træder urolig til et Bindue.) Hvor mon han dog nu er? — De fornemme Frøkenen, der ſee ham, høre ham — jeg er en ringe, forglemt Pige. (Forſtrækkes over dette Ord og ſtryker hen imod ſin Fader.) Dog nei! nei! tilgiv mig! Jeg begæder ikke min Elſkabne. Jeg vil jo kun tænke lidt — paa ham — det koſter jo intet. Den Smule Liv — o, turde jeg udaande det i et ſagte, ſmigrende Puſt for at aſtjole hans Anſigt! — Dette Ungdomsblomſter — o, var det en lille Biol og han traad paa den og den turde beſte den under ham! Dermed var jeg fornoiet, Fader! Kan den ſtolte, maſjeſtærfte Soel ſtraffe Miggen, fordi den ſolet ſig i dens Straaler?

Miller. (Bukker ſig rørt over Armen af Stolen og bedækker ſit Anſigt.) Hør, Luiſe! Det Smule Bunderſald, der er tilbage af mine Aar vilde jeg give for, at Du aldrig havde ſeet Mæjoren.

Luiſe. (Forſtrækket.) Hvad ſiger han der? Hvad? — Nei! Han mener det ikke, den gode Fader! Han vil ikke vide, at Ferdinand er min, er ſtabt for mig, for at glæde mig, af de Elſkendes Fader! (Hun ſtaaer taalefuld.) Da jeg ſaa ham forſtegang — (Kaſtere.) — og Blodet ſteeg mig op i Kinderne, alle Pulſe ſlog hæftigere, enhver Følelſe ſagde, ethvert Aandedræt hviſtede: "Ham er det!" — og mit Hjerte erkjendte den Altidſarvede, bekræftede: "Det er ham!" — og hvor det glædeklang gjennem den hele medfølende Verden! Den Tid, — o, den Tid opgik den første Morgen i min Sjæl! Tuſinde unge

Gøtelfer fremspænde af mit Hjerte, som Blomster af Jorden, naar Vaaren kommer. Jeg saa ingen Verden meer, og dog erindrer jeg, at den aldrig har været saa stjen. Jeg vidste af ingen Gud meer, og dog havde jeg aldrig elsket ham saa meget.

Miller. (Her hen til hende og trykker hende til sit Bryst.)
 Luise — kjære — herlige Barn — Tag' mit gamle, svage Hoved — tag alt — alt! — Majoren — Gud er mit Vidne — jeg kan aldrig give Dig ham. (Gaaer.)

Luise. Jeg vil ham jo heller ikke nu, min Fader. Denne karrige Dugdraabe af Tid — blot en Drøm om Ferdinand indsluger den med Velslyst. Jeg frastiger mig ham for dette Liv. Men da Moder, da, naar Forstjellens Skranker styrte ind, naar alle Standens forhadte Skaller springe af — naar Mennesker kun ere Mennesker — jeg bringer intet med mig uden min uskyldighed; min Fader har jo saa ofte sagt, at Prunk og prægtige Titler ere godtsjeb, naar Gud kommer, og Hjertene stige i Prisen. Da vil jeg blive rig. Der regner man Taarer for Triumpher og skønne Tanter for Aher! Da vil jeg blive fornem, Moder! — Hvad har han der forud for sin Pige?

Madame M. (Gaar i Veiret.) Luise! Majoren! Han springer over Planteværket. Hvor skal jeg skjule mig?

Luise. (Begynder at siette.) Bliu De dog, Moder!

Madame M. Min Gud, hvordan seer jeg ud! Jeg maa jo flamme mig. Saaledes tør jeg ikke lade mig see for hans Naade! (Gaaer.)

Fjerde Scene.

Luise. Ferdinand von Walter.

(Han flyver hen imod hende — hun synker blegnende og mat ned paa en Stool — han bliver staaende foran hende — de see en Tid lang tausé paa hinanden. Pause).

Ferdinand. Du er bleg, Luise!

Luise. (Staaer op og falder ham om Halsen.) Det er intet — intet! Du er jo her. Det er forbi.

Ferdinand. (Tager hendes Haand og fører den til Munden.) Og elsker min Luise mig endnu? Mit Hjerte er det samme som igaar; er Dit det ogsaa? Jeg flyver kun hid, for at see om Du er glad, og vil gaar, for ogsaa at være det — Du er det ikke?

Luise. Jo, jo vist, min Elskede!

Ferdinand. Tael Sandhed! Du er det ikke! Jeg seer igjennem Din Sjæl, som igjennem disse Edelskenes klare Vand (viser paa sin Ring.) Her styder ingen lille Blære op uden at jeg mærker det — ingen Tanke viser sig i dette Ansigt, uden at jeg bliver den pær. Hvad feiler Du? Gespindt! Naar jeg kun ved, at dette Speil er klart, farer der ingen Sky hen over Verden! Hvad er Du bekymret over?

Luise. (Stirrer en Tid lang tausé og betydningsfuldt paa ham, derefter med Bemod.) Ferdinand! Naar Du bare vidste, hvor skjönt den borgerlige Pige tager sig ud i dette Sprog!

Ferdinand. Hvad er det? (Forundret.) Pige, hør! Hvorledes kommer Du derpaa? — Du er min Luise! Hvem siger

Schillers udb. Skrifter. 2 B.

Dig, at Du endnu skal være noget? Seer Du, Falske! i hvilken Koldfindighed jeg griber Dig. Dersom Du blot var aldeles Kjærlighed for mig, naar vilde Du da have havt Tid til at gjøre en saadan Sammenligning? Naar jeg er hos Dig, hensemælder min Fornuft i et Blik — naar jeg er borte, i en Drøm om Dig, og Du har endnu Klogskab ved Siden af Din Kjærlighed! Stam Dig! Ethvert Dieblif, som Du spildte paa denne Rummer, var stjaalet fra Din Ferdinand.

Luiſe. (Griber hans Haand og ryster paa Hovedet.) Du vil dylse mig i Søvn, Ferdinand! — vil bortvende mine Dine fra den Afgrund, i hvilken jeg maa styrte. Jeg seer ind i Fremtiden — Vrens Stemme — Dine Planer — Din Fader — mit Intet — (Forstærkes og slipper pludseligt hans Haand.) Ferdinand! en Dolk over Dig og mig! Man stiller os ad!

Ferdinand. Skiller os ad! (Han springer op.) Hvorfra faaer Du denne Ahnelse, Luiſe? — Skiller os ad? — Hvem kan løse Pagten mellem to Hjertter eller stibe en Accords Toner fra hverandre? — Jeg er en Adelsmand — Lad os engang see, om mit Adelsbrev er ældre end Ridset til den uendelige Verdenskreds, eller mit Baaben gyldigere, end Himmels Haandſkrift i min Luiſes Dine. Denne Kvinde er for denne Mand? — Jeg er Præsidentens Søn. Just derfor. Hvem, uden Kjærligheden, kan forsøde mig de Forbandelser, som min Faders Landsaager vil efterlade mig?

Luiſe. O, hvor jeg er bange for ham — for denne Fader!

Ferdinand. Jeg frygter intet — slet intet — uden Grændserne for Din Kjærlighed. Lad ogsaa Hindringer taarne

fig op imellem os som Bjærge, jeg vil ansee dem som Trapper og flyve hen over dem i Luises Arme. Modgangens Storme skulle opsvulme min Dmhed — Farer ville gjøre min Luise endnu mere fortryllende. Altsaa intet Mere om Frygt, min Elskede! Jeg selv — jeg vil vaage over Dig, som Dragen over det underjordiske Guld! — Betro Dig til mig! Du behøver ingen Engel meer, — jeg vil kaste mig imellem Dig og Skjæbnen — modtage hvert Saar for Dig — opfange enhver Draabe af Glædens Bæger til Dig — bringe Dig den i Kjærlighedens Staal. (Omsvæver hende smt.) Bed denne Arm skal min Luise hoppe igjennem Livet; Kjønnere, end den lod Dig komme fra sig, skal Himlen have Dig igjen, og med Forundring tilskaae, at det kan er Kjærligheden, der lægger den sidste Haand paa Sjælen.

Luise. (Trykker ham fra sig, i hæftig Bevægelse.) Intet mere; jeg beder Dig, ti! — Dersom Du vidste — Lad mig — Du veed ikke, at Dine Forhaabninger anfalde mit Hjerte, som Fjerner. (Vil bort.)

Ferdinand. (Holder hende tilbage.) Luise! Hvorledes? Hvad? Hvilket Anfald?

Luise. Jeg havde forglemt disse Drømme og var lykkelig — Nu! — Nu! — Fra dette Dieblif er mit Hjertes Fred forsvunden — Mine Ønsker — jeg veed det — ville rase i mit Bryst — Gaa! — Gud forlade Dig! — Du har kastet en Brand i mit unge fredelige Hjerte — og den bliver aldrig — aldrig slukt! (Hun styrter ud; han følger maalløs efter hende.)

Femte Scene.

(Sal hos Præsidenten.)

Præsidenten (med et Ordenskræ om Halsen, en Stjerne paa Bynstet) og Secretair Wurm. (træde ind).

Præsidenten. Et alvorligt Attachement! Min Søn? — Nei, Wurm! det faaer han mig aldrig til at troe.

Wurm. Deres Excellence ville have den Naade at besale mig at skaffe Beviis.

Præsidenten. Lad ham gjøre Cour til den Borgercannaille — sige hende Smigrerier — og saa, for mig, foresnakke hende om Følelser — Det er altsammen noget, jeg finder mueligt — tilgiveligt — men — og ovenitjebet en Datter af en Musikant, siger han?

Wurm. Musikmester Millers Datter.

Præsidenten. Smuk? — Men det forstaaer sig vel af sig selv.

Wurm. (Levende.) Det skønneste Exemplar af en Blondine, der, uden at jeg overdriber, endog vilde kunde gjøre Figur ved Siden af de første Skjønheder ved Høffet.

Præsidenten. (Leer.) Han siger mig, Wurm! at han har et godt Nie til den Ting — det finder jeg. Men seer han vel, min kjære Wurm! — at min Søn har Følelser for Fruentimmeret, giver mig Haab om at Damerne ikke vilde hade ham. Han kan drive noget igjennem ved Høffet. Pliggen er skøn, siger han; det behager mig hos min Søn, at han har Smag. Forgiver han for Tossen, at han har so-

Slide Hensigter — Endnu bedre, saa seer jeg at han har Vid nok til at lyve i sin egen Pung. Han kan blive Præsident. Sætter han det ovenikjøbet igjennem, herligt! det viser mig, at han har Lykke. — Endet Farsen med en sund Sønnesøn, — uforligneligt! Saa drikker jeg en Flaske Malaga mere paa mit Stammetræes gode Aspecter — og betaler Escortationsbøderne for hans Løs.

Wurm. Alt hvad jeg ønsker, Deres Excellence! er, at De ikke maa behøve at drikke denne Flaske til Deres Udspredelse.

Præsidenten. (Åbentlig.) Wurm! Han maa erindre, at jeg, naar jeg engang troer, troer haardnakket, raser naar jeg vredes — Jeg vil gjøre et Spøg af det, at han vilde opbidsse mig. At han gjerne seer, at han faaer sin Medbejler fra Halsen, troer jeg meget vel. At han vilde, at Faderen skulde tjene ham til Fluesmætte, da han vilde have Møie med at udstikke min Søn hos Pigen, finder jeg ogsaa begribeligt — og at han har saa herlige Anlæg til at være en Skurk, henrykker mig endogsaa — Kun, min fjære Wurm! maa han ikke ville narre mig med. — Kun, forstaaer han mig, maa han ikke drive Piffet til Indbrud i mine Grundsætninger.

Wurm. Deres Excellence ville tilgive! Om ogsaa virkelig — som De har Mistanke om — Skinsygen skulde være med i Spillet, saa er det i det mindste kun med Vinene og ikke med Tungen.

Præsidenten. Og jeg tænker, at det er bedst at den bliver reent borte. Dumme Djævel! Hvad Læg ligger der.

paa om han faaer en Karolin frijt fra Menten eller fra Berelereren? Trøst han sig med den herværende Adels — med Vidende eller ikke — hos os bliver der sjældent sluttet en Mariage, hvor ikke i det mindste et halvt Dufin af Gjaesterne — eller Dvvarterne — geometrisk kan opmaale Brudgommens Paradis.

Wurm. (Baffer.) I dette Tilfælde vil jeg gjerne være en Borgerlig, Deres Excellence.

Præsidenten. Desuden kan han med det Første have den Glæde at give sin Medbeller Spotten tilbage paa den skønneste Maade. Just nu ligger der en Plan i Cabinetet, at Lady Milford, ved den nye Hertuginde's Ankomst, for et Syns Skyld skal have sin Afstød, og for at gjøre Bedrageriet fuldkomment, skal hun indgaae en Forbindelse. Han veed, Wurm! hvormeget min Anseelse støtter sig paa Ladyens Indsigelse — hvorledes overhovedet mine vigtigste Springfjere spille ind i Fyrstens Ridenstaber. Hertugen søger et Parti for Milford. En Anden kan melde sig — slutte Handelen, rive Fyrstens Fortrolighed tilligemed Damen til sig, gjøre sig uundværlig — for nu at Fyrsten kan blive i min Families Garn, skal min Ferdinand ægte Milford — Er det ham klart?

Wurm. Saa klart at det skærer mig i Vinene. I det mindste beviiste Præsidenten her, at Faderen kun var en Beskynder imod ham. Naar Majoren saaledes viser Dem den lydige Søn, som De viser ham den samme Fader, kunde Deres Fordring nok komme tilbage med Protest.

Præsidenten. Til Lykke har jeg aldrig været bange

for udførelsen af et Anslag, hvor jeg kunde indfinde mig med et: Saaledes skal det være! — Men seer han nu, Wurm! dette har igjen bragt os fra det forrige Punkt. Jeg tilkjendegiver min Søn endnu i Formiddag hans Formøling. Det Ansigt, han vil vise mig, skal enten retfærdiggjøre min Mistanke eller gjendrive den.

Wurm. Naadige Herre! jeg beder meget om Forladelse! Det mørke Ansigt, som han ganske tilforladeligt vil vise Dem, lader sig lige saa let strive paa den Bruuds Regning, som De vil bringe ham, som paa dens, De vil fratage ham. Jeg beder Dem, om en skarpere Prøve! Vælg De ham det ulasteligste Parti i Landet og siger han Ja, saa lad De Secretair Wurm gaae tre Aar i Stabskarren.

Præsidenten. (Bider sig i Læberne.) Satan!

Wurm. Det er ikke anderledes. Moderen — Dumheden selv — har i sin Tensfoldighed udsladdret for meget. ✓

Præsidenten. (Gaaer frem og søger at undertrykke sin Harm.) Gode! Endnu i denne Morgen.

Wurm. Kun maa Deres Excellence ikke forglemme, at Majoren — er min Herres Søn.

Præsidenten. Han skal blive staaet, Wurm!

Wurm. Og at den Tjeneste, at hjælpe dem af med en saa uvelkommen Svigerdatter —

Præsidenten. Er den Gjentjeneste værd at hjælpe ham til en Kone? Og saa det, Wurm!

Wurm. (Bukter fornøjet.) Evigt Deres, naadige Herre! (Bil gaae.)

Præsidenten. Hvad jeg betroede ham for, Børn! (Tænder.) Derfor han fladder!

Wilm. (Seer.) Saa fremvise Deres Excellence mine falske Underkrivter! (Gaaer.)

Præsidenten. Dog Du er mig vis nok! Dine Skurkes streger fiktte mig.

En Kammertjener. (Træder ind.) Hofmarschal von Kalb —

Præsidenten. Kommer, som om han var kaldet! — Det skal være mig en Fornøielse! (Kammertjeneren gaaer.)

Sjette Scene.

Hofmarschal von Kalb (i en riiig, men smagløs Hofklædning, med Kammerherrensøgle, to uhre og en Kaarde, Chausse-pas og friseret à la Herisson. Han flyver med stor Larm henimod Præsidenten og udbreder en Bisamlugt over hele Parterret). Præsidenten.

Hofmarschallen. (Omslapper ham.) Ah, god Morgen, min Bedste! Hvorledes har De hvilet? Hvordan har De sovet? — De tilgiver dog, at jeg saa silbigt har den Fornøielse — vigtige Forretninger — Kjøttensjælden — Bisittibilletter — Arrangementet af Partierne ved Kanefarten i Dag — Ah! — og desuden maa jeg jo ogsaa være tilstede ved hans Durchlauchtigheds Lever, for at sige ham, hvordan Veiret er.

Præsidenten. Ja, Marschal! da har De rigtignok ikke kunnet komme bort.

Zofmarschallen. Og ovenikøbet har den Skælm af en Skædder ladet mig vente.

Præsidenten. Og dog fir og færdig?

Zofmarschallen. Det er endnu ikke alt. En Malheur kommer i Dag ovenpaa den Anden. Hør kun!

Præsidenten. (Afsprebt.) Er det mueligt?

Zofmarschallen. Hør kun! Jeg er neppe stegen ud af Bognen, førend Pestene blive styre, flampe og slaae ud, saa at — jeg beder Dem! — Gadesnavset oversprøitede mine Beendklæder. Hvad var der nu at gjøre? Sæt De Dem for Guds Skyld i mit Sted, Hr. Baron! Der stod jeg! Silde var det, En Dags Reise er det — og i dette Optog til hans Durchlaughtighed — Rettfærdige Gud! Hvad falder mig ind! Jeg fingerer en Afmagt! Man bringer mig over Hoved og Hals i Karetten. Jeg i fuld Carriere hjem — skifter Klæder — kjører tilbage — Hvad siger De? — og er endda den Første i Antichambret? — Hvad tænker De derom?

Præsidenten. Et herligt Impromptu af den menneskelige Bid. — Dog før at komme til noget andet, Kalb! — De har altsaa alyarede talt med Hertugen?

Zofmarschallen. (Vigtig.) I tyve og et halvt Minut.

Præsidenten. Det tilstaaer jeg! — Og De veed altsaa uden tvivl en vigtig Nyhed?

Zofmarschallen. (Alvorlig efter nogen Tausshed.) Hans Durchlaughtighed havde i Dag en Bæverfjinds Pels paa Werde d'Die.

Præsidenten. Nei, tænk bareste! — Nei, Marschal!

da har jeg en bedre Anhed for Dem. — At Lady Milford bliver Majorinde Walter er Dem dog sikkert noget Nyt?

Hofmarschallen. Hvad? Og det er allerede i Rigtighed?

Præsidenten. I Rigtighed, Marschal! Og De vil gjøre mig Dem meget forbunden, hvis de uden Opsættelse vil gaæ-
hen og præparere Ladyen paa hans Besøg! og gjøre min Ferdinands Beslutning bekendt i hele Residensen.

Hofmarschallen. (Henrykt.) O, med største Fornøielse, min Bedste! — Hvad kan der komme mig mere beleiligt? — Jeg flyver i Diebliffet — (Omsvæver ham.) Lev vel! — Inden tre Dvarteer veed hele Staden det. (Hopper ud.)

Præsidenten. (Leer ad Marschallen.) Man sig endnu, at disse Stabninger ikke due til noget i Verden! — Nu maa jo min Ferdinand ville, eller ogsaa har hele Staden læst. (Ringer. Wurm kommer.) Min Søn skal komme. (Wurm gaæ-
Præsidenten gaæ- tankfuld frem og tilbage.)

Hyvende Scene.

Ferdinand. Præsidenten. Wurm, (som strax gaæ- bort.)

Ferdinand. De har befalet, naadige Hr. Fader?

Præsidenten. Desværre maa jeg det; naar jeg engang vil have den Fornøielse at see min Søn. — Lad os være alene, Wurm! Ferdinand! Jeg har allerede i nogen Tid givet Agt paa Dig og finder ikke mere den aabne, raske Ungdom, der ellers saa meget hearnkkede mig. En selsom Stræm-
melse ruger paa dit Ansigt. Du flyer mig — Du flyer Din Cirkel — Fy! — Din Alder tilgiver man ti Udsvævelser,

for en eneste Grille. Overlad Dig til mig, kjære Søn! Lad mig arbejde paa Din Lykke, og tænk blot paa at understøtte mine Planer. — Kom! omfavn mig, Ferdinand!

Ferdinand. De er i Dag meget naadig, min Fader!

Præsidenten. I Dag, Du Skalk! — og dette i Dag oveniføjet med en bitter Grimace? (Mueligt.) Ferdinand! — For hvis Skyld har jeg betraadt den farlige Bane til Forstens Hjerter? For hvis Skyld er jeg for evigt bleven uenig med Himmelen og min Samvittighed? Hør, Ferdinand! — Jeg taler med min Søn — Hvem har jeg gjort Plads til ved at rydde min Formand af Veien? — En Historie, der fjærer mig desto blodigere i mit Indersite, jo omhyggeligere jeg skjuler Kniven for Verden. Hør! Ellig mig Ferdinand! For hvem har jeg gjort alt dette?

Ferdinand. (Træder forfærdet tilbage.) Dog ikke for mig, Fader? Paa mig skal dog vel ikke det blodige Gjenstik af denne Forbrydelse falde? Ved den almægtige Gud! Det er bedre slet ikke at være født, end at tjene til Lindskyldning for en saadan Misgjærning.

Præsidenten. Hvad var det? Hvad? — Dog jeg vil holde et Romanhoved det tilgode! — Ferdinand! — Jeg vil ikke blive hidfig! — Ubetænksomme Dreng, lønner Du mig saaledes for mine søvnløse Nætter? Saaledes for min rastløse Omsejls? Saaledes for den evige Skorpion, der gnaver paa min Samvittighed? — Paa mig falder hele Lyngden af Ansvarer — paa mig Forbandelsen, Dommerens Torden. Du modtager Din Lykke fra den anden Haand — Forbrydelsen klæber ikke ved Arven.

Ferdinand. (Kæfter sin Høire mod Himlen.) Høitideligt
fraskiger jeg mig Herved en Arv, der kun vilde erindre mig
om en afstøvet Fader!

Præsidenten. Hør, unge Menneſte! Bring mig ikke
Brede! — Derſom det gik efter Dit Hoved, kom Du Din
hele Livstid til at krybe i Støvet.

Ferdinand. O, det var dog altid bedre, end om jeg
krøb omkring en Throne.

Præsidenten. (Undertrykker ſin Harm.) Hum! — Man
maa tvinge Dig til at erkjende Din Lykke. Hvor ti Andre
med al deres Anſtrængſe ikke kunne klattre op, bliver Du
løftet op i Søvn. Du var i Dit tolvte Aar Fændrik,
i Dit Tyvende Major. Jeg har ſat det igjennem hos Fyr-
ſten. Du vil lægge Uniformen og træde ind i Miniſte-
riet! Fyrſten har talet om Geheimeraad — Geſantſkaber —
overordentlig Raade! En herlig Udfigt udbreder ſig for Dig
— den jævne Wei til Nærheden af Thronen — til Thronen
ſelv, hvis Magten ellers er ligesaa meget værd ſom dens
Tegn — alt dette begejſtrer Dig ikke?

Ferdinand. Fordi mine Begreber om Storhed og Lykke
ikke ganſke ere de ſamme, ſom Deres — Deres Lykſalighed
gjør ſig kun ſjældent bekiendt, uden ved Fordærvſe. Nid,
Frygt, Forbandeſe ere de ſorgelige Spille høvdi en Herſters
Høiſhed tilſmiler ſig ſelv — Lærer, Eder, Fortvivleſe det
ſtræffelige Maaltid, ved hvilket diſe høirpriiſte Lykkelige fraad-
ſe, ſom de ſtaaе beruſede op fra, og ſaaledes tumle ind i
Ewigheiden for Guds Throne — Mit Ideal af Lykke trækker

fig mere noisomt tilbage i mig selv. I mit Hjerte ligge alle mine Vnster begravede.

Præsidenten. Resterligt! Uforbederligt! Herligt! Efter tredive Aar den første Forelæsning igjen. Skade at mit halvtredsfindstyveaarige Hoved er for seigt for at lære! — Dog — for ikke at lade dette sjældne Talent forraste, vil jeg give Dig en ved Siden, hos hvem Du efter Vnste kan ercrere Dig i dette brogede Galskab — Du maa beslutte Dig til — endnu i Dag beslutte Dig til at tage en Kone.

Ferdinand. (Træder bestyrtet tilbage.) Min Fader!

Præsidenten. Uden Complimenter — Jeg har i Dit Navn sendt Lady Milford et Kort. Du maa uden Opsættelse bekvemme Dig til at gaar derhen og at sige hende, at Du er hendes Bruudgom.

Ferdinand. Lady Milford, Fader?

Præsidenten. Dersom hun ellers er Dig bekendt.

Ferdinand. (Ude af Gatning.) Hvilken Skamstøtte i Hertugdømmet er hun ikke! — Men, kjære Fader! jeg er vist latterlig, at jeg tager Deres Pæne for Alvor? Vilde De være Fader til den Skurk af en Søn, der ægtede en priviligieret Frille?

Præsidenten. Endnu mere! Jeg vilde selv frie til hende, dersom hun vilde have en Mand paa halvtredsfindstyve. Vilde Du ikke være Søn af saadan en Skurk af en Fader?

Ferdinand. Nei, saa sandt Gud lever!

Præsidenten. En Frækhed, ved min Vre, som jeg tilgiver for dens Sjælbenheds Skyld.

Ferdinand. Jeg beder Dem, Fader! Lad mig ikke

længere blive i en Indbildning, der gjør mig det utaaleligt, at kalde mig Deres Søn.

Præsidenten. Dreng, er Du gal? Hvilket fornuftigt Regneske vilde ikke hige efter den Distinction at stifte med sin Landsherre paa et fredie Sted?

Ferdinand. De bliver mig en Gaade, Fader! — Distinction kalder De det — Distinction, at dele med Fyrsten der, hvor han ogsaa kryber om blandt Menneskerne?

Præsidenten. (Staaer en Batter op.)

Ferdinand. De kan lee — og jeg vil gaae det forbi, Fader! — Med hvilket Ansigt skal jeg træde frem for den ringeste Haandværksmand, der i det mindste faaer et heelt Legeme til Medglut med sin Kone? Med hvilket Ansigt for Verden? For Fyrsten? Med hvilket Ansigt for Stjegen selv, der vil udvadske sin Vres Brandpletter i min Stjændsel?

Præsidenten. Hvor i al Verden faaer Du det Munds læder fra, Dreng?

Ferdinand. Jeg besværger Dem ved Himmels og Jord, Fader! De kan, ved saaledes at henkaste Deres eneste Søn, ikke blive saa lykkelig, som De gjør ham ulykkelig. Jeg giver Dem mit Liv, hvis det kan hjælpe Dem til at stige. Mit Liv har jeg fra Dem, jeg vil intet Dieblisk betænke mig paa at opoffre det for Deres Storhed! — Min Vre, Fader! — Dersom De berøver mig denne, saa var det et letsfærdigt Stjælmsstykke at give mig Livet, og jeg maatte da forbande Faderen saavelsom Robbleren.

Præsidenten. (Venligt, idet han staaer ham paa Skuldren.) Bravo, kjære Søn! Nu seer jeg, at Du er en heel Karl, og

værd den bedste Kone i Hertugdømmet — Hende skal Du faae — Endnu til Middag skal Du blive forlovet med Grevinde Dstheim.

Ferdinand. (Paa ny forvirret.) Er da denne Time bestemt til ganske at sønderknuse mig?

Præsidenten. (Kaster et speidende Blik til ham.) Der vil jeg dog haabe, at Din Vre ikke har noget at indvende?

Ferdinand. Nei, min Fader! Friderikke von Dstheim kunde gjøre enhver Anden til det lykkeligste Menneske. (For sig selv, i den højeste Forvirring.) Hvad hans Dnskab lod heelt af mit Hjerte, sønderriver hans Godhed.

Præsidenten. (Der bliver ved at see stivt paa ham.) Jeg venter paa Din Taknemmelighed, Ferdinand!

Ferdinand. (Styrter hen til ham og kysser fyrigt hans Haand.) Fader! Deres Naade opflammer alle mine Følelser. — Fader! min varmeste Tak for Deres hjertelige Menting — Deres Balg er ulasteligt — men — jeg kan — jeg tør — Beskig De mig — jeg kan ikke elske Grevinden!

Præsidenten. (Træder et Skridt tilbage.) Holla! Nu har jeg den unge Herre! Altsaa i denne Fælde gik han, den listige Hykler — Altsaa det var ikke Vren, der forbød Dig at tage Lady Milford — Det var ikke Personen, men Civiltermaalet som Du afstyrede?

Ferdinand. (Staaer først som forstenet, farer derpaa op og vil styrte ud.)

Præsidenten. Hvorhen? Holbt! Er det den Respect, Du er mig skyldig? (Majoren vender om igjen.) Du er meldt hos Ladyen. Fyrsten har mit Ord! Stad og Hof vide, at

alt er i Rigtighed — Dersom Du gjør mig til Løgner, Dreng! — gjør mig til Løgner for Fjæsten — for Læden — for Staden — for Hoffet! — Hør, Dreng! eller hvis jeg kommer efter visse Historier! — Holdt! Holla! Hvad er det der saaledes paa een Gang blæser Ilden ud i Dine Kinder?

Ferdinand. (Sneekvid og sittrende.) Hvorledes? Hvad? Det er sikkert intet, min Fader!

Præsidenten. (Gæster et frygteligt Blik paa ham.) Og dersom det er noget — og dersom jeg skulde opspore hvorfra Din Gjenstridighed kommer? — Ha, Dreng! den blotte Misstanke bringer mig allerede i Raseri! Gaa i Diebliffet! Pagtparaden begynder! Du vil være hos Læden, saasnart Parolen er udgivet! Naar jeg træder frem, sidder et Hertugdømmet! Jeg gad dog seet om en stivnakket Søn kan tvinge mig! (Gaaer, men kommer endnu engang tilbage.) Dreng, jeg siger Dig, Du vil være der, eller flye for min Brede! (Gaaer.)

Ferdinand. (Baaagner op af sin Bedøvelse.) Er han borte? — Var det en Faders Stemme? — Ja, jeg vil til hende — vil derhen — vil sige hende Ting — vil holde et Speil for hende — Nederdrægtige! og naar Du saa endda forlanges min Gaand — For den hele Adel, for Militairet, for Folket — ombælt Dig med Englands hele Stoltthed! — jeg, en tyst Ungling, forkaster Dig!

(Her ud.)

Anden Akt.

(En Sal i Lady Milfords Palads; paa høire Side staaer en kostbar Sopha, paa Venstre et Fortepiano.)

Første Scene.

Ladyen (i en fri, men henrivende Negligee, Haarene endnu ikke friserede, sidder foran Instrumentet og phantaserer).
Sophie (hendes Kammerjomfrue, kommer fra Vinduet).

Sophie. Officiererne gaar fra hverandre. Bagtparaden er forbi — men jeg ser endnu ingen Walter!

Ladyen. (Meget urolig, i det hun staaer op, og gaar over Gulvet.)
Jeg ved ikke, hvordan det er med mig i Dag, Sophie! Jeg har endnu aldrig været saaledes — Altsaa saae Du ham slet ikke? — Vist nok — havde vil han vel ikke — Som en Forbrydelse ligger det paa mit Bryst — Gaa, Sophie! man bringe den vildeste Ganger i min Stald! Jeg maa ud i den frie Luft, — se Mennesker og den blaa Himmel — og ride mig lettere om Hjertet.

Sophie. Dersom De føler Dem upaselig, Milady! saa kald en Assemblée sammen her! Lad Hertugen holde Taffel her, eller sætte P'hombrebordet foran Deres Sopha! Mig skulde det surre en Grille i Hovedet, naar Fyrsten og hele Hofset stod til min Tjeneste!

Ladyen. (Kaster sig i Sophaen.) Jeg beder Dig, staa mig! Jeg giver Dig en Diamant for hver Time, jeg kan skaffe mig dem fra Halsen! Skal jeg tapesere mit Værelse med disse Mennesker? — Det er usle, jammerlige Mennesker,

Schillers udv. Skrifter. 2 B.

3

der forfærdes, naar der undskypper mig et varmt, hjerteligt Ord og spærre Næse og Mund op, som om de saac et Spørgelse — Slaver af en eneste Marionettraad, som jeg regjerer lettere end mit Filet! — Hvad skal jeg begynde paa med disse Menneſker, hvis Sjæle gaae saa eens som deres Kommeuhre? — Kan jeg finde en Glæde i at spørge dem om noget, naar jeg iforveien veed hvad de ville svare? Eller i at værle Ord med dem, naar de ikke have Mod til at være af en anden Mening! — Bort med dem! — Det er ærgerligt at ride en Hest, der ikke bider i Toilen. (Hun trækker hen til Vinduet.)

Sophie. Men med Fyrſien vil De dog gjøre en Undtagelse, Lady? Den skønneste Mand — den fyrigſte Elſker — det vittigſte Hoved i hans hele Land?

Ladyen. (Kommer tilbage.) Thi der er hans Land — Og kun et Fyrſtendomme, Sophie! kan tjene til en taalelig Undskyldning for min Smag — Du ſiger, at man misunder mig. Arme Ting! Beklag mig ſkulde man ſvarere! Iblandt alle dem, der die af Majestæten's Bryſter, kommer Favoritinden ſlettest derfra, fordi hun alene møder den store og rige Mand med Betlerſtaven — Sandt er det, han kan med ſin Storhed's Talisman mane ethvert af mit Hjertes Dyrer frem af Jorden, ſom et Geeſlot! — Han ſætter Gaſten af tvende Indier paa mit Bord — Fremkalder Paradifer af en Drik — lader ſit Land's Kilder ſpringe i ſtolte Buer mod Himmen eller fine Underſaatters Rarv bortgniſtre i et Fyrværk — Men kan han ogſaa befale ſit Hjerte, at ſlaae ſtort og fyrigt mod et ſtort og fyrigt Hjerte? Kan han fremmane en eneſte Kion Følelſe af ſin fattige Hjerne? — Mit Hjerte hungrer

ved al den Overflødighed for Sandserne, og hvad hjælpe tusinde bedre Følelser mig, hvor jeg blot tør slukke Opbrusninger?

Sophie. (Seer forundret paa hende.) Hvor længe er det vel nu, at jeg har tjent Dem, Milady?

Ladyen. Fordi Du først i Dag er bleven bekendt med mig? — Det er sandt, kjære Sophie! — Jeg har solgt Fyrsten min Tre, men mit Hjerte har jeg beholdt frit — et Hjerte, min Gode! der maaskee endnu er en Mand værdt — over hvilket Hoffets giftige Vind kun er gaaet som et Andepust over et Speil! — Tro mig, min Kjære! jeg havde for længe siden forsvaret det mod denne elendige Fyrste, dersom jeg havde kunnet erholde det af min Uergjærrighed, at indrømme en Dame ved Hoffet Forrangen.

Sophie. Og dette Hjerte underkastede sig Uergjærrigheden saa gjerne?

Ladyen. (Bevæget.) Som om det ikke allerede havde hævnnet sig? — ikke hævnede sig endnu? Sophie! — (Betydningsfuldt, i det hun lægger sin Haand paa hendes Skulder.) Vi Advinder kunne kun vælge imellem at herse og at tjene, men Verdens høieste Fryd er dog kun et elendigt Hjælpermiddel, naar der nægtes os den endnu større Glæde, at være Slavinder af en Mand, som vi elske.

Sophie. En Sandhed, Milady! som jeg sidst vilde høre af Dem.

Ladyen. Og hvorfor, min Sophie? Seer man da ikke af denne barnagtige Maade at føre Scepteret paa, at vi kun due for Ledebaander? Har Du da ikke mærket af denne

lunefulde Letfindighed — af disse vilde Forlystelser, at de blot skulle overdøve vildere Ønsker i min Barm?

Sophie. (Træder forbauset tilbage.) Ladt?

Ladyen. (Mere levende.) Tilfredsstil disse! Giv mig den Mand, som jeg nu tænker — som jeg tilbeder — som jeg maa besidde, Sophie! eller døe. (Smeltende.) Lad mig høre det af hans Mund, at Kjærligheds Taarer skinne herligere i vore Dine, end Diamanterne i vort Haar, (Fyrgt.) og jeg slænger Fyrsten hans Hjerte og hans Fyrstendømme for Fødderne, slugter med denne Mand, slugter til den fjerneste Ort i Verden — —

Sophie. (Seer forskrækket paa hende.) Himmel! Hvad gjør De? Hvad fattes Dem, Ladt?

Ladyen. (Befyrtet.) Du blegner? — Har jeg maaskee sagt for meget? — O, lad mig binde Din Tunge med min Tillid — hør endnu mere — hør Alt! —

Sophie. (Seer sig angstligt om.) Jeg frygter, Miladt! — jeg frygter — at jeg ikke behøver at høre mere!

Ladyen. Forbindelsen med Majoren — Du og Verden staae i den Wildfarelse, at det er en Hofcabale — Sophie! — Bliv ikke rød — stam Dig ikke ved mig — den er et Værk — af min Kjærlighed!

Sophie. Ved Gud! det ahnebe mig!

Ladyen. De lod dem besnakke, Sophie! — den svage Fyrste — den snedige Walter — den taablige Marschal — Enhver af dem vil sværge paa, at dette Givtermaal er det ufeilbareste Middel til at bevare mig for Hertugen — til at knytte vort Baand fastere — Ja, til at løse det for evigt —

gil for evigt at sønderrive disse skjændige Sønner! — Bedrag-
ne Egnere! — Overlistede af en svag Kvinde! — I selv
føre nu min Elskede til mig! Det var det jo blot, som jeg
vilde — Har jeg ham engang — har jeg ham — o, da god
Nat for evigt, afskyelige Hærlighed!

Anden Scene.

Syrstens gamle Kammertjener (der bærer et Skrin med et
Smykke i). De Forrige.

Kammertjeneren. Hans Durchlauchtighed Hertugen an-
befaler sig i Miladys Naade og sender Dem disse Brillanter
til Brylluppet! De komme lige fra Benedig!

Ladyen. (Har aabnet Skrinet og farer forfækket tilbage.) Men-
neske! Hvad betaler Hertugen for disse Stene?

Kammertjeneren. (Med et mørkt Ansigt.) De koste ham
ikke en Skilling.

Ladyen. Hvad? Er Du rasende? Ikke en Skilling?
og — (I det hun træder et Skridt tilbage.) Du kaster jo et Blik
til mig, som om Du vilde gennemføre mig? — Ikke en
Skilling koste disse umaadelig kostbare Stene ham?

Kammertjeneren. Skaar ere syv Tusinde af Landets
Børn blevne sendte til Amerika — De betale Alt.

Ladyen. (Sætter pludseligt Smykket ned og gaar raast gennem
Salen; efter en Pause til Kammertjeneren.) Mand! Hvad fattes
Dig? Jeg troer Du græder?

Kammertjeneren. (Tørrer sine Øine, med kræftelig Stemme og

sittrende paa alle Lemmer.) *Edelstene*, som disse her — Jeg har ogsaa et Par Sønner iblandt dem.

Ladyen. (Vender sig bævende bort, og griber hans Haand.) Dog ikke tvungne?

Kammertjeneren. (Eer frygteligt.) O Gud! — Nei! — lutter Frivillige! Vel traad nogle nærvise Knøse frem for Fronten, og spurgde Obersten, hvor meget Fyrsten tog for et Spænd Menneſter? — men vor naadigſte Landſherre lod alle Regimenter marchere op paa Paradepladsen og — diſſe Toſſer ſtydes for Panden. Vi hørde Voſſerne knalde, ſaae deres Hjerner ſprøtte paa Stenebroen og hele Armeen ſtreeg: "Hurra! til Amerika!"

Ladyen. (Synker forfærdet ned i Sophaen.) Gud! Gud! Og jeg harde intet! Og jeg mærkede intet!

Kammertjeneren. Ja, naadige Frue! — Hvorfor maatte I ogsaa ride ud paa Bjørnejagt med vor naadige Herre, i det Diebliſk, da man ſlog Trommen til Opbrud? — Den Herlighed ſkulde I dog ikke have forſømt, da Trommernes Bulder forkyndte os, nu er det Tid, og hylende Faderløſe hiſt forfulgte en levende Fader, og her en rafende Mosder løb for at ſpidde ſit diende Barn paa Bajonetten, og da man med Sabelhug rev Bruud og Bruudgom fra hverandre, og graaſkjægede Gubber ſtode/fortvivlede og endnu tilſidſt kaſtede deres Kræfter efter Knøsene til den nye Verden — O! blandt alt dette den buldrende Trommehvirvel, for at den Alvidende ikke ſkulde høre os bede.

Ladyen. (Staaer op, hæftigt bevæget.) Bort med diſſe Stene! — De lyne Helvedſlammer i miſt Hjerte! (Vil dere til Kam-

mer tjeneren.) Fat Dig, gamle Mand! De ville komme tilbage; de ville igjen faae deres Fædreland at see!

Kammertjeneren. (Barmt og hjerteligt.) Det veed Piimelen! Det vil de! Endnu ved Porten af Byen vendte de sig om og skreg: "Gud med Eder, Koner og Børn! — Vor Landsfader leve! — ved den yderste Dør ere vi her igjen!"

Ladyen. (Gaaer med stærke Skridt frem og tilbage.) Afsthyeligt! Frygteligt! — Mig har man indbildt, at jeg har afstørret alle Landets Laarer — Skrakkeligt, skrakkeligt aabnes mine Dine — Gaa Du — Siig Din Herre — at jeg personligt skal takke ham. (Kammertjeneren vil gaa, hun kaster en Pung med Penge i hans Hat.) Og tag det, fordi Du har sagt Sandheden.

Kammertjeneren. (Kaster Pungen foragteligt paa Bordet.) Vælg det til det Øvrige! (Gaaer.)

Ladyen. (Seer forbauset efter ham.) Sophie! spring efter ham, spørg ham om hans Navn! Han skal have sine Sønner tilbage! (Sophie gaaer. Ladyen gaaer taktsfuld frem og tilbage. Pause. Til Sophie, der igjen kommer ind.) Gik der ikke nylig et Rygte, at Ildebrand havde ødelagt en Stad paa Grændserne, og bragt henimod firehundrede Familier til Bettelstaven? (Hun ringer.)

Sophie. Hvorledes kommer De derpaa? Det er rigtig nok saaledes, og de Fleste af disse ulykkelige tjene endnu deres Creditorer som Slaver, eller omkomme i det fyrstelige Solværk.

En Tjener. (Kommer.) Hvad befaler Miladys?

Ladyen. (Giver ham Smykket.) At dette ufortøvet bringes til Banken, gjøres i Penge og at Betsbet uddeles mellem de Firrhundrede, som Ildbranden har ødelagt.

Sophie. Milady! betænk at De udsætter Dem for den højeste Uaade!

Ladyen. (Med Høihed.) Skal jeg bære Landets Forbandede i mine Haar? (Hun tilvinker Tjeneren, der gaar.) Eller vil Du, at jeg skal synke til Jorden under den stræffelige Bægt af saadanne Taarer? — Gaa, Sophie! — Det er bedre, at bære falske Juveler i Haaret, end Bevidstheden om en saadan Daad i Hjertet.

Sophie. Men Juveler, som disse! De kunde jo have taget de Ringere, som De har. Nei sandelig, Milady! Det er ikke at tilgive!

Ladyen. Taablige Pige! Derfor vil der i eet Dieblis falde flere Perler og Edelstene for mig, end ti Konger bære i deres Diademer, og langt skjønnere.

Tjeneren. (Kommer tilbage.) Major von Walter —

Sophie. (Springer hen til Ladyen.) Gud! De blegner!

Ladyen. Den første Mand, der indjager mig Skræk —
Sophie! — Jeg er upasselig, Edvard! — Holdt! — er han munter? Leer han? Hvad siger han? D, Sophie! Ikke sandt, jeg ser hæslig ud?

Sophie. Jeg beder Dem, Lady! —

Tjeneren. Befaler De, at jeg skal vise ham bort?

Ladyen. (Stammen.) Han skal være mig velkommen! (Tjeneren gaar.) Tael, Sophie! — Hvad skal jeg sige til ham? — Hvorledes skal jeg modtage ham? — Jeg vil være

stum! — Han vil spotte over min Svagbed — Han vil —
o, hvad ahner der mig! — Du forslader mig, Sophie! —
Bliv — Dog nei, gaa! — Gaa bliv dog! (Majoren kommer
gennem Forgemakket.)

Sophie. Fat Dem! Han er der allerede!

Udrie Scene.

Ferdinand von Walter. De Forrige.

Ferdinand. (Med et kort Bukt.) Derksom jeg afbryder Dem
i noget, naadige Frue?

Ladyen. (Under mærkelig Hjertesanken.) Ikke i noget, der
er vigtigere, Hr. Major!

Ferdinand. Jeg kommer efter min Faders Befaling.

Ladyen. Jeg er i hans Gjæld.

Ferdinand. Og skal melde Dem, at vi skulle ægte hin-
anden — Saavidt min Faders Vrinde.

Ladyen. (Blegner og tittrer.) Ikke Deres eget Hjertes?

Ferdinand. Ministre og Robblere plede aldrig at spørge
derom.

Ladyen. (Med en Ungstlighed, der næsten hindrer hende i at tale.)
Og De selv har intet at lægge til?

Ferdinand. (Med et Blik paa Kammerjomfruen.) Endnu overs-
maade meget, Milady!

Ladyen. (Giver Sophie et Bink; hun bortsejerner sig.) Lær jeg
byde Dem denne Sopha?

Ferdinand. Jeg vil fatte mig fort, Milady!

Ladyen. Nu!

Ferdinand. Jeg er en Mand af Vren!

Ladyen. Som jeg ved at statte.

Ferdinand. Kavaleer!

Ladyen. Ingen bedre i Hertugdømmet.

Ferdinand. Og Officier!

Ladyen. (Smigrende.) De berører her Fortrin, som Andre ogsaa have tilfældes med Dem. Hvorfor fortier De de Større, som De besidder alene?

Ferdinand. (Med Kulde.) Her behøver jeg dem ikke.

Ladyen. (Med bestandigt stigende Angst.) Men hvad skal jeg tænke om denne Fortale.

Ferdinand. (Langsomt og med Eftertryk.) At det er en Indvending af Vren, hvis De skulde have lyst til at tiltvinge Dem min Haand.

Ladyen. (Dysfærende.) Hvad er det, Hr. Major?

Ferdinand. (Roligt.) Mit Hjertes Sprog — mit Vaabens — og denne Kaardec.

Ladyen. Denne Kaarde gav Fyrsten Dem.

Ferdinand. Staten gav mig den ved Fyrstens Haand — Hjertet gav Gud mig, — mit Vaaben et halvt Fartusinde.

Ladyen. Hertugens Navn —

Ferdinand. (Stift.) Kan Hertugen fordreie Menneſkehedens Love eller mønte Handlinger, som hans Skillinger? — Han selv er ikke ophøiet over Vren, men han kan stoppe dens Mund med sit Guld! Han kan kaste Hermelinet over sin Skjændsel. Ikke mere derom, det maa jeg ubbede mig, Milady! — Talen er ikke mere om bortslængte Ahner —

eller om denne Kaardegvast — eller om Verdens Mening. Jeg er beredt til at træde alt dette under Fødder, saasnart De blot overbeviser mig om, at Prisen ikke er endnu værre end Offeret.

Ladyen. (Bender sig smertefuldt bort fra ham.) Hr. Major! Det har jeg ikke fortjent.

Ferdinand. (Griber hendes Haand.) Tilgiv! Vi tale her uden Vidner. Den Omstændighed, der fører Dem og mig sammen — i Dag og aldrig mere — berettiger mig, tvinger mig til, ikke at fordølge Dem mit Hjertes hemmeligste Følelse! — Jeg kan ikke faae i mit Hoved, Milady! at en Dame af saa megen Aand og Skjønhed — Egenheder, som en Mand vilde sætte — skulde hængslænge sig til en Fyrste, der kun har lært at beundre Kjønnen i hende, dersom denne Dame ikke skammede sig ved at træde frem for en Mand med sit Hjerte.

Ladyen. (Seer ham stolt i Øinene.) Tael De kun rent ud!

Ferdinand. De kalder Dem en Britte. Tillad De mig — jeg kan ikke troe, at De er en Britte, den fribaarne Datter af det frieste Folk under Solen — der endogfaa er for stolt til, at offre Røgtelse til fremmed Dyd — kan aldrig lede sig bort til fremmede Laster. Det er ikke muligt, at De er en Britte — eller de brittiske Kvinders Hjerter maa være saa meget mindre, jo større og bristigere Britanniens Aarer slaae.

Ladyen. Er De til Ende?

Ferdinand. Man kunde svare, at det er quindelig Forsængelighed — Eidenfæb — Temperament — Gang til For-

noielser! Allerede ofte overlevede Wren Dyden. Allerede har Mange, der med Skjændsel traad i disse Stranker, siden efter ved ædle Handlinger udsønet Verden med sig, og adlet det hæslige Haandværk ved en stjern Brug — Men hvoraf kommer det, at Landet nu bliver trykket saa uhyre; hvilket før ikke var Tilfældet? — Dette var i Hertugdømmets Navn! — Jeg er færdig.

Ladyen. (Med Mildhed og Smil.) Det er første Gang, Walter, at Nogen har vovet en saadan Tale til mig, og De er det eneste Menneske, som jeg svarer derpaa — At De forskyder min Haand, derfor agter jeg Dem. At De dadler mit Hjerte, tilgiver jeg Dem. At det er Deres Alvor, deri troer jeg Dem ikke. Den der vover at sige en Dame, der ikke behøver mere en eneste Nat for at styrte ham i Fordærvelse, Fornærmelser af dette Slags, maa tiltroe denne Dame en stor Sjæl, eller — være gaaet fra Forstanden. At De vælter Landets Ruin paa mit Bryst, tilgive Dem Gud, den Almægtige, der engang stiller Dem og mig og Fyrsten for sin Domstoel. — Men i mig har De opfordret Engländerinden og paa Bebreidelser af dette Slags maa mit Fædreland have et Svar.

Serdinand. (Støtter sig paa sin Kaarde.) Jeg er nysgjærrig —

Ladyen. Hør altsaa, hvad jeg aldrig vil betroe nogen — aldrig noget Menneske, uden Dem. Jeg er ikke den Æventyrerke, Walter! som De holder mig for. Jeg kunde prale og sige: Jeg er af fyrsteligt Blod — af den uhyggelige Thomas Norfolks Slægt, der blev et Offer for den skotske Mar-

ria — Min Fader, Kongens øverste Kammererer, blev beskikket for, at staae i forædretlig Forbindelse med Frankrig, forømt af Parlamentet og halslugget — Alle vore Eiendomme tilfaldt Kronen. Vi selv bleve landsforviste. Min Moder døde paa den Dag, da min Fader blev henrettet. Jeg, en fjortenaarig Pige, flygtede til Tyskland med min Opvarterste, et Skrin med Juveler og dette Familiefors, som min døende Moder fæstede paa mit Bryst, da hun gav mig sin sidste Betsignelse.

Ferdinand. (Bliver taktsfuld og hæfter varmere Blikke paa Ladyen.)

Ladyen. (Bliver ved med bestandigt tiltagende Bevægelse.) Eng — uden Navn — uden Beskyttelse eller Formue — kom jeg, som en fremmed, forældreløs Pige til Hamburg. Jeg havde ikke lært andet, end en Smule Fransk — en Smule Filet og at spille paa Klaveer — desto bedre forstod jeg, at spise paa Guld og Sølv, at sove under Damastestæpper, at lade ti Tjenere sløve afsted paa eet Bink og at høre paa Smigrerier af de Store af Deres Rion — Ser Iar vare allerede hengræbte — den sidste Pyntenaal blev solgt — min Opvarterste døde — og nu førde min Skjæbne Deres Hertug til Hamburg. Jeg spadserede just paa Bredden af Elben, saae i Strømmen og begyndte at phantasere, om dette Vand eller min Kummer var dybest. Hertugen saae mig, fulgde efter mig, fandt mit Opholdssted, laa for mine Fødder og svor at han elskede mig. (Hun holder op i hæftig Bevægelse, derpaa vedbliver hun med grædende Stemme.) Alle mine Barndoms lykkelige Bileder opvaagnede nu igjen med forføretlig Glæde — Sort

som Graven graaned en trostesløs Fremtid mig imøde —
Mit Hjerte brændte efter et Hjerte — Jeg sank til hans.
(Styrter bort fra ham.) Fordøm mig nu!

Ferdinand. (Meget bevæget, iler efter hende og holder hende tilbage.) Lady! o Himmel! hvad hører jeg? Hvad har jeg gjort? — Stræffeligt aflører min Formastelse sig for mig! De kan ikke mere tilgive mig!

Ladyen. (Kommer tilbage og har søgt at fatte sig.) Hør De videre! Fyrsten overraskede vel min værgeløse Ungdom — men Norfolks Blod oprørdes i mig. Du er en født Fyrstinde, Emilie! raabde det, og nu en Fyrstes Konkubine — Stoltshed og Stjæbnen kæmpe i mit Bryst, da Fyrsten bragde mig hid og den gyseligste Scene pludseligt udbredte sig for mine Blikke. De Stores Velsøgt er den aldrig møtte Hyæne, der med altopslugende Hunger leder efter sit Bytte — Frugtlost havde den allerede raslet i dette Land — havde revet Bruud fra Bruudgom, — havde endogsaa sønderlidt Egetskabets guddommelige Baand — her ødelagt en Familles stille Lykke, hist aabnet et ungt uersarent Hjerte for den fortærende Pest, og døende Smaapiger udstummede deres Fædres Navn under Forbandelser og Krampetræk — Jeg stillede mig mellem Kammet og Tigeren; tog i en lidenskabelig Time en fyrstelig Gæd af ham og denne afskyelige Dffring maatte ophøre.

Ferdinand. (Seer i den hæftigste Urolighed gennem Salen.) Intet mere, Milady! Intet mere!

Ladyen. Denne sørgelige Periode havde gjort Plads for en endnu sørgeligere. Hof og Ceraill vrinlede nu af Afstum fra Stallen. Letfindige Pariserinder legede med det

frøgtelige Scepter og Folket blødte under deres Luner — De oplevede alle deres Dag. Jeg saae dem synke ned i Støvet ved Siden af mig, thi jeg var mere Rokette, end de Alle. Jeg tog Tømmen fra Trykken, der velslykt svækkedes i min Omfavnelse — Dit Fædreland, Walter! sælde for første Gang en Menneſtehaand, og ſant fortroligt til mit Bryst. (Pause, hvori hendes Blik hviler smæltende paa ham.) O, at den Mand, af hvem alene jeg ikke vil være miſtkjendt, nu maa tvinge mig til at prale og ſole min ſtille Død ved Beundringens Bys! — Walter! jeg har ſprængt Fængſler — har ſønderrevet Dødsdomme og forkortet mangel ſtrækkelig Evighed paa Galeierne. I ulægelige Saar har jeg dog i det mindſte gydet en dulkende Balfom — mægtige Miſdædere har jeg kaſtet i Støvet og ofte reddet Uſkylds tabte Sag med en berømt Taare — Ha, unge Mand! hvor ſødt var det ikke! Hvor ſtolt kunde mit Hjerte ikke tilbageviſe hver Bebreidſe af mit forfærdelige Blod! — Og nu kommer den Mand, der alene ſkulde lønne mig for alt dette — den Mand, ſom min udmattede Skjæbne maaſkee ſkabde til Erſtattung for alle mine Lidelſer — den Mand, ſom jeg allerede i Drømme omfavnede med brændende Længſel —

Jerdinand. (Galder hende i Talen, inderlig rystet.) For meget! For meget! Det er mod Aftalen, Lady! De ſkulde retſfærdiggjøre Dem mod Anklagen og gjør mig til en Forbryder! Staan mig! — Jeg beſværges Dem — Skaan mit Hjerte, der ſonderriſes af Skamfuldhed og raſende Anger —

Ladyen. (Holder hans Haand faſt.) Nu eller aldrig! Længe nok holdt Helſinden Stand — Vægten af denne Taare maa

Du dog føle. (I den sømste Tone.) Hør, Walter! — naar en Ulykkelig — uimodstaeligt, almægtigt draget til Dig — trykker sig til Dig med et Bryst fuldt af brændende, udtømmelig Kjærlighed — Walter! — og Du endnu udtaler det kolde Ord Vre — Naar denne Ulykkelige — nedtrykt af Fjælsens af sin Stjændsæl — kjed af Læsten — kraftigt hævet ved Dydens Stemme — kaster sig saaledes i Dine Arme, (hun omfavner ham, hætteligt og besværgende.) vil være reddet ved Dig, givet tilbage til Himmelen ved Dig, eller (Vender Ansigtet fra ham, med huul, bævende Stemme.) for at undflye Dit Billede, lyder Fortvivlelsens frygtelige Stemme, og tumler tilbage i Læstens endnu afstyggeligere Afgrund —

Ferdinand. (Riser sig løs fra hende; i den skrækkeligste Forlegenhed.) Nei, ved den store Gud! det kan jeg ikke holde ud — Lady! — Jeg maa — Himmel og Jord tynge paa mig — Jeg maa gjøre dem en Tilstaelse, Lady!

Ladyen. (Riser bort fra ham.) Nu ikke! Nu ikke! ved Alt hvad helligt er — Ikke i dette skrækkelige Øieblik, da mit sønderflidte Hjerte bløder af tusinde Dolkestik — Det være Død eller Liv — jeg tør ikke — vil ikke høre det.

Ferdinand. Jo, jo, bedste Lady! De maa. Hvad jeg nu vil sige Dem, vil formindste min Broder og være en varm Afbigt for det Forbigangne! — Jeg har bedraget mig i Henseende til Dem, Milady! — Jeg ventede — jeg ønskede, at finde Dem værdig til min Foragt. Med den faste Beslutning at fornærme Dem, at fortjene Deres Had, kom jeg hid — Ulykkelige havde vi begge været, hvis mit

Forfæt havde lykkedes mig! (Han tier en Stund, derpaa sagtere og mere frøgtfont.) Jeg elsker, Milady! — elsker en borgerlig Pige, — Lulise Miller, en Musikant's Datter. (Ladyn blegner og vender Ansigtet fra ham, han bliver ved med mere Hæftighed.) Jeg veed hvori jeg styrter mig; men om ogsaa Klogskab faaer Lidenfkaaben til at tie, taler Pligten desto tydeligere — Jeg er den Skyldige. Jeg sønderrev først hendes uskylds guldne Fred — indbrydsede hendes Hjerte med forvorne Forhaabninger og gav det forræderiskt til Priis for en vild Lidenfkaab — De vil erindre mig om min Stand — min Fødsel og — om min Faders Grundfætninger — men jeg elsker. Mine Forhaabninger stige desto høiere, jo uenigere Naturen er med Konvenientfer — Min Beslutning og Fordommene! — Vi villø see, om Moden eller Mennefkeheden fkal blive paa Pladsen. (Ladyn har imidlertid truffet sig tilbage til den yderfte Ende af Bærelfet, og holder Ansigtet fkuult med begge Hænder. Han følger efter hende.) De vilde fige mig noget, Milady!

Ladyn. (Med den hæftigfte Smerte.) Intet, Hr. von Walter! Intet uden at De styrter Dem og mig og endnn en Treddie i Fordærvelfe.

Ferdinand. Endnu en Treddie?

Ladyn. Vi kunne ikke blive lykkelige med hinanden. Vi maae dog blive et Offer for Deres Faders Overvelfe. Aldrig vil jeg have en Mand's Hjerte, der tvungen rækker mig fin Haand.

Ferdinand. Tvungen, Lady! Rækker tvungen? Altfaa dog rækker den? Kan De tilfvinge Dem en Haand uden Hjertet? Frarive en Pige en Mand, der er dennø Piges hele

Verden? De rive en Mand fra en Pige, der er denne Mands hele Verden? De, Milady! — for et Dieblig siden den beundringsværdige Britte — De kunde det?

Ladyen. Forbi jeg maa. (Med Kraft og Alvor.) Min Eidskab, Walter! viger for min Kjærlighed til Dem. Min Vre kan det ikke mere — Vor Forbindelse er bleven Folkeskænfat. Alles Mine, alle Spottens Pile ere vendte imod mig. Beskjæmmelsen er uudslættelig, dersom en Undersaat af Fyrsten afflaaer mig! Gaa De i Rette med Deres Fader! Bærg De Dem saa godt De kan! Jeg lader alle Miner springe! (Gaaer hurtigt bort. Majoren bliver staaende i maalløs Beskyttelse. Pause. Derpaa styrter han ud gjennem Glædsøren.)

Fjerde Scene.

(Bærelse hos Musikanten.)

Miller. Madame Miller. Luise (træder frem).

Miller. (Hastigt ind i Bærelset.) Jeg har jo sagt det i Forveien.

Luise. (Mer ham angstigt imøde.) Hvad? Fader! Hvad?

Miller. (Render som gal frem og tilbage) Min Søndagskjole! — Gesvindt — Jeg maa forekomme ham — og en teen Manschetstjorte! — Jo, det tænkte jeg nok!

Luise. For Guds Skyld, hvad?

Madame M. Hvad feiler Du da? Hvad er der paa Færde?

Miller. (Kaster sin Paryk ind i Bærelset.) Strax med den til Parykmageren! — Hvad der er paa Færde? (Springer hen for

Spillet.) Og mit Skjæg er ogsaa igjen en Finger langt —
 Hvad der er paa Færde? Hvad skal der være paa Færde, Du
 Ravnemoder! — Satan er løs, og Dig skal Pøkker tage!.

Madame M. Der seer man! Mig skal det altid gaae
 ud over.

Miller. Over Dig? Ja, fordamte Gladdertasse! og
 over hvem ellers? Imorges tidligt med Din diaboliske Sun-
 ker! — Sagde jeg det ikke i samme Moment? — Wurm
 har fladdret.

Madame M. Ih hvad? Hvordan kan Du vide det?

Miller. Hvordan jeg kan vide det? — Der! Nede ved
 Gadedøren spørger en af Ministrens Drabantere og spørger
 efter Musikanten.

Luise. Jeg er Dødsens!

Miller. Men Du ogsaa med Dine Forglemmigeissøine!
 (Seer fuld af Arrighed.) Det har sin Rigtighed; den Djævelen
 har lagt et Æg i Huusholdningen, bliver en smuk Datter
 født — Nu har vi det?

Madame M. Men hvoraf veed Du da, at det an-
 gaaer Luise? Du kan være rekommanderet til Herren. Han
 kan ønske Dig i Orkestret.

Miller. (Springer efter sit Spankrør.) Gid at Landsens Ulyk-
 ker komme over Dig! — Orkestret! — Ja, hvor Du Rab-
 bleske vil hyle Distanten og mit Agterkompass forestille Con-
 trebassen! (Kaster sig i en Stool.) Gud i Himlen!

Luise. (Sætter sig ned, bleg som et Blig.) Moder! Fader! —
 Hvorfor bliver jeg paa een Gang saa bange?

Miller. (Springer igjen op af Stolen.) Men kommer denue

Penneslifter mig engang paa Skud! — Kommer han blot!
 — Det være i denne eller i den anden Verden — Naar jeg
 ikke tørster ham Sjæl og Legeme saa bløde som en Belling
 — naar jeg ikke skriver alle ti Bud og alle syv Bønner i
 Fader vor, og alle Rose-Bøger og Propheterne paa hans
 Skind, saa at man endnu ved de Dødes Opstandelse skal see
 de blaae Pletter —

Madame M. Ja, band og støi kun! Det vil mane
 Fanden nu! Hjælp, hellige Herregud? Hvad skal vi nu hitte
 paa? Hvordan skal vi nu skaffe Raad? Hvad skal vi nu tage
 os for? Fader Miller, saa tael dog! (Hun leber hylende gjennem
 Bærelset.)

Miller. Jeg vil paa Stedet til Ministren. Jeg vil
 selv lukke Munden op — jeg vil selv angive det. Du har
 vidst det før jeg. Du burde have givet mig et Bink. Vi-
 gen havde nok ladet sig sige. Det havde endnu været Tid!
 Men nei — Der var noget at mægle; der var noget at fiske;
 og saa har Du ovenikjøbet baaret Brænde til Ilden. —
 Sørg nu ogsaa for Din Robblerpels. Ved hvad Du har
 brokket i! Jeg tager min Datter ved Armen og marsch med
 hende over Grændsen!

Femte Scene.

Ferdinand Walter (Styrter forskrækket og aandesløs ind i Bæ-
 relset). De Forrige.

Ferdinand. Var min Fader her?

Alle paa en Gang.

Luiſe. (Ræder forfærdet op.) Hans Fader, almægtige Gud!

Madame M. (Slææter Hænderne ſammen.) Præſidenten! Det er ude med os!

Miller. (Seer med Arrighed.) Gud ſke Lov! Gud ſke Lov! Der har vi Følgerne!

Ferdinand. (Gler hen til Luiſe og trykker hende med Hæſtighed i fine Arme.) Min er Du, om ſaa Himmel og Helvede kaſtede ſig imellem os!

Luiſe. Min Død er viſ — Læel videre — Du nævne et ſkrækkeligt Navn — Din Fader?

Ferdinand. Intet! — Slet intet! Det er overſtaaet! Jeg har Dig jo igjen! Du har mig jo igjen! O, lad mig trække Aande ved dette Bynſt! Det var en ſkrækkeligt Time!

Luiſe. Hvilken? Du dræber mig!

Ferdinand. (Træder tilbage og ſeer betydningsfuldt paa hende.) En Time, i hvilken en fremmed Skikkelse kaſtede ſig imellem mit Hjerte og Dit, — i hvilken min Kjærlighed blegnede for min Samvittighed — i hvilken min Luiſe ophørde med at være Alt for ſin Ferdinand.

Luiſe. (Synker med tilbækket Anſigt ned paa en Stool.)

Ferdinand. (Gaaer hurtigt hen til hende, ſtræber maalløs paa hende, og forlader hende derpaa pludſeligt i hæftig Bevægelse.) Nei, al drig! Umueligt! Lady! Alt for meget forlangt! Denne Uſkyld kan jeg ikke opoffre Dig! — Nei, ved den uendelige Gud! Jeg kan ikke bryde min Eed, der maner mig ſaa lydeligt ſom Himmelens Torden, af diſſe briftende Dine — Lady! Se her? — her, Du Ravnefader! — Jeg ſkulde myrde denne

Engel? Et Helvede skulde jeg udryste i denne himmelske Barm. (Aler bestemt hen til hende.) Jeg vil føre hende for Verdensdommerens Throne, og den Evige skal sige, om min Kjærlighed er en Forbrydelse. (Tager hende ved Haanden og hæver hende op af Stolen.) Fat Mod, min Dyrrebare! — Du har feiret! — Som Seierherre kommer jeg fra den farligste Kamp!

Luiſe. Nei! Nei! Stjul mig Intet! Uldtael den forfærdelige Dom! — Du nævnede Din Fader? — Du nævnede Ladhyn? — Dødens Gyfen gjennemfarer mig — Man siger, at hun vil givte sig.

Serdinaud. (Styrter bedøvet ned for Lufses Fødder.) Med mig Ulykkelige!

Luiſe. (Efter en Pause, med en sagte, bævende Tone og en straktelig Roilighed.) Nu — hvorfor bliver jeg da bange? — Den gamle Mand der har jo ofte sagt mig det — Jeg har ikke villet troe ham — (En Pause; derpaa kaster hun sig i Millers Arme og græder høit.) Fader! her er Din Datter igjen! — Om Forladelse, Fader! — Dit Barn kan jo ikke for, at denne Drøm var ſaa ſjøn, og — Opvaagnelsen nu ſaa frygtes ſig —

Miller. Luiſe! Luiſe! — O Gud! hun er ude af ſig ſelv! — Min Datter! Mit arme Barn! — Forbandeſe over Forførelsen! — Forbandeſe over den Qvinde, der kobblede Eder ſammen!

Madame M. (Kaster ſig jænrende over Luiſe.) Fortjener jeg denne Forbandeſe, min Datter? — Gud forlade Dem, Baron! — Hvad har dette Lam gjort, at De vil myrde det?

Serdinaud. (Springer op, med Beſtemthed.) Men jeg vil

gjennemtrydse hans Rænkter — sønderrive vil jeg alle disse Fordommens usle Rænkter — Fri, som en Mand, vil jeg vælge, saa at disse Insectsjæle kunne svømle ved min Kjærligheds Rjæmpewærf. (Bli bort.)

Luiſe. (Ser ſittende op af Stolen, vil efter ham.) Bli! Bli! Hvor vil Du hen? — Fader! Moder! — i denne bange Tider forlader han os!

Madame M. (Her efter ham; hænger ſig ved ham.) Præsidenten vil komme — han vil mishandle vort Barn! — han vil mishandle os — Hr. von Walter! og De vil forlade os?

Miller. (Ser rasende.) Forlade os! Ja ſikkert! Hvorfor ikke? — Hun opoffrede ham jo Alt! (Griber med den ene Haand Majorens Haand og med den Anden Luiſes.) Taalmodighed, Herre! Væien ud af mit Huus gaaer kun over denne der — Opbe-
bi først Din Fader, hvis Du ingen Ridning er. Fortæl ham, hvorledes Du ſjal Dig ind i hendes Hjerte, Bedrager! eller ved Gud! (Ranger ſin Datter til ham, vild og hæftig.) Du ſjal først ſøndertræde denne elendige Drøm, ſom Kjærlighed til Dig har gjort ſaa ulyffelig.

Ferdinand. (Bender om og gaaer frem og tilbage i dybe Tanker.) Vel er Præsidentens Magt ſtor — en Faders Ret er et ſtort Ord — Forbrydelsen ſelv kan ſkjule ſig i dens Folder; han kan drive det vidt dermed — vidt! — Dog til det Yderſte driver kun Kjærlighed det. — Her, Luiſe! Din Haand i min! (Han griber den med Hæftighed.) Saaſandt ſom Gud ei ſjal forlade mig i mit ſidſte Andedragt — Det Dieblit, der adſkil-

ler disse to Hænder, sønderriver ogsaa Traaden mellem mig og Skabningen!

Luiſe. Jeg bliver angst! Se bort! Dine Læber bære! Dit Die ruller frygteligt!

Ferdinand. Nei, Luiſe! Stjælv ikke! Det er ikke Afſindighed, der taler ud af mig! Det er Himmelenſ kostelige Gave, Beſtemthed i det afgjørende Dieblit, da det præſtede Brøſt kun ſkaffer ſig Luſt ved noget Uhørt — Jeg elſter Dig, Luiſe! Du ſkal blive min, Luiſe! — Nu, til min Fader! (Han iler hurtigt bort, og vender mod Præſidenten.)

Sjette Scene.

Præſidenten (med et Følge af Tjenere). De Forrige.

Præſidenten. (I det han træder ind.) Her er han allerede!

Alle. (Forſtrækkede.)

Ferdinand. (Viger nogle Skridt tilbage.) I Uſkyldighedens Bollig.

Præſidenten. Hvor Sønnen lærer Lydighed mod ſin Fader!

Ferdinand. Lad De os dog —

Præſidenten. (Afbrøder ham; til Miller.) Han er Faderen?

Miller. Stadsmuſikant Miller.

Præſidenten. (Til Madame Miller.) Hun Moderen?

Madame M. Af, ja! Moderen!

Ferdinand. (Til Møder.) Fader! bring han sin Datter bort — hun er nær ved at falde i Asmagt.

Præsidenten. En overflødig Omhu! Jeg skal nok gilde hende! (Til Luise.) Hvorlænge har hun kjendt Præsidentens Son?

Luise. Sam har jeg aldrig spurgt efter. Ferdinand von Walter har besøgt mig siden November.

Ferdinand. Tilbeder Dem!

Præsidenten. Har hun erholdt Forklædninger?

Ferdinand. For nogle faa Dieblit siden den høitideligste for Guds Afsyn.

Præsidenten. (Harmfuld til sin Son.) Man skal nok give Dig et Bink, naar Du skal skrive Din Taalighed! (Til Luise.) Jeg venter Svar.

Luise. Han tilføer mig Kjærlighed.

Ferdinand. Og vil holde sin Gæd.

Præsidenten. Maa jeg befale Dig at tie? — Antog hun Eden?

Luise. (Vmt.) Jeg besvarede den.

Ferdinand. (Med fast Stemme.) Pagten er sluttet!

Præsidenten. Jeg skal lade Echoet kaste paa Døren. (Dobslabskridt til Luise.) Men han betalte Dem dog hvergang kontant?

Luise. Dette Spørgsmaal forstaaer jeg ikke ganske.

Præsidenten. (Med vidende latter.) Ikke? — Nu! jeg mener kun — Ethvert Haandværk har, som man siger, sin Guldgrund — hun, haaber jeg, vil heller ikke have bortstjænt

ket sin Gunst — eller var det hende maaskee blot om Forsnølelsen at gjøre? Hvad?

Ferdinand. (Gaar rasende op.) Helvede! Hvad var det?

Luiſe. (Al Majoren med Bærdighed og Parme.) Hr. von Walter! Nu er De fri!

Ferdinand. Fader! Udfrygt byder Dyden, om den ſaa gaaer i en Bettlers Klæder!

Præſidenten. (Leer høiere.) En iſtig Anmodning! Faderen ſkal reſpectere ſin Sønns Høre!

Luiſe. (Støtter ned.) O, Himmel og Jord!

Ferdinand. (Paa ſamme Tid ſom Luiſe, i det han trækker Kaarden mod Faderen, men ſtrax igjen lader den ſynke.) Fader! De havde engang et Liv at fordrø af mig — Det er betaelt. (Stikker Kaarden i Steden.) Den barnlige Pligts Gjældsſbrev er ſønderrevet.

Miller. (Der hidindtil har ſtaaet frygtsom ved Siden, træder frem i Bevægelse; medens han ſnart fjærer Lænder af Kaſeri, ſnart ſittet af Angſt.) Ederſ Excellence! Barnet er Faderens Arbejde — Med Ederſ Naades Tilladdeſe! — Den der udſtælde Barnet for en Mær, ſlaaer Faderen paa Dret, og Drefigen for Drefigen — Det er ſaaledes Tarten hos os — Med Ederſ Naades Tilladdeſe!

Madame M. Hjælp, Herre og Frelſer! — Nu bryder ogsaa den Gamle løs — Uveiret vil ſlaa ſammen over vore Hoveder.

Præſidenten. (Der kun har hørt det halvt.) Røder Kobblersen ſig ogsaa? — Vi ſkal ſtrax taleſ ved, Kobbler!

Miller. Med Ederſ Naades Tilladdeſe! Jeg hedder Miller; hviſ De vil høre en Udagiø — med Boelſkaber opvartter

jeg ikke. Saalænge Hoffet endnu har Forraad paa dem kommer Leverancen ikke til Borgerfolk. Med Eders Naades Tilladelse!

Madame M. For Guds Skyld, Mand! Du fordærver Kone og Barn!

Serdinand. De spiller her en Rolle, min Fader! hvorved De i det mindste kunde have sparet Dem for Bidsner.

Miller. (Træder nærmere; hjerteligt.) Lyt og forstaaeligt! Med Eders Excellences Tilladelse! Eders Excellence skalter og valter i Landet! Denne Stue er min! Min devoteste Kompliment, naar jeg engang bringer en Promemoria, men den ubehøvede Gjæst kaster jeg paa Døren — Med Eders Naades Tilladelse!

Præsidenten. (Bleg af Raseri.) Hvad? — Hvad er det? (Træder nærmere til ham.)

Miller. (Trækker sig sagte tilbage.) Det var kun saa min Mening pr. — Med Eders Naades Tilladelse!

Præsidenten. (I Fyr og Flamme.) Ha, Spitsbub! Lugthuset bringer Din dumdriftige Mening Dig — Afsted! Kan Kul hente Rettens Betjente! (Rogle af hans Følge gaae; Præsidenten render fuld af Raseri gennem Bærelset.) Faderen i Lugthuset — Moderen, og den Løtte af en Datter i Sabestoppen! Retfærdigheden skal laane mit Raseri sine Arme! For denne Beskjæmmelse maa jeg have en stræffelig Døvn — Saadant Pak skalde gennemkrydse mine Planer og ustraffet ophidse Fader og Søn mod hinanden! — Ha, Forbandede! Jeg vil møtte mit Had med Eders Undergang, den hele Engl, Fas-

der, Moder og Datter vil jeg opoffre til min brændende Havn!

Ferdinand. (Træder roligt og standhaftigt hen iblandt dem.)
 Nei vist ikke! Værer uden Frygt! Jeg er tilstede! (Til Præsidenten med Bærfrygt.) Ingen Overilse, min Fader! Der som De elsker Dem selv, ingen Voldsomhed — Der gives en Egn i mit Hjerte, hvor det Ord Fader endnu aldrig er blevet hørt — Træng ikke ind i den!

Præsidenten. Nederdrægtige, ti! Dyr ikke min Harm endnu mere!

Miller. (Kommer til sig selv af sin Bødselse.) Se Du efter Barnet, Rone! Jeg løber til Hertugen — Livstrædderen — det har Gud indgivet mig — Livstrædderen lærer at blæse paa Fløite hos mig! Det kan ikke feile hos Hertugen! (Bil gaae.)

Præsidenten. Hos Hertugen siger Du? Har Du glemt, at jeg er den Døttærskel, Du maa springe over, eller brække Halsen? — Hos Hertugen, Du Dumrian? — Prøv det, naar Du ligger levende død, i Fængslet, et Taarns Høide dybt under Jorden, hvor Matten lefler med Helvede og Lyd og Lys vende om igjen; forsøg da, at ræle med Dine Kjæder og stonne: "Man har gjort mig Uret!"

Syvende Scene.

Rettsensbetjente. De Forrige.

Ferdinand. (Til Luise, der falder halv død i hans Arme.)
 Luise! Hjælp! Redning! Skrækken overvælder hende!

Miller. (Griber sit Spankrør, sætter Hatten paa og gjør sig besædt paa et Angreb.)

Madame M. (Kaster sig paa Knæ for Præsidenten.)

Præsidenten. (Til Rettensbetjente, i det han blotter sin Orden.)
 I Hertugens Navn lægger Haand paa — Bort fra Løsen, Dreng! — Afmægtig eller ikke — naar hun først har Jernhalsbaandet om, vil man nok vække hende med Steenkast.

Madame M. Forbarmelse, Ederes Excellence! Forbarmelse! Forbarmelse!

Miller. (Riser sin Kone op.) Knæl for Gud, gamle Nathue! og ikke for — Skurke, eftersom jeg dog alligevel skal i Lugthuset!

Præsidenten. (Sider sig i Læberne.) Du kan forregne Dig, Knægt! Der staaer endnu en Galge ledig! (Til Rettensbetjente.) Skal jeg endnu engang sige Eder det?

Rettensbetjente. (Trænge ind paa Luisse.)

Ferdinand. (Springer frem og stiller sig foran hende, harmesalv.) Hvem vil noget? (Han tager Kaarden med Steden paa og værger sig med Hastet.) Bob at røre hende, hvis I ikke tillige har bortleiet Hjærnestallen til Retten! (Til Præsidenten.) Skaan Dem selv; driv mig ikke videre, Fader!

Præsidenten. (Til Rettensbetjente, truende.) Dersom Ederes Brød er Eder kjær, feige Kjællinger! —

Rettensbetjente. (Tage igjen sat paa Luisse.)

Ferdinand. Død og alle Djæble! Jeg siger: Tilbage! — Endnu engang! Gåv dog Forbarmelse med Dem selv! Driv mig ikke til det Yderste, Fader!

Præsidenten. (Opbragt til Rettensbetjente.) Er det Ederes Tjenesteiver, Skurke?

Rettensbetjente. (Angribe hidfigere.)

Ferdinand. Naar det da endelig maa være, (I det han trækker Kaarben og saarer nogle af dem.) saa tilgiv mig, Retfærdighed!

Præsidenten. (Fuld af Vrede.) Jeg vil dog see, om jeg ogsaa skal føle denne Kaarbe! (Griber selv fat i Luise, river hende i Betret og overgiver hende til en Rettensbetjent.)

Ferdinand. (Seer forbittret.) Fader! Fader! De gjør her en blidende Pasquil paa Gubdommen, der saa slet forstod sig paa sine Folk, og af fuldkomne Bøddelsknægte gjorde flette Ministre.

Præsidenten. (Til de Andre.) Afsted med hende!

Ferdinand. Fader! hun skal staae i Gabestokken, men tilligemed Majoren, Præsidentens Søn — Bliver De endnu ved Deres Beslutning?

Præsidenten. Desto pudsereligere bliver Spectaklet! —

Ferdinand. Fader! Jeg kaster min Port d'Epée paa Pigen — Bliver De endnu ved Deres Beslutning?

Præsidenten. Port d'Epéen er ved Din Side bleven vant til Gabestokken — Afsted! Afsted! I veed min Villie!

Ferdinand. (Trykker en Rettensbetjent tilside, griber med den ene Arm Luise og vender Epidsen af den dragne Kaarbe imod hende.) Fader! førend De bestjæmmer min Gemalinde, før gjennem-borer jeg hende! — Vedbliver De endnu!

Præsidenten. Gjør det, hvis Din Kaarbe ogsaa er svide.

Ferdinand. (Slipper Luise og seer frygteligt til Himlen.) Du, Almægtige! er mit Vidne! Intet mennekeligt Middel har jeg

ladet uforsøgt — nu maa jeg fribe til et Djævelst — 3
 fører hende bort til Gabestoffen, imidlertid (Nu Præsidenten,
 naaber ham i Dret.) fortæller jeg Residentsen en Historie om
 hvorledes man bliver Præsident. (Gaar.)

Præsidenten. (Som roer af Lynet.) Hvad er det? — Fæ-
 dinand! — Ladet hende gaar! (Her efter Majoren.)

Tredie Akt.

Første Scene.

(Sal hos Præsidenten.)

Præsidenten og Secretair Wurm (komme ind).

Præsidenten. Det var en forbandet Streg!

Wurm. Som jeg frygtede, naadige Herre! Tvang
 forbittrer altid Sværmerne, men omvender dem aldrig.

Præsidenten. Jeg havde sat min hele Tillid til dette
 Anslag! Jeg sluttede saaledes: Naar Pigen er bestjæmmet,
 maa han, som Officier, træde tilbage.

Wurm. Ganste fortræffeligt! Men til Bestjæmmelsen
 skulde det ogsaa være kommet!

Præsidenten. Og dog — naar jeg nu overveier det
 med koldt Blod — jeg burde ikke have ladet mig afstrække —
 Det var en Trusel, som han vel aldrig vilde have udført!

Wurm. Tro ikke det! Den opirrte Lidenstabs er i

Stand til enhver Taalighed! De siger mig, at Majoren altid har ryttet paa Hovedet ved Deres Regjering. Jeg troer det. De Grundsætninger, han har bragt med sig fra Akademiet, vilde strax ikke behage mig. Svortil skulde ogsaa de phantastiske Drømmerier om Sjælsstorhed og personlig Adel ved et Hof, hvor den stærke Visdom bestaaer i at være stor og lille paa en passende Maade og til rette Tid? Han er for ung og for fryg til at finde Sinag i Kabalens langsomme, krumme Gang, og der er intet, der vil sætte hans Ambition i Bevægelse, uden det, der er stort og æventyrligt!

Præsidenten. (Fortrædelig.) Men hvad vil denne velvise Bemærkning forbedre ved vor Sag?

Wurm. Den vil henvise Eders Excellence til Caaret, maaskee ogsaa til Lægemønden. En saadan Charakter — tillad mig! — burde man enten ikke have gjort til sin Fortroelige, eller aldrig gjøre til sin Sjende. Han afstyrrer de Midler, ved hvilke De er fleggen. Maaskee var det hidindtil kun Sønnen, der bandt Forræderens Tunge. Giv De ham en retmæssig Vællighed til at afrykke hien! Gaa ham ved gjentagne Angreb paa hans Eidskab til at troe, at De ikke er den samme Fader, da vil Patriotens Pligter faae Overhaand i ham. Ja, allerede den selsomme Phantasi, at bringe Retfærdigheden et saa mærkværdigt Offer, kunde have Tillokkelser nok for ham, til at faae ham til at styre sin egen Fader.

Præsidenten. Wurm! Wurm! — Han fører mig der til en forfærdelig Afgrund!

Wurm. Jeg vil føre Dem tilbage igjen, naadige Herre! tør jeg tale reent ud?

Præsidenten. (Sætter sig ned.) Som en Fordsamt til en Medfordsamt.

Wurm. Altsaa tilgiv! — De har, tyktes mig, den høielige Høffenhed at takke for den hele Præsident, hvorfor betroede De ikke ligeledes Faderen til den? Jeg erindrer med hvilken Dyrktighed De den Tid overtælsede Deres Formand til et Parti Piquet, og tilbragde den halve Nat hos ham ved et venstabeligt Glas Burgunder, og det var dog den samme Nat, da den store Mine skulde springe og sprænge den gode Mand i Luften. Hvorfor vidste De Deres Søn Fienden? Aldrig burde han have erfaret, at jeg vidste noget om hans Kjærlighedsanliggende! De burde have undergravet Romanen fra Pigens Side og beholdt Deres Søn's Hjerter! De burde have spillet den kloge General, der ikke angriber Fienden paa Kjærnen af hans Troop, men gjør Rabninger i Seledderne.

Præsidenten. Og hvorledes lod det sig gjøre?

Wurm. Paa den simpleste Maade — og Kaartene ere ikke ganske forgivne endnu. Lad en Tid lang være med at vise, at De er Fader. Maal Dem ikke med en Lidenskab, der bliver magtigere ved enhver Modstand — overlad De det til mig, at udflække, ved dens egen Ild, den Drm, der skal fortære den.

Præsidenten. Jeg er nygjærrig —

Wurm. Jeg maatte slet forstaae mig paa Sjælens Barometer, eller Hr. Majoren er ligesaa stræffelig i Stin:

Schillers udd. Skrifter. 2 B.

syge, som i Kjærlighed. Gjør De Pigen mistænkt — med Sandsynlighed eller ikke — Et Gran Bærme er nok til at bringe hele Massen i en forstyrrende Gjæring.

Præsidenten. Men hvorfra skal man tage dette Gan?

Wurm. Nu ere vi ved Hovedpunktet — Fremfor alt, naadige Herre! maa De forklare mig hvormeget De sætter paa Spil, hvis Majoren vægrer sig længere — i hvilken Grad det er Dem vigtigt, at ende Romanen med Borgerpigen og bringe Forbindelsen med Lady Milford istand?

Præsidenten. Kan han endnu spørge, Wurm? — Min hele Indsindelse er i Fare, naar Partiet med Ladyen gaaer overstyr, og dersom jeg tvinger Majoren, min Hals!

Wurm. (Munter.) Nu have De den Naade at høre! — Hr. Majoren omspiade vi med List. Mod Pigen tage vi Deres hele Magt til Hjælp! Vi dictere hende en Billerbourg til en tredje Person og spille den paa en god Naade i Sænderne paa Majoren.

Præsidenten. Et taabligt Indfald! Som om hun saa snart vilde bekvemme sig til at underskrive sin egen Dødsdom?

Wurm. Hun maa, dersom De vil lade mig have frie Hænder. Jeg kjender det gode Hjerte fra øverst til nederst. Hun har kun to dødelige Sider, gjennem hvilke vi kunne bestorme hendes Samvittighed — hendes Fader og Majoren. Den Sidste bliver ganske og aldeles ude af Spillet; desto friere kunne vi springe om med Musikanten.

Præsidenten. For Exempel?

Wurm. Efter det, Eders Excellence sagde mig om Dp-

trinnet i hans Huus, vil intet være lettere, end at true Faderen med en Criminalproces. Indlingens og Seglsbevarerens Person er visseelig en Skygge af Majestæten, — Forbrydelse mod hilm ere Fornærmelser mod denne — I det mindste vil jeg jage den elendige Stakkel igjennem et Naalestik med dette sammensliffede Spøgelse.

Præsidenten. Men alvorlig maatte Sagen ikke blive!

Wurm. Paa ingen Måde! — Kun for saa vidt det er nødvendigt, for at bringe Familien i Rube — Vi sætte altsaa i al Stilhed Musikanten fast — for at gjøre Røden større, kunde vi ogsaa tage Moderen med — vi tale om pintsigt Forhør, om Retterstedet, om evig Fæstningsarrest og gjør Brevet fra hans Datter til den eneste Betingelse for hans Frihed.

Præsidenten. Godt! Godt! Jeg forstaaer det!

Wurm. Hun elsker sin Fader — indtil Eidskab, kunde jeg sige. Den Fare, hvori hans Liv, eller i det mindste hans Frihed svæver — hendes Samvittigheds Bebrejdelser. fordi hun har været Anledningen dertil — Umueligheden af at besidde Majoren — endelig hendes Hoved, som jeg paatager mig at bære — Det kan ikke slaae fejl — Hun maa gaar i Fælden!

Præsidenten. Men min Søn? Vil han ikke strax lugte Lunt? Vil han ikke blive rasende?

Wurm. Det lader De være min Sorg, naadige Herre! — Fader og Moder blive ikke frie, førend hele Familien har afslagt en forporlig Sed paa, at holde hele Begivenheden hemmelig og at stadfæste Bedrageriet.

Præsidenten. En Eed? Hvad vil en Eed nytte, Dumsrian?

Wurm. Intet hos os, naadige Herre! men hos dette Slags Mennesker alt — Og seer De nu hvor sjønt vi begge paa denne Maade ville komme til Maalet — Pigen mister Majorens Kjærlighed og sit gode Navn og Rygte! Fader og Moder give Kjøb, og sønderknuste af saadan en Skjæbne, ansæe de det tilsidst for en Forbarmelse, naar jeg giver deres Datter hendes Reputation igjen, ved at række hende min Haand.

Præsidenten. (Seer, men ryster paa Hovedet.) Ja, jeg giver mig overbunden, Skurk! Dit Bæv er satanisk fint! Disciplen overgaaer Mesteren — Nu er Spørgsmaalet til hvem Billekken skal stiles! Med hvem vi skulle bringe hende i Misstanke?

Wurm. Det maa nødvendigst være med en, der ved Deres Søns Beslutning maa vinde alt, eller tabe alt.

Præsidenten. (Efter nogen Eftertanke.) Jeg veed kun Hofmarschallen.

Wurm. (Trækker paa Skuldren.) Efter min Smag var han rigtignok ikke, dersom jeg heed Luise Miller.

Præsidenten. Og hvorfor ikke? Forunderligt? En blændende Garderobe — En Atmosfære af eaux de mille fleurs og Bisam — for ethvert taabligt Ord en Haandsfuld Dufatter — og alt dette skulde ikke kunne bestikke en borgerlig Piges Delicatesse? O, gode Ven! Saa scrupuløs er Skinsygen ikke! Jeg sender Bud efter Hofmarschallen! (Ringer.)

Wurm. Medens Eders Excellence besørger dette og

Arrestbefalingen for Musikanten, vil jeg gaae hen og opsætte det bevidste Kjærlighedsbrev.

Præsidenten. (Gaaer til sin Skriverpult.) Com han maa bringe mig til Gjennemlæsning, saasnart det er i Stand. (Varm gaaer; Præsidenten sætter sig og skriver; en Kammer tjener kommer; han staar op og giver ham et Papir.) Denne Arrestbefaling maa uden Opsættelse i Retten — en Anden af Eder beder Marschallen om at komme til mig.

Kammer tjeneren. Den naadige Herre holder i dette Dieblit for Døren!

Præsidenten. Endnu bedre — men man skal træffe Anstalterne med Forsigtighed, sig, at man ingen Opsigt maa gjøre.

Kammer tjeneren. Meget vel, Eders Excellence!

Præsidenten. Forstaaer I? Gaaeste i Stilhed.

Kammer tjeneren. Meget vel, Eders Excellence!

Anden Scene.

Præsidenten og Hofmarschallen.

Hofmarschallen. (Tilfældig.) Kun en passant, min Bedste? — Hvordan lever De? Hvordan befinder De Dem? — I Aften giver man den store Opera Dido — det superbestes Fyrværkeri — en heel Stad brænder af — De vil dog ogsaa see den brænde? Hvad?

Præsidenten. Jeg har Fyrværkeri nok i mit eget Huns, der faaer min hele Herlighed til at ryge i Luften — De kommer just som De var kaldet, bedste Marschat! for at raa-

de — for at hjælpe mig i en Sag, der enten vil poussere os begge eller ødelægge os begge i Bund og Grund! Sæt Dem!

Zofmarschallen. Gjør mig ikke angst, min Søde!

Præsidenten. Som sagt, pousserede eller ødelagde i Bund og Grund! De veed mit Project med Majoren og Landen. De begriber ogsaa, hvor uundværligt det var for os begge at befæste vor Lykke. Hele Bygningen kan styrte sammen, Kalb! Min Ferdinand vil ikke!

Zofmarschallen. Vil ikke? — Vil ikke? — Jeg har allerede udspreidt det over hele Staden! Denne Mariage er jo i hver Mands Mund!

Præsidenten. De kan komme til at staa som en Vindmølle for den hele Stad! Han elsker en Anden.

Zofmarschallen. De spørger! Er det da en Hindring?

Præsidenten. Hos dette trodsige Hoved den uovervindeligste!

Zofmarschallen. Han skulde være saa affindig at støde sin Fortuna fra sig? Hvad?

Præsidenten. Spørg ham selv derom, og De vil faa at høre hvad han svarer.

Zofmarschallen. Men, mon Dieu! Hvad kan han da svare?

Præsidenten. At han vil bekendtgjøre for hele Verden ved hvilken Forbrydelse vi ere stegne — at han vil angive vore falske Breve og Dwitteringer — at han vil overlevere os begge til Bøddeløren — Det kan han svare!

Zofmarschallen. Er De fra Forstanden?

Præsidenten. Det har han svaret. Det havde han allerede i Ginde at sætte i Værk — derfra har jeg neppe kunnet bringe ham ved den høieste Fornedrelse. Hvad har De at svare herpaa?

Sofmarschallen. (Med et Gaarsangst.) Min Forstand staaer stille.

Præsidenten. Det kunde endda passere. Men paa samme Tid fortælle mine Espioner mig, at Dverstjænten von Bock staaer paa Springet til at frie til Ladyen.

Sofmarschallen. De gjør mig rasende! Hvem siger De? Von Bock, siger De? Veed De da ogsaa at vi ere dødelige Fjender? Veed De ogsaa hvorfor vi ere det?

Præsidenten. Det er det første Ord, jeg hører derom.

Sofmarschallen. Bedste! De skal faae det at høre, og De vil fare af Deres gode Skind — Dersom De endnu erindrer Fodboldet — det er nu næsten et og tyve Aar siden — Veed De — paa hvilket man dansede den første Engelsk-dans, og det hede Bør af Lysekronen dryppede ned paa Grev von Weerschayms Domino — Ak, Gud! Det kan De vist ikke have glemt?

Præsidenten. Hvem kunde glemme saadan noget?

Sofmarschallen. Seer De! Da havde Prindsesse Amalia i Dansens Hede tabt et Strømpebaand. — Alt kommer naturligvis i Dyrer — von Bock og jeg — vi vare endnu Kammerjunker — Vi trøb gjennem hele Redoutesalen for at lede efter Strømpebaandet — Endelig seer jeg det — von Bock mærker det — von Bock affed — Riber mig det ud af Hænderne — Jeg beder Dem! — Bringer Prindsessen det

og bortsnapper mig lykkelig Komplimenten — Hvad tænker De derom?

Præsidenten. Impertinent!

Gosmarschallen. Bortsnapper mig Komplimenten — Jeg tænkte, at synke i Afmagt. En saadan Malice har man endnu aldrig oplevet. — Endelig fatter jeg mig, nærmer mig til hendes Durchlaughtighed og siger: "Naadigste Frue! von Bod var saa lykkelig at overrække Deres Høihed Strømpebaandet, men den, der først saa Strømpebaandet, lønner sig i Stilhed og tier.

Præsidenten. Bravo! Marschal! Bravissimo!

Gosmarschallen. Og tier — Men jeg skal huske von Bod det ligetil Dommetag — den nederdrægtige, krybende Emigrer! — Og det var endnu ikke nok — Da vi begge paa een Gang faldt paa Gulvet ovenpaa Strømpebaandet, vifter von Bod mig alt Pudderet væk paa den høire Side af min Frisur, og jeg er ruineret for det hele Bal.

Præsidenten. Og denne Mand skal ægte Lady Milford og bliver den første Person ved Høffet?

Gosmarschallen. De stöder mig en Kniv i Hjertet! Bliver? Bliver? Hvorfor bliver han? Hvor stikker Ræddensigheden?

Præsidenten. Fordi min Ferdinand ikke vil, og ingen anden melde sig.

Gosmarschallen. Men ved De da det intet Middel, til at overtale Majoren? — Om det saa er nok saa bizart, nok saa fortvovlet! — Hvad, i al Verden kan være saa møde

bydeligt, at det nu ikke skulde være os velkomment for at stifte den forhadte Bød ud?

Præsidenten. Jeg veed kun eer, og det staaer til Dem.
Sofmarschallen. Staaer til mig? Og det er?

Præsidenten. At gjøre Majoren uenig med hans El-
skede.

Sofmarschallen. Gjøre uenig? Hvorledes mener De
det? — og hvordan skal jeg bære mig ad dermed?

Præsidenten. Alt er vundet, saasnart vi blot kan gjøre
Nigen mistænkt for ham.

Sofmarschallen. For at stjæle, mener De?

Præsidenten. At, nei! Hvorledes skulde hun troe det?
— At hun har en Forbindelse med en Anden.

Sofmarschallen. Denne Anden?

Præsidenten. Maatte De være, Baron!

Sofmarschallen. Jeg være? Jeg? — Er hun af
Kdel?

Præsidenten. Hvorfor det? Hvilket Indfald? — En
Musikants Datter!

Sofmarschallen. Borgerlig altsaa? Det gaaer ikke an!
Hvad?

Præsidenten. Hvad vil ikke gaae an? Mærker! Hvem
under Solen vil det falde ind, at spørge et Par runde Kins
der efter deres Stammetræ?

Sofmarschallen. Men betænk dog, en Egtemand! Og
min Reputation ved Høffet!

Præsidenten. Det er noget Andet! Undskyld! Jeg har

endnu ikke vidst, at Manden af dadeligt Sæder er Dem mere, end han af Indskydelse. Lad os bryde af!

Sofmarschallen. Vær dog fornuftig, Baron! Det var ikke saaledes meent!

Præsidenten. (Kold.) Nei — Nei! De har fuldkommen Ret. Jeg er ogsaa trætt. Jeg lader Karren staa. Von Voß ønsker jeg til Lykke som Premierminister. Der er flere Steder i Verden end her. Jeg fordrer min Afsted af Hertugen.

Sofmarschallen. Og jeg? — De har godt med at snakke, De! De er en studeret Mand, men jeg — mon Dieu! hvad er jeg da, dersom hans Durchlauchtighed giver mig min Afsted?

Præsidenten. Et Bonmot fra iforgaars, en Mode fra det forrige Aar!

Sofmarschallen. Jeg besværges Dem, Dyrebareste! Al Arbejde! — Undertryk De denne Tanke! Jeg vil jo gjøre Alt hvad De vil!

Præsidenten. Vil De laane Deres Navn til en Rendez-vous, som denne Mamsel Miller skriftligt skal foreslaae Dem?

Sofmarschallen. I Guds Navn! Jeg vil laane det dertil.

Præsidenten. Og lade Brevet falde et Steds, hvor Majoren maa faae fat paa det?

Sofmarschallen. For Exempel paa Paradet vil jeg som af en Hændelse rive det op med mit Lommeværkløbe.

Præsidenten. Og spille en Elsters Rolle i Majorens Nærværelse?

Sofmarschallen. Mort de ma vie! Jeg skal nok vadske ham. Jeg skal betage den Næsviis Appetitten efter mine Amouretter!

Præsidenten. Nu gaaer det efter Onske! Brevet maa skrives endnu i Dag! De maa endnu førend det bliver Afsaten komme hid, for at hente det og overtale Deres Rolle med mig.

Sofmarschallen. Saasnart jeg har aflagt ferten Visiter, der ere af den høieste Importance. Tillad altsaa, at jeg uden Opsættelse recommanderer mig! (Gaar.)

Præsidenten. (Ringer.) Jeg regner paa Deres Forslaggenhed, Marschal!

Sofmarschallen. (Raaber tilbage.) Ah, mon Dieu! De kjender mig jo.

Exedie Scene.

Præsidenten og Wurm.

Wurm. Musikanten og hans Kone ere lykkelig og uden den mindste Larm bragte i Arrest. Vil Deres Excellence nu læse Brevet?

Præsidenten. (Efterat have læst det.) Herligt! Herligt! Secretair! Ogsaa Marschallen har bidt paa Krogen. — En Gift, som denne, maatte forvandle Sundheden selv til en Ved-

derbyld. — Nu strax med Forslaget til Faderen, og derpaa
saa varmt det er til Datteren! (De gaae ud til forskjellige Sider.)

Fjerde Scene.

Et Værelse i Millers Bolig.

Luise og Ferdinand.

Luise. Jeg beder Dig, hold op! Jeg troer paa ingen
lykkelige Dage meer! Alle mine Forhaabninger ere sjunkne.

Ferdinand. Da ere mine stegne. Min Fader er opir-
ret? Min Fader vil rette alt sit Ehts mod os! Han vil
tvinge mig til at være en umenneskelig Søn! Jeg indstaaer
ikke mere for min barnlige Pligt. Raseri og Fortvivlelse
ville afpræsse mig den sorte Hemmelighed om hans Mord-
daad! Sønnen vil overgive Faderen i Bøddelens Hænder
— Dette er den høieste Fare — og den høieste Fare maatte
være forhaanden, naar min Kjærlighed skulde vove dette
Kjæmpespring — Hør, Luise! — en Tanke, stor og forvo-
ven, som min Fidenstabs, fremtrænger sig i min Sjæl — Du,
Luise! og jeg og Kjærligheden — ligger ikke hele Himme-
len i denne Cirkel? Eller behøve vi endnu en Fjerde dertil?

Luise. Hold op! Ikke mere! Jeg blegner over det,
Du vil se!

Ferdinand. Hane vi ingen Forbring meer paa Ver-
den, hvorfor skulle vi da tilbetle os dens Bisid? Hvorfor
vove, hvor intet kan vindes, men alt tabes? — Vil dette
Die ikke funkle ligesaa smæltende, om det speller sig i Rhi-

nen, eller i Elben eller i det baltiske Hav! Mit Fædreland er der, hvor Luise elsker mig! Dine Fodspor i en vild, sandig Ørt er mig interessantere, end Domkirken i min Fædres neby — Ville vi savne Stædernes Pragt? Hvor vi end ere, Luise! gaaer der en Soel op, en ned — Skuespil, ved Siden af hvilke Kunsternes yppigste Sving blegner. Kunne vi ikke mere tilbede Gud i et Tempel, opstiger dog Matten med begejstrende Gnsen; den værlende Maane præker os Bod og en opdygtig Kirke af Stjerner beder med os! Kunne vi udsætte os i samme Samtaler? — Et Smil af min Luise er Stof for et Aarhundrede, og Livets Drøm er ude førend jeg udgrunder denne Taare.

Luise. Og har Du ellers ingen Pligter uden Din Kjærlighed?

Ferdinand. (Omsfavner hende.) Din. Kollighed er min helligste.

Luise. (Meget alvorlig.) Saa ti og forlad mig — Jeg har en Fader, der ingen Formue har uden denne eneste Datter — der i Morgen bliver tredsindstyve Aar gammel — der er vis paa Præsidentens Døvn!

Ferdinand. (Fader hende raskt i Tælen.) Der vil ledsage os. Derfor ingen Indbendinger meér, min Elskede! Jeg gaaer, gjer mine Kostihaarheder til Penge, trækker Summer paa min Fader. Det er tilladt at plyndre en Røver og ere hans Skatte ikke Fædrelandets Blodpenge? — Ved Midnat Klokken eet vil en Bogn holde her udenfor. I springer i den! Vi flye!

Luise. Og Din Faders Forbandelse følger os! — En

Forbandelse, Ubesindige!, som endogsaa Mordere ikke udfige, uden at den bønhøres, som Himmelenes Hævn endog holder Røveren paa Steilen; der vilde jage os paa vor Flugt, uden Barmhertighed, som et Spøgelse, fra Hav til Hav — Nei, min Elskede! Dersom kun en Forbrydelse kan bevare Dig for mig, saa har jeg endnu Styrke til at kunne tage Dig.

Ferdinand. (Staaer stille og mumler mørkt.) Virkelig?

Luise. Tabe! — O! grændsesløs forfærdelig er denne Tanke! — Forfærdelig nok, til at gjennembore den udsædte Aand og at blege Glædens glødende Kinder — Ferdinand! at tage Dig! Dog man taber jo kun, hvad man har besiddet og Dit Hjerte tilhører Din Stand — Min Fordring var Kirkerov og gysende opgiver jeg den.

Ferdinand. (Fordreier Ansigtet og bider i Underlæben.) Dpgiver Du den?

Luise. Nei! Se paa mig, bedste Walter! Stær ikke saa bittert med Lænderne. Kom, lad mig nu oplive Dit døende Mod med mit Exempel! Lad mig være Diebliffets Helteinde — atter stænke en Fader en bortflygtet Søn — frastige mig en Pagt, der vilde drive Borgerverdenens Fuger fra hverandre og styrte den almindelige evige Orden til Jorden — Jeg er Forbrydersken — min Barm har været opfyldt med frække, taablige Ønsker — min ulykke er min Straf, saa lad mig da nu have den søde smigrende Indbildning, at Offeret var mit — Vil Du misunde mig denne Wellyst?

Ferdinand. (Har i Udspreddelse og Raseri grebet en Violin, og

prøvet paa at spille paa den — Nu sendertriver han Strængene, slaar Instrumentet itu mod Gulvet og udbryder i en vild Latter.)

Luiſe. Walter! Gud i Himlen! Hvad ſkal det betyde? Fat Dig! Denne Time fordrer Fatning — Det er Stilmiſetimen! Du har et Hjerte, kjære Walter! jeg kjender det! — Barm ſom Livet er Din Kjærlighed, og uden Grændſer, ſom det Umaaadelige — Ej kjenk den til en Vblere, en Værdigere — Hun vil ikke miſunde den Lykkeligſte af ſit Kjøn — (Undertrykker ſine Taarer.) — Mig ſkal Du aldrig mere ſee — Den forføngelige, bedragede Pige hengraade ſin Græmmelſe inden eenſomme Mure; om hendes Taarer vil ingen bekymre ſig — Tom og uddød er min Fremtid — Dog vil jeg engang imellem lugte til Fortidens viſnede Urtekofte — (I det hun med fravendt Anſigt rækker ham ſin ſittrende Haand.) Ee vel, Hr. von Walter!

Ferdinand. (Springer op af ſin Bedøvelſe.) Jeg ſwyer, Luiſe! vil Du virkelig ikke følge mig?

Luiſe. (Har ſat ſig ned i Baggrunden af Bærelſet og holder Anſigtet bedækket med begge Hænder.) Min Pligt byder mig at blive og at lide!

Ferdinand. Slange, Du lyver! Der er noget Andet, der fængſler Dig her?

Luiſe. (I den dybeſte Smertes Tone.) Bliv De ved denne Formodning — den gjør maaffee mindre elendig!

Ferdinand. Kold Pligt imod frygtig Kjærlighed! — Og mig ſkal dette Eventyr blænde? — En Elſker fængſler Dig, og Be Dig og ham, hvis min Miſtanke ſtaadfæſtes!

(Gaar hurtigt bort.)

Femte Scene.

Luise (alene).

(Hun bliver endnu en Tidlang liggende stum og uden Bevægelse paa Stolen; endelig staaer hun op, gaaer frem og seer sig frygtfuld om.)

Hvor mine Forældre blive af? Min Fader lovede at være tilbage om nogle Minutter, og allerede ere fem frygtelige Timer forbi — Hvis et Uheld havde truffet — Hvad fattes mig? Hvorfor gaaer min Aande saa ængstligt?

(Nu træder Wurm ind i Børrelset, og bliver staaende i Baggrunden, uden at blive bemærket af hende.)

Det er intet Birkeligt — Det er intet uden det gysende Sjøglespil af det ophidsede Blod — Have vore Sjæle kun een Gang drukket Forsærdelse nok i sig, vil Diet see Spøgelse i enhver Krog,

Sjette Scene.

Luise og Secretair Wurm.

Wurm. (Kommer nærmere.) God Aften, Jomfru!

Luise. Gud! Hvem er det der taler? (Vender sig om, bliver Secretairen vaer, og træder fortrækket tilbage.) Skrækkeligt! Skrækkeligt! Den ulykkelige Dypfølelse iler allerede efter min skrækkeligste Åhnelse. (Til Secretairen med et Blik fuldt af Foragt.) Søger De maaskee Præsidenten? Han er ikke mere her!

Wurm. Jomftue! Jeg søger Dem!

Luise. Saa maa jeg forundre mig over at De ikke er gaaet til Torvet!

Wurm. Hvorfor just derhen?

Luise. For at hente Deres Brund fra Sabestotten.

Wurm. Ramsel Miller, De har en falsk Mistante! —

Luise. (Undertøffer et Svær.) Hvad er til Deres Tjeneste?

Wurm. Jeg kommer, sendt af Deres Fader?

Luise. (Gorferdet.) Af min Fader? — Hvor er min Fader?

Wurm. Hvor han ikke gierne er!

Luise. For Guds Skyld! Gysvndt! — Der ahner mig noget Ondt — Hvor er min Fader?

Wurm. I Taarnet, dersom De vil vide det!

Luise. (Med et Blik til Himmelen.) Dette endnu! Dgsaa dette endnu! — I Taarnet? Og hvorfor i Taarnet?

Wurm. Paa Hertugens Befaling!

Luise. Hertugens?

Wurm. Der har besluttet at straffe Majestætsforbrydelsen, der blev udøvet mod den, der repræsenterer ham —

Luise. Hvad? Hvad? O evige Almagt!

Wurm. Og straffe den paa en isiefaldende Maade.

Luise. Det var endnu tilbage! Det! — ja, vistnok, vistnok! Mit Hjerte havde endnu noget foruden Majoren, der var det dyrebart — Dette maatte ikke forbigaaes! — Majestætsforbrydelse! — Himmelske Forsyn! Red — O, red min synkende Tro — og Ferdinand?

Wurm. Vælger Lady Milford eller Forbandelse og Arveløshed.

Luise. Forfærdelige Frihed! — og dog — dog er han lykkeligere! Han har ingen Fader at miste. Vel er det Forbømmelse nok Ingen at have! — Min Fader for Majestæts-

Schillers ubd. Skrifter. 2 B.

forbrydelse! — Min Elsker Kædten eller Forbandelse og Arveløshed — Sændelig det er beundringsværdigt! — En fuldkommen Skuffestreg er ogsaa en Fuldkommenhed — Fuldkommenhed? Nei, dertil mangler der endnu noget — Hvor er min Moder?

Wurm. I Spindehuset.

Luise. (Med et smerteligt Smil.) Nu er den fuldkommen — fuldkommen, og nu var jeg jo fri — adskilt fra alle Pligter — og Taarer — og Glæder. Adskilt fra Forsynet. Jeg behøver det jo ikke mere. (En strækkelig Tauskeb.) Har De maaskee endnu noget Nyt at melde mig? Tæll De kun. Nu kan jeg høre Alt.

Wurm. Hvad der er skeet veed De.

Luise. Altsaa ikke hvad der endnu vil ske? (Tæjen en Pause, under hvilken hun betragter Secretairen fra Øverst til Nederst.) Arme Menneſte! Du driver et sørgeligt Haandværk; hvorved Du umueligt kan blive salig. At gjøre ulykkelig er allerede strækkeligt nok, men græsseligt er det at forkynde Ulykken — at foresynge de Ulykkelige Ugleſangen — at staae hos, naar det blødende Hjerte sitrer under Nødvendighedens Jernspile og Christne tvivle paa en Gud — Himmelen bevare mig! og blev enhver Angſtdraabe, som Du seer falde, opveiet med en Lønde Gulb — jeg vilde ikke være i Dit Sted! — Hvad kan der endnu ske?

Wurm. Det veed jeg ikke.

Luise. De vil ikke vide det? Dette Budſkab, der ſkyer Ryset, frygter for Lyden af Ordene, men i Deres Anſigts Dødsſtille viſer De mig Spøgeſet — Hvad er der endnu til-

bage — De sagde forhen, at Hertugen vilde straffe det paa en isiefsaldende Maade? Hvad falder De en isiefsaldende Maade?

Wurm. Spørg mig ikke meer.

Luiſe. Hør, Menneske! Du har gaaet i Skole hos Bøddelen. Hvorledes forstod Du ellers, først at føre Jernet langſomt betænkeligt op ad de knagende Ledemod og siden at narre det bærende Hjerte med Naadeſtødet? — Hvilken Skjæbne venter min Fader? — Der er Død i det, Du siger med et Smil; hvorledes maa det da ſee ud, ſom Du holder tilbage? Læd reent ud! Lad mig paa engang ſaae den hele ſønderknuſende Ladning! Hvad foreſtaaer der min Fader?

Wurm. En Kriminalproces.

Luiſe. Hvad er det for noget? — Jeg er en uvildende, uſkyldig Ting, og forſtaaer mig kun lidt paa Ederſ frugtelige latinske Ord. Hvad er en Kriminalproces for noget?

Wurm. En Sag om Liv og Død.

Luiſe. (Standhaftig.) Saa takker jeg Dem. (Hun iler hurtig ind i et Siderværelſe.)

Wurm. (Staaer forbaufet.) Hvad vil Enden blive herpaa? — Skulde den Løſe maafke — For Satan! hun vil dog vel ikke — Jeg iler efter hende — Jeg maa indeſtaaе for hendes Liv! (I Begreb med at følge efter hende.)

Luiſe. (Kommer tilbage og har kaſtet en Kaaſe om fig.) Tilgiv, fr. Secretair! Jeg maa lukke Værelſet.

Wurm. Og hvorhen da i ſaadan en Haſt?

Luiſe. Til Hertugen. (Går bort.)

Wurm. Hvad? Hvorhen? (Holder hende forſtrækket tilbage.)

Luiſe. Til Hertugen! Hæver De ikke? Til den ſamme Hertug, der vil anlægge en Sag paa Liv og Død mod min Fader — Nei! Ikke vil — maa anlægge den, fordi nogle Skurke ville, der til den hele Proces for Majestætsforbrydelse ikke giver andet, end en Majestæt og en fyrkelige Haandskrift.

Wurm. (Seer høit.) Til Hertugen.

Luiſe. Jeg veed, hvorover De leer — men jeg vil jo heller ikke værte Forbarmelse der — Gud bevare mig! kun Uærlighed — Uærlighed ved mit Strig. Man har ſagt mig, at Verdens Store endnu ikke vide, hvad Elendighed er — ikke ville vide det. Jeg vil ſige ham, hvad Elendighed er — vil foremale ham i alle Dødens Fordreininger hvad Elendighed er — vil forhyle ham i Toner, der ſonderknuſe Mars og Been, hvad Elendighed er — og naar Hædrene reſſe ſig paa hans Hoved ved Beſkrivelsen, vil jeg tiſſedst ſtrige ham i Dret at ogſaa de jordiske Gunders Lunger begynde at ſtænne i Dødestimen og at den yderſte Dom røfter Majestæter og Betlere i det ſamme Sold. (Hun vil gaae.)

Wurm. (Med ondſkabsfuld Bønlighed.) Saa De kun, ja gaa De kun. De kan ſandelig ikke gjøre noget klogere. Jeg raader Dem ſelv til at gaae, og jeg giver Dem mit Ord paa at Hertugen vil ſøle Dem.

Luiſe. (Staaer pludſeligt ſtille.) Hvad ſiger De? — De raader mig ſelv dertil? (Kommer hurtigt tilbage.) Dem! Hvad vil jeg da? Noget afſkyeligt maae det være, ſiden dette Menneſke raader dertil! — Hvoraf veed De, at Fyrſten vil ſøle mig?

Wurm. Fordi han ikke vil behøve at gjøre det for intet.

Luiſe. Ikke for intet? Hvilken Betaling kan han fordrø for en Menneſtelighed?

Wurm. Den ſjønne Supplikantinde er Betaling nok.

Luiſe. (Bitter ſtaaende ſom forſtenet. Derpaa med ſittende Stemme.) Retſerdige Gud!

Wurm. Og jeg vil dog haabe, at De ikke vil finde denne naabige Tact for overdreven for en Fader?

Luiſe. (Gaar frem og tilbage, ude af ſig ſelv.) Ja! ja! — Det er ſandt! De ere forſtandsede, Ederes Store, — forſtandsede mod Sandheden bag deres egne Laſter, ſom bag Cherubernes Sværd — Saa hjælpe den Almægtige Dig, Fader! Din Datter kan kun døe for Dig, men ikke ſynde.

Wurm. Det maa nok være noget ulventet for den arme, forladte Mand — "Min Luiſe" — ſagde han til mig; — "har kaſtet mig til Jorden. Min Luiſe vil ogſaa reiſe mig igjen!" — Jeg iler, Rampsel! for at bringe ham Svaret. (Bader ſom om han vil gaa.)

Luiſe. (Iler efter ham og holder ham tilbage.) Bliv! Bliu dog! Laalmodighed! — Hvor raſt denne Satan er, naar det gjælder om at gjøre Menneſter raſende! — Jeg har kaſtet ham til Jorden, jeg maa reiſe ham igjen. Tael! Raad mig! Hvad kan, hvad maa jeg gjøre?

Wurm. Der er kun eet Middel!

Luiſe. Og dette eneſte Middel?

Wurm. Ogſaa Deres Fader anſer —

Luise. Og saa min Fader? — Hvad er det for et Middel?

Wurm. Det er noget let.

Luise. Jeg kender intet tungere end Skjændsel —

Wurm. Dersom De vil gjøre Majoren fri igjen.

Luise. For hans Kjærlighed? — Spotter De mig? —
At overlade det til min frie Villie, som jeg blev tvungen til?

Wurm. Saaledes er det ikke meent, kjære Somfru! Majoren maa først og frivilligt træde tilbage.

Luise. Det gjør han ikke.

Wurm. Saaledes lader det. Vilde man vel tage sin Tilflugt til Dem, hvis De ikke var den Eneste, der kunde hjælpe?

Luise. Kan jeg tvinge ham til at hade mig?

Wurm. Vi ville forsøge dets Sæt Dem.

Luise. (Forundret.) Menneſte, hvad ruger Du over?

Wurm. Sæt Dem — Skriv — Her er Pen, Papir og Blæk.

Luise. (Sætter sig i den høieste Urolighed.) Hvad skal jeg skrive? Til hvem skal jeg skrive?

Wurm. Til Deres Faders Bøddel.

Luise. Ha! Du forstaaer Dig paa at strue Sjæle paa Pinebænken. (Tager en Pen.)

Wurm. (Dicterer.) "Naadigste Herre!" —

Luise. (Skriver med sittrende Haand.)

Wurm. "Tre utaalelige Dage" ere allerede forsvundne — forsvundne — og vi have ikke seet hinanden" —

Luise. (Stubser, lægger Pennen.) Til hvem er dette Brev?

Wurm. Til Deres Faders Bøddel.

Luise. O, min Gud!

Wurm. "Hold Dem derfor til Majoren — til Majoren — der bevogter mig hele Dagen som en Argus —"

Luise. (Springer op.) En Skurkestreg, som der endnu ikke er hørt Røge til! Til hvem er Brevet?

Wurm. Til Deres Faders Bøddel.

Luise. (Gæder frem og tilbage og vrider Hænderne.) Nei! Nei! Det er tyrannisk! O Himmel! Straf Menneskerne menneskeligt, naar de vække Din Brede, men hvorfor præsse mig ind mellem to Skrækkeligheder? Hvorfor vugge mig frem og tilbage mellem Død og Skjændsel? Hvorfor sætte mig denne blodslugende Djævel paa Halsen? — Gjør hvad I ville! Dette skriver jeg aldrig!

Wurm. (Rager sin Hat.) Som De vil, Mademoiselle! Det kommer aldeles an paa Deres egen Villie.

Luise. Villie, siger De? Paa min egen Villie? — Gaa, Barbar! hæng en Ulykkelig op over Helvedes Afgrund, bed ham om noget, bespot Gud, og spørg, om det er efter hans Villie! — O, Du veed altfor vel, at vore Hjerter ligge saa fastbundne ved naturlige Drister, som ved Rænker — Nu kommer alt mig ud paa eet! — Dicteer De kun videre! Jeg tænker ikke mere! Jeg viger for Helvedes Rænker. (Sætter sig igjen.)

Wurm. "Bevogter mig hele Dagen som en Argus" — Har De det?

Luise. Videre! Videre!

Wurm. "Vi have igaar havt Præsidenten i Huset. Det

var pudseerligt at see, hvorledes den gode Major kjæmpede for min Vre."

Luiſe. O, kjønt, kjønt! Herligt! — Nu bliv kun ved! —

Wurm. "Jeg tog min Tilflugt til en Afmagt — til en Afmagt — for ikke at lee høit.

Luiſe. O, Himmel!

Wurm. "Men ſnart bliver min Kæſte mig utaalelig — utaalelig — derſom jeg blot kunde ſlippe løs —"

Luiſe. (Standſer, ſtaaer op, gaaer frem og tilbage, med udbøiet Hoved, ſom om hun ledte efter noget paa Gulvet, derpaa ſætter hun ſig igjen og ſkriver videre.) "Slippe løs —"

Wurm. I Morgen er han i Tjenſten — Paa paa, naar han gaaer fra mig og kom ſaa paa det bevidſte Sted" — Har De bevidſte?

Luiſe. Jeg har Alt!

Wurm. "Paa det bevidſte Sted til Deres kjærlige . . . Luiſe."

Luiſe. Endnu mangler Addeſſen!

Wurm. "Til Hr. Hofmarſchal von Kalb."

Luiſe. Evige Forſøn! Et Navn, der er mine Vrer ſaa fremmed, ſom diſſe kjændige Rinter mit Hjerte! (Hun ſtaaer op, og betragter længe og ſtiot det hun har ſtebet, endelig rækker hun Secretæren det, med en ſvag døende Stemme.) Tag det, min Herre! Det er mit ærlige Navn — det er Ferdinand — det er hele mit Livs Glæde, jeg overgiver i Deres Hænder — Jeg er en Betlerſte!

Wurm. Elet ikke! Lad ikke Modet falde, kjærefte Ma-

demotfælle! Jeg har hjertelig Medlidenhed med Dem! Maaskee — Hvem vred? — Jeg kunde vel endnu see igjennem Fingre med visse Ting — I Sandhed! — Ved Gud! — Jeg har Medlidenhed med Dem!

Luise. (Seer stivt paa ham, med et gjennemtrængende Blik.) Taal ikke ud, min Herre! — De er paa Veie til at sætte Dem noget Forfærdeligt.

Wurm. (I Begreb med at kysse hendes Haand.) Sæt, at det var denne nydelige Haand — Hvorledes da, kjære Jomfrue?

Luise. (Strækkeligt og med Hæder.) Fordi jeg kvalde Dig paa Bryllupsnatten, og saa med Bellyst lod mig lægge paa Steile. (Han vil gaa, men kommer hurtigt tilbage.) Gre vi nu færdige, min Herre? Lør Duen nu flyve?

Wurm. Endnu en Bagatel, Jomfrue! De maa gaa med mig, og tage Sacramentet paa, at De vil erkjende dette Brev for et frivilligt.

Luise. Gud! Gud! Og Du maa selv levere Seglet, der skal stadfæste Selvedes Værk.

(Wurm trækker hende bort med sig.)

Fjerde Akt.

(Sal hos Præsidenten.)

Første Scene.

Ferdinand von Walter (med et aabent Brev i Haanden,

kommer rasende ind af Døren; fra en anden Side en Kammertjener.

Serdinand. Var Marschallen ikke der?

Kammertjeneren. Hr. Major! Præsidenten spørger efter Dem.

Serdinand. For Satan! Jeg spørger om Marschallen er der?

Kammertjeneren. Den naadige Herre sidder oppe ved Pharaobordet.

Serdinand. Den naadige Herre skal i hele Helvedes Navn komme herved.

(Kammertjeneren gaaer.)

Anden Scene.

Serdinand (alene).

(Gjennemflyver Brevet; staaer snart stiv som en Støtte, snart farer han rasende omkring.)

Det er ikke mueligt! Ikke mueligt! Denne himmelske Stikkelse skalde skjule et saa djævelst Hjerte! — Og dog! dog! Om alle Engle stege ned for at gaae i Borgen for hendes Ustyldighed — om Himmel og Jord, om Skabningen og Skaberen traad sammen for at gaae i Borgen for hendes Ustyldighed — Det er hendes Haand — et uhort, uhjre Besdrageri, hvis Rage Menneſkeheden aldrig har oplevet! — Det var det altsaa, hvorfor hun saa haardnakket satte sig imod vor Flugt! — Derfor — o Gud! Nu vaagner jeg; nu af-

fløres Alt for mig! Derfor opgav man med saa meget Heltetmod sit Krav paa min Kjærlighed, og nær, nær havde denne himmelske Sminke bedraget mig!

(Han styrter raskere gjennem Bærelset, derpaa staaer han igjen eftertænkfuld stille.)

At udgrunde mig saa ganske! — At besvare hver dristig Følelse, hver sagte, frøgtfomme Bæven, hver fyrig Opbrusen — at gribe min Sjæl saaledes ved en svævende Lyds fineste Ubeskrivelighed — at beregne mig i en Aare — at ledsage mig paa enhver steil Top af Lidenskaben, at møde mig foran enhver svimlende Afgrund — Gud! Gud! og alt dette ikke andet end Grimasse! — Grimasse? — Og dersom Løgnen har en saa varig Farve, hvordan gif det da til, at ingen Djævel lot sig ind i Himmelen?

Da jeg aabenbarede hende Faren ved vor Kjærlighed, med hvilken overbevisende Forstillelse blegnede ikke den Falske? Med hvilken seirende Bærdighed ned slog hun ikke min Faders frække Spot, og i det samme Dieblis føelde denne Kvinde sig dog skyldig! — Hvad? — Ildholdt hun ikke endogsaa Sandhedens Ildprøve? — Sykklersten sank i Afmagt. O, Følelse! hvilket Sprog vil' Du nu føre! Dgsaa Roketter falde i Afmagt! Hvormed vil Du retfærdiggjøre Dig, Ildskyldighed? — Dgsaa Ekjoger falde i Afmagt!

Hun veed hvad hun har gjort af mig. Hun har seet min hele Sjæl. Mit Hjerte viisde sig ved det første Ryk synligt i mine Blikke — og hun føelde intet! — Føelde maaskee kun sin Kunsts Triumph? Da mit lykkelige Bannid troede at omfavne den hele Himmel i hende! Mine vildeste

Dufter taug! For mit Sind stod ingen Lante uden Evigheden og Pigen — Gud! da fælde hun Intet! Fælde blot, at hendes Anslag var lykkedes! Intet, uden at hendes Indsigelser vare smigrede! Død og Havn! Intet, uden at jeg er bedraget!

Tredie Scene.

Hofmarschallen. Ferdinand.

Hofmarschallen. (Tripper ind i Bærelset.) De har nyttret det Onske, min Bedste? —

Ferdinand. (Mumler i Skjaget.) At brække Halsen paa en Skurt. (Høit.) Marschal! Dette Brev maa paa Paradet være faldet Dem ud af Lommen? — Og jeg (Med et ondskabsfuldt Smil.) har til Lykke været Finderen.

Hofmarschallen. De?

Ferdinand. Ved den lystigste Hændelse. Det er noget, De maa afgjøre med Almagten.

Hofmarschallen. De seer hvor forstrækket jeg bliver, Baron!

Ferdinand. Læs kun! Læs! (I det han gaar fra ham.) Et jeg var slet til Glæde, er jeg maaskee desto brugeligere som Robbler. (Medens den Anden læser, træder han til Bæggen og tager to Pistoler ned.)

Hofmarschallen. (Kaster Brevet paa Bordet og vil bort.) For dømt!

Ferdinand. (Griber ham ved Armen og trækker ham tilbage.) Laalmodighed, kjære Marschal! Disse Efterretninger fore-

komme mig behagelige! Jeg forlanger Hindelen! (Viser ham en af Pistolerne.)

Sofmarschallen. (Træder forskædet tilbage.) De vil være fornuftig, min Bedste!

Ferdinand. (Med en stærk, kraftelig Stemme.) Mere end for meget for at sende en Sturt, som Du er, ind i den anden Verden. (Han paanøder ham Pistolen, og tager tillige sit Kommetørklæde op.) Tag den! og tag fat paa dette Kommetørklæde! Jeg har faaet det af Eljogen.

Sofmarschallen. Raser De? Hvad har De i Sinde?

Ferdinand. Tag ved Enden af Kommetørklædet, siger jeg, ellers vil Du jo skyde fejl, feige Kjælling! — Hvor Du sitter, Nibbing! Du skalde takke Gud for at Du for første Gang faaer noget i Din Hjernetiste, Nibbing! (Sofmarschallen vil affæd.) Sagte! Derfor skal der blive forget. (Han springer forbi ham og slaaer Døren i Laas.)

Sofmarschallen. Paa dette Bærelse, Baron?

Ferdinand. Som om det var Almagen værd at gaac med Dig op paa Gølden? — Hør, min Stat! her lyder Knaldet desto stærkere, og det er dog vel den første Larm, som Du har gjort i Verden — Sigt!

Sofmarschallen. (Torrer Svøden af Panden.) Og De vil vove Deres kostbare Liv, unge, haabefulde Mand?

Ferdinand. Sigt, siger jeg! Jeg har intet mere at gjøre i denne Verden!

Sofmarschallen. Men jeg desto mere, min Allertroestfælligste!

Ferdinand. Du, Karl? Hvad, Du? — At være en

Hjælpsnød, hvor Menneskerne gjøre sig kostbare? At blive syv Gange kort og syv Gange lang i et Dieblit, som en Sommerfugl paa en Naal? At føre et Register over Din Herres Stolegang og at være Leiehest for hans Wittighed? Eigesaa godt, at jeg fører Dig med mig, som et sjældent Murremdyr. Som en tam Abe skal Du danske efter de Fordømtes Hulen, apportere og varte op, og med disse Hoffunkter forlyste den evige Fortvivlelse.

Hofmarschallen. Som De befaler, Herre! Som De befaler! — Kun bort med Pistolerne!

Ferdinand. Hvor han staaer der, den Jammerens Søn! — Staaer der, til Skjændsel for den sjette Stabelsesdag! Som om en Tybinger Boghandler havde eftertrykt den Almægtige i ham! — Skade kun, evig Skade for det Dvintin Hjerne, der aagrer saa slet i denne utaknemmelige Pandestål! Dette eneste Dvintin kunde endnu have gjort en Bavian til et Menneske, da det nu kun udgjør en Brøk af Fornuft — Og at dele sit Hjerte med denne? — Uhyre! Uforsvarligt! En Karl, der snarere er gjort til at afvende fra Synden, end til at opmuntre til den!

Hofmarschallen. O, Gud være evig takket, han bliver vittig!

Ferdinand. Jeg vil lade ham gjælde. Den Tolerants, der staaer Puppen, skal ogsaa komme denne tilgode. Man møder ham, trækker paa Skulderne, beundrer maaskee endnu Himmelsens kloge Indretning, der ogsaa bespiser Skabninger med Bærme og Bunderfald; der dækker Ravnens sit Bord paa Steilen og Hoffrydet sit i Majestæternes Dynd — Til sidst

forbauses man endog over Forsynets store Politik, der ogsaa i sin Kande verden besolger sine Dgler og Tarantler for at føre Giften bort — Men (I det hans Raseri atter fornær sig.) paa min Blomst skal dette udyr ikke krybe, eller jeg skal (Gribes fat i Marschallen og ryster ham.) ryste Sjælen i Livet paa ham!

Zofmarschallen. (Sutter, for sig selv.) O, min Gud! Var jeg bare borte herfra! Hundrede Mile herfra, i Bicetre, i Paris! blot ikke hos denne!

Ferdinand. Skurk! Dersom hun ikke mere er reen! Skurk, dersom Du har nydt, hvor jeg tilbød! (Med stigende Raseri.) Svælgede, hvor jeg sælde mig som en Gud! (Tier pludseligt stille, derpaa frygteligt.) Da var det bedre for Dig, Skurk! at Du fængte til Selve, end at min Brede skulde møde Dig i Himmelen! — Hvor vidt er Du kommet med Pigen? Bekjend!

Zofmarschallen. Slip mig dog! Jeg vil aabenhare Alt!

Ferdinand. O! det maa være mere henrykkende at bole med denne Pige, end at sværme nok saa himmelsk med Andre. — Vilde hun steie ud, vilde hun, da kunde hun ned-sætte Sjælens Værdi og forfalste Dyden med Vellyst. (Sætter Marschallen Pistolen for Brystet.) Hvor vidt kom Du med hende? Jeg trykker løs, dersom Du ikke bekjender!

Zofmarschallen. Det er jo intet — altsammen slet intet! Hav kun et Minuts Taalmodighed! De er jo bedraget!

Ferdinand. Og derom erindrer Du mig, Skurk! —

Hvorvidt kom Du med hende? Du er Dødsens, hvis Du ikke
bekjender!

Josmarschallen. Mon Dieu! Min Gud! Jeg taler jo
— Saa har dog blot — En Fader — en kjærlig Fader —

Ferdinand. (Endnu mere opbragt.) Har kobblet sin Datter
sammen med Dig? Og hvor vidt er Du kommet med
hende? Bekjend eller jeg myrder Dig!

Josmarschallen. De raser! De hører ikke. Jeg har
aldrig seet hende! Jeg kjender hende ikke! Jeg veed ikke det
mindste om hende!

Ferdinand. (Træder tilbage.) Du har aldrig seet hende?
Kjender hende ikke? Veed ikke det mindste om hende? Hun er
styrtet i Fordærvelse for Din Skyld, og Du fornægter hende
tre Gange i eet Andebælt? — Bort, flette Karl! (Han giver
ham et Slag med Pistolen og skubber ham ud af Bærelset.) For Din
Ege er Krudtet ikke opfundet!

Fjerde Scene.

Ferdinand.

(Efter en lang Tausshed, hvori hans Ansigtstræk røbe en skrækkelig
Tanke.)

Styrtet i Fordærvelse! Ja, ulyksalige! Jeg er det!
Du er det ogsaa! Ja, ved den store Gud! Er jeg styrtet i
Fordærvelse, er Du det ogsaa! — O, Verdens Dommer! af
mig maa Du ikke fordre hende! Pigen er min. Jeg af-
stod Dig Din hele Verden for denne Pige, har gjort Afkald
paa den hele herlige Skabning. Lad mig beholde Pigen! —

O, Verdens Dommer! Der jamte Millioner Sjæle sig efter Dig — Derhen vende Du Dit forbarmende Blik! — Lad mig handle alene, Du Verdens Dommer! (Det han med fræktelige Minder folder Hænderne.) Skulde den rige formuende Eskaber være karrig paa en Sjæl, der ovenikjøbet er den Sletteste i Skabningen! — Pigen er min! Jeg engang hendes Gud, nu hendes Djævel! (Stirrer hen i en Krog af Værelset.) En Evighed med hende stættet paa Fordømmelsens Hjul — Med Die stirrende paa Die, — med Haar, som rejse sig imod Haar — vor hule Jamren sammensmæltet i eet — og snart at gjentage min Umhed, snart at foresynge hende hendes Eder — Gud! Gud! En saadan Formæling er frygtelig — men evig. (Vil hurtigt bort; Præsidenten træder ind.)

Femte Scene.

Præsidenten og Ferdinand.

Ferdinand. (Træder tilbage.) O, min Fader!

Præsidenten. Godt, at vi mødes, min Søn! Jeg kommer for at forkynde Dig noget Behageligt, og noget, kjære Søn! der ganske sikkert vil overraske Dig. Skal vi sætte os?

Ferdinand. (Seer længe stivt paa ham.) Min Fader! (Gaaer i hæftig Bevægelse hen til ham og griber hans Haand.) Min Fader! (Kysker hans Haand og knæler ned for ham.) O, min Fader!

Præsidenten. Hvad fejler Du, min Søn? Staa op! Din Haand brænder og fittret!

Ferdinand. (Med vild, fyrig Følelse.) Tilgivelse for min
 Schillers uds. Skrifter. 2 B.

Utafnemmelighed, min Fader! Jeg er et forvorpent Menneſke. Jeg har miſkjendt Deres Godhed! De meende det ſaa faderligt med mig! — O, De havde en Spaadomsaand! — Nu er det for ſilbgt — Tilgivelse! Tilgivelse! Deres Beſignelſe, min Fader!

Præſidenten. (Hviler en uſtyldig Mine.) Staa op, min Søn! Lænk paa at Du taler til mig i Gaader.

Ferdinand. Denne Jomfrue Miller, min Fader! — O De kjender Menneſterne — Deres Parme var den Tid ſaa rettfærdig, ſaa ædel, ſaa faderlig varm — kun tog Deres Faderiver feil af Veien — denne Jomfrue Miller —

Præſidenten. Piin mig ikke, min Søn! Jeg forbander min Haardhed! Jeg er kommen, for at gjøre Dig Afſigt.

Ferdinand. Mig Afſigt! Forbander Deres Haardhed! — Deres Miſbilligſe var Blisdom, Deres Haardhed himmeſt Medlidenhed — Denne Jomfrue Miller, Fader!

Præſidenten. Er en ædel, elſkværdig Pige! — Jeg gjentakker min overlede Miſtante. Hun har erhværvet ſig min Agtelſe.

Ferdinand. (Springer op, rystet.) Hvad? Ogſaa De? — Fader! ogſaa De? — Og ikke ſandt, min Fader! en Etabning ſom Uſtyldigheden? — og det er ſaa menneſkeligt at elſke denne Pige?

Præſidenten, Stilg hellere, det er en Forbrydelse, ikke at elſke hende!

Ferdinand. Uhort! Uhyre! — Og De forſtaaer dog elſers at gjennemſkue Hjærterne, Fader! Gaae hende desuden

med Hadets Vine! — Hykkleri uden Rige! — Denne Jomfrue Miller, Fader! —

Præsidenten. Et værd at være min Datter. Jeg regner hendes Pynder for Ahner, og hendes Stjønhed for Guld. Mine Grundsatninger vige for Din Kjærlighed — Hun være Din!

Ferdinand. (Styrtet i frygtelig Bevægelse ud af Bærelset.)
Det fellede endnu! — Lev vel, min Fader! (Bort.)

Præsidenten. (Gaaer efter ham.) Bliv! Bliv! Hvor farer Du hen? (Gaaer.)

Sjette Scene.

(En meget prægtig Sal hos Ladyen.)

Ladyen og Sophie (træde ind).

Ladyen. Altsaa saae Du hende? Vil hun komme?

Sophie. I Diebliffet. Hun var endnu i sine daglige Klæder, og vilde klæde sig om i en Hast.

Ladyen. Siig mig intet om hende — Stille — jeg sitrer som en Forbryderske ved at see den Ulykkelige, der føler saa stræffeligt overeensstemmende med mit Pierte. — Og hvordan bar hun sig ad ved Indbydelsen?

Sophie. Hun syntes forstræffet, blev tankesuld, saae paa mig med store Vine og taug. Jeg havde allerede forbedt mig paa hendes Udflugter, da hun svarede mig med et Blik, der overraskede mig: "Deres Dame befaler mig hvad jeg just i Morgen vil udbede mig."

Ladyen. (Meget urolig.) Beflag mig Sophie! Jeg maa

rødme, hvis hun blot er en almindelig Dvinde, og hvis hun er mere, forsage.

Sophie. Men, Milady! Det er ikke det Lune man maa være i for at modtage en Redbeilerste. Glem ikke hvem De er! Kald Deres Fødsel, Deres Rang, Deres Magt til Hjælp! Et stoltere Hjerter maa have Synet af Deres Stjærhed.

Ladyen. (Udspreedt.) Hvad snakker den Tøse der?

Sophie. (Undræbtsfuld.) Eller det er maaskee et blot Tilfælde, at De i Dag bærer Deres kostbareste Brillanter; Tilfælde, at de rigeste Klæder'smykke Dem i Dag? — at Deres Forgæm af vrimler af Pager og Heiduffer, og at den borgerlige Pige bliver ventet i den fyrstelige Sal i Deres Palads?

Ladyen. (Gaaer forbittret frem og tilbage.) Fordømt! Udsaaeligt! At Dvinde have saadanne Løstine for Dvindefbheder! — Men hvor dybt, maa jeg allerede være sunket, da et saadant Kreatur kan udgrunde mig.

En Kammerfjener. (Træder ind.) Kamsel Miller!

Ladyen. (Til Sophie.) Vort Du! Vort med Dig! (Truende, da hun nser endnu.) Afsted! Jeg befaler det! (Sophie gaaer. Ladyen gaaer over Gulvet.) Godt! Ret godt, at jeg blev hidfig. Jeg er som jeg snster det. (Til Kammerfjeneren.) Kamsellen kan komme ind. (Kammerfjeneren gaaer. Hun kaster sig i en Sopha, og antager en fornem fljedesløs Stilling.)

Syvende Scene.

Luiſe Miller (træder frøgtſomt ind, og bliver ſtaaende i en ſtor Afſtand fra Ladyen). Ladyen (har vendt hende Ryggen og betragter hende en Tid lang opmærkſomt i det liigeoverfor hængende Speil.)

(Efter en Pauſe.)

Luiſe. Naadige Frue! jeg venter paa Deres Befalinger.

Ladyen. (Vender ſig om til Luiſe, hilſer med et Nik, Kold og tilbageholden.) Ah! Er hun der? Udentvivel Mamsel — en vis — Hvad falder man hende dog?

Luiſe. (Noget ſtødt.) Miller hedder min Fader, og Eders Naade ſendte Bud efter hans Datter.

Ladyen. Rigtigt! Rigtigt! Nu erindrer jeg det — den fattige Muſikantdatter, ſom Talen nylig var om. (Efter en Pauſe, ved ſig ſelv.) Meget intereſſant, og dog ingen Skjønhed — (Høit til Luiſe.) Træd kun nærmere, mit Barn! (Igien for ſig ſelv.) Dine, der have øvet ſig i at græde — Hvor de ere deilige, diſe Dine! (Igien høit.) Kun nærmere — endnu nærmere — gode Barn! Jeg troer, at Du er bange for mig!

Luiſe. (I en ædel, beſtemt Tone.) Nei, Milady! Jeg foragter Mængdens Dom.

Ladyen. (For ſig ſelv.) Nei, ſe engang! Og denne Trods har hun af ham. (Høit.) Man har anbefalet Dem til mig, Mamsel! De ſkal have lært noget, og forreſten have Danneſe — nu ja! Jeg vil troe det — heller ikke vil jeg tage hele Verden til at overbevife en ſaa varm Forbeder om Uſandhed.

Luise. Dog kjender jeg ingen, Madame! der kunde paas tage sig den Uleilighed at søge mig en Besytterinde.

Ladyen. Uleilighed for Klientinden eller for Patro-
nessen?

Luise. Det er mig for høit, naadige Frue!

Ladyen. Mere Skjælmeri, end som dette aabne Ansigt
lader formode! Luise hedder De? Og hvor gammel, om man
tør spørge?

Luise. Serten Aar.

Ladyen. (Staaer ræst op.) Nu er det ube! Serten Aar!
— Det første Pulsslag af denne Eidskab! — Den første
indviele Sølvtone af dette uberørte Klaveer — Intet er mere
forsørende — Sæt Dig, jeg er Dig god, kjære Pige! — Og
han elsker ogsaa for første Gang — Hvad under at Straas-
lerne af en Morgenrøde finde hverandre? (Meget ventligt, i det
hun griber hendes Haand.) Det bliver derved, jeg vil gjøre Din
Lykke — (Klapper hende paa kinden.) Min Sophie giver sig!
Du skal have hendes Plads — Serten Aar! Det kan ikke
være af Varighed!

Luise. (Kysser ærbødigt hendes Haand.) Jeg takker for
denne Raade, Milady! som om jeg turde modtage den.

Ladyen. (Stødt.) Nei, se engang til den store Dame!
Ellers skatte Jomfruer af hendes Stand sig Lykkelige, naar
de kunne finde et Herteskab! — Hvad har hun da i Sindet,
min Kostbare? Ere disse Fingre for nydelige til Arbejde! Er
det hendes Smule Ansigt, der gjør hende saa trodsig?

Luise. Mit Ansigt, naadige Frue! tilhører mig saa lidt
som min Herkomst.

Ladyen. Eller troer hun maaſtee, at det aldrig vil faae en Ende? — Arme Skabning, hvem der har ſat Dig det i Hovedet — det være hvem det vil, han maa have havt Dig til Bedſte. Diſſe Kinder ere ikke forgyldte i Ild. Hvad dit Speil ſælger Dig for maſſink og evigt, er kun et tyndt, forgjængeligt Guldſtum, der om kort eller lang Tid maa blive i Hænderne paa ſine Tilbedere. — Hvad vil vi da tage os for?

Luiſe. Inke den Tilbeder, Milady! der kjøbde en Diamant, fordi den lod til at være indfattet i Guld.

Ladyen. (Uden at ville agte paa hendes Svar.) En Pige af hendes Aar har altid to Speil; paa een Gang, det ſande og hendes Beundreres — Det Sidſtes følelige Smidighed gjør det Førſtes raa Aabenhjertighed god igjen. Det Ene fremviſer et hæſeligt Kopar; langt fra, ſiger det Andet, det er Gratiernes Grube. — I gode Børn troer kun hiint, hvad dette har ſagt hopper fra det Ene til det Andet, indtil I tilſidſt forværler hvad begge have ſagt — Hvorfor begloer hun mig ſaaledes?

Luiſe. Tilgiv, naadige Frue! Jeg var juſt i Begreb med at begræde denne prægtige, lynende Rubin, der ikke maa vide, at dens Beſidderinde ivrer ſaa ſtærkt imod Forſængelighed.

Ladyen. (Rødmer.) Ingen Sidespring, Lille! Derſom det ikke er fordi hun ſtøler paa ſin Skabning, hvad i al Verden kunde da afholde hende fra at vælge en Stand, der er den eneſte, hvori hun kan lære Manerer og Verden, den eneſte, hvori hun kan afſlægge ſine borgerlige Fordomme?

Luiſe. Og min borgerlige Uſkyldighed, Milady!

Ladyen. En ſaaelig Indvending! Den meeft udfø-
vende Krabat er for forſagt til at anmode os om noget Be-
ſkjæmmende, naar vi ikke ſelv gaae ham imøde. Vilſt hun
hvem hun er. Giv hun fig ſelv Ære og Bærdighed, og jeg
vil ſikre hendes Ungdom for enhver Friſtelle.

Luiſe. Tillad, naadige Frue! at jeg vover at tvivle
derpaa, Viſe Damerſ Paladſer ere ofte Friſtelſer for de
fræckſte Forlyſtelſer! Hvem ſkulde tiltroe den fattige Muſi-
kants Datter det Heltemod at kaſte ſig midt i Peſten og dog
tillige at gaae for Forgiftelſen? Hvem ſkulde drømme om at
Lady Wilford holder en evig Skorpion for ſin Samvittighed,
at hun bortødfør Pengesummer, for at have den Fordeel, at
blive ſkamrød hvert Dieblit? — Jeg er aabenhjertig, naadige
Frue! Vilde Synet af mig forføie Dem, naar De gik til
en Fornoiſe? Vilde De udholde det, naar De kom tilbage?
— O, bedre! bedre! at De lader Himmelfrøg ſtille os ad; at
De lader Hæve ſtyde imellem os! — Se Dem vel for, Milady!
Rolige Timer, Dieblitte fulde af Udmattelse kunde melde ſig
— Angerens Dgler kunde anfælde Deres Barm, og nu —
hvilkent Pikkſel for Dem, at læſe i Deres Tjenestepiges An-
ſigt den blide Rolighed, hvormed Uſkyldigheden pleier at be-
lønne et reent Hjerte! (Hun træder et Skridt tilbage.) Endnu
engang, naadige Frue! Jeg beder Dem meget om Forladelſe!

Ladyen. (Gaaer frem og tilbage i hæftig indvortes Bevægelse.)
Utaaleligt, at hun figer mig det! Endnu mere utaaaleligt; at
hun har Ret! (Træder hen til Luiſe og ſeer hende ſtift i Øinene.)
Pige! Du vil ikke overliffe mig! Gaa darmit tale Meninger

ikke! Bag disse Grundsætninger lurer en fyrig Interesse, der gjør Dig det affstyeligt at tjene mig — der ophidsede Din Tale saaledes — og som jeg (Vrønde,) maa opdage.

4. Luise. (Kølig og adel.) Og naar De nu opdagede det? Og naar deres foragtelige Spark med Foden opvakte den fornærmede Dm, som Skaberen dog gav en Braad mod Fornærmelsen? — Jeg er ikke bange for deres Hævn, Lady! Den stakkels Synderinde paa Rattersluffen leet ad Verdens Undergang, — Min Elendighed har naaet den Høide, at selv Dyrtigheden ikke mere kan forstørre den. (Efter en Pause, meget alvorlig.) Af min Herkomst's Stov vil De have mig? Jeg vil ikke undersøge denne mistænkelige Raade. Jeg vil blot spørge hvad der kunde bevæge Milady til at holde mig for en Daare, der rødmæret over min Herkomst? Hvad der kunde berette Dem til at opfaste Dem til min Lykkes Skaber, førend De endnu veed, om jeg ogsaa vil modtage min Lykke af Deres Hænder? Jeg havde sønderrevet min evige Fordring paa Verdens Glæder. — Jeg havde tilgivet Lykken dens Overdødelighed — Hvorfor erindrer De mig om den paa ny? — Naar Guddommen selv skjuler sine Straaler for de Skabtes Blikke, at ikke dens overste Seraph skal gysse tilbage over sin Fornærmelse — hvorfor ville Menneskerne da være saa grusomt barmhjertige? Hvoraf kommer det, Milady! at Deres prikkede Lykke saa gjerne tigger Elendigheden om Misundelse og Beundring? Behøver Deres Salighed saaledes Fortvivlelsen til Følelse? — O, saa und De mig dog hellere en Blindhed, der alene kan forsoner mig med min barbariske Skjæbne. Et Insect føler sig jo i en Draabe Vand saa salig, som om det var i

Himmelen, indtil man fortæller det om et Ocean, hvori Glasder og Balsiske lege! — Men lykkelig vilde De jo see mig? (Efter en Pause, træder pludseligt hen til hende og spørger hende med Overraskelse.) Er De lykkelig, Milady? (Denne forlader hende hurtigt og truffet, Luise følger efter hende, og holder hende Haanden for Barmen.) Har dette Hjerte ogsaa Deres Stands smilende Skikkelse? — Og dersom vi nu skulde ombytte Bryst mod Bryst, Stjæbne mod Stjæbne — og dersom jeg i barnlig Ufskyld — og dersom jeg paa Deres Samvittighed — og dersom jeg spurgde Dem som min Moder — Vilde De da raade mig til dette Bytte?

Ladyen. (Kaster sig hastigt borte paa Sophaen.) Udhørt! Ubegribeligt! Nei, Pige, nei! Denne Storhed har Du ikke bragt med til Verden, og for Din Fader er den for ungdommelig. Byt ikke for mig! Jeg hører en anden Lærer —

Luise. (Gimt og seende hende skarpt i Øinene.) Det skulde dog forundre mig, Milady! om De først nu faldt paa denne Lærer og dog før vidste en Kondition for mig!

Ladyen. Det er ikke til at holde ud! — Ja da! eftersom jeg dog ikke kan undvige Dig. Jeg kjenner ham — veed Alt — veed mere, end jeg ønskede at vide! (Holder pludseligt inde, derpaa med en Hæftighed, der lidt efter lidt næsten stiger til Barmen.) Men vov det, Ulykkelige! — vov at elske ham mere — eller at blive elsket af ham — Hvad siger jeg? — Vov at tænke paa ham eller at være en af hans Tanter! — Jeg er mægtig, Ulykkelige! — frygtelig — Saa sandt Gud lever, Du er forloren!

Luiſe. (Standſæftigt.) Uden Redning, Milady! ſaaſnart De tvinger ham til at elſke Dem.

Ladyen. Jeg forſtaaer Dig — men han ſkal ikke elſke mig! Jeg vil ſeire over denne beſtjæmmende Eidenſkab, undertrykke mit Hjerte og ſønderknuse Dit — Klipper og Afgrunde vil jeg kaſte imellem Eder — Som en Furie vil jeg gaac midt igjennem Eders Himmel — Mit Navn ſkal ſtrømme Eders Knyſe fra hverandre, ſom et Spøgelle ſtrømmer en Forbryder; den unge blomſtrende Skikkelse ſkal i min Dømfavnelse viſne ſammen til en Mumie — Jeg kan ikke blive lykkelig med ham — men Du ſkal heller ikke blive det — Vild det, Glendige! At forſkyrre Salighed er ogsaa Ealighed.

Luiſe. En Salighed, ſom man allerede har ſtjilt Dem ved, Milady! Baggadſt De ikke Deres eget Hjerte. De er ikke i Stand til at pine en Skabning, der aldrig har gjort Dem noget andet Dødt, end at den har følt, ſom De — Men for denne Hæftigheds Skyld elſker jeg Dem, Milady!

Ladyen. (Der nu har fattet fig.) Hvor er jeg? Hvor var jeg? Hvad har jeg yttret? For hvem har jeg yttret mig? — O, Luiſe! ædle, flore, guddommelige Sjæl! tilgiv en Raſſende! — Jeg vil ikke krumme et Haar paa Dit Hoved, mit Barn! Dødt! Forlang! Jeg vil bære Dig paa Hænderne, være Din Veninde, Din Søſter! — Du er fattig — Se! (Tager nogle Brillanter af Haaret.) Jeg vil ſælge dette Smykke — min Garderobe, Beſte og Bogn — Alt ſkal være Dit, men afſtaa ham!

Luiſe. (Træder fuld af Forundring tilbage.) Spotter De en

Fortvivlet, eller skulde De virkelig ingen Deel have havt i hiin barbariske Handling? — Ha! saa kunde jeg jo endnu give mig Stin af en Heltinde og oppusse min Afmagt til en Fortjeneste. (Hun staaer en Tid lang tausefuld, derpaa træder hun nærmere til Ladyen, griber hendes Haand og seer stivt og betydningsfuldt paa hende.) Saa tag De ham da, Milady! — Frivilligt afstaaer jeg Dem den Mand, som man med Helvedes Alser rev fra mit blødende Hjerte — Naaste ved De det ikke selv, Milady! men de har sløiset to Elskendes Himmel, revet to Hjærter fra hinanden, som Gud havde sammensøiet; sønderknuust en Stabning, der var ham kjær, som De, som han havde stabt til Glæde, som Dem, der havde priset ham som De, og som nu aldrig vil prise ham mere — Lady! I den Alvidendes Dre skriger ogsaa den søndertraadte Drms sidste Krampetræk — det vil ikke være ham ligegyldigt, at man myrder Sjæle i hans Hænder. Nu er han Deres! Nu, Milady! Tag De ham! Skynd De Dem i hans Arme! Riv ham med Dem til Alteret! — Men glem ikke at Spøgelsset af en Selvmorderiske vil styrte sig mellem Deres Brudekys — Gud vil være barmhjertig — Jeg kan ikke andet! (Støter ud.)

Attende Scene.

Ladyen (alene).

(Staaer rykket, ude af sig selv, med det stive Blik hæftet paa Døren, ud af hvilken Luise gik, endelig vaagner hun af sin Bedøvelse.)

Hvad var det? Hvad foregik der med mig? Hvad sagde den Ulykkelige? — Endnu, o Himmel! endnu søndertrive de

frøgtelige Fordømmelsesord mine Brer: "Tag De ham!" — Hvem, ulykkelige! en Foræring af Din Rallen i Døden — et gyfeligt Efterladenskab af Din Fortvivelse! Gud! Gud! Er jeg sjunken saa dybt — saa pludseligt styrtet ned fra min Stolttheds Throne, at jeg med Graadighed skal hige efter det, en Betlerstes Udelmodighed tilslænger mig i sin Dødstamp? — "Tag De ham!" og det sagde hun i en Tone, ledsage de hun med et Blik — Ha, Emilie! er Du derfor traadt ud over Dit Kjønns Grændser? Maatte Du derfor hole efter den store brittiske Dvindes prægtige Navn, at Din Vres pralende Bygning skulde synke sammen ved Eiden af en forsømt Borgerpigens hoiere Dyd? — Nei, stolte Ulykkelige! Nei! Bestjæmme lader Lady Milford sig, men aldrig vandre. Ogsaa jeg har Kraft til at undvære.

(Med majestætiske Skridt frem og tilbage.)

Skjul Dig nu, svage, lidende Dvinde! — Farer heden, I Kjærlighedens søde, guldne Billeder! — Udelmodighed alene være nu min Fører! — Dette elskende Par er styrtet i Fordærvelse, eller Lady Milford maa tilintetgjøre sin Forbring og udslukkes i Fyrstens Hjerte. (Efter en Pause, med Hastighed.) Det er skeet! Den frøgtelige Hindring hævet — Alle Baand mellem mig og Hertugen brudte — den rasende Kjærlighed udrevet af mit Bryst! — I Dine Arme faster jeg mig, Dyd! — Tag imod hende, mod Din angervorne Datter Emilie! — Ha! hvor vel jeg føler mig! hvor let, hvor let, hvor hævet! Stor, som en faldende Soel, vil jeg i Dag synke ned fra min Høiheds Linde; min Herlighed dø med min Kjærlighed og intet uden mit Hjerte ledsage mig i min

stolte Forvilsning! (Gaaer med Bestemthed hen til Skriverpulten.)
 Nu strar maa det see — Nu paa Stedet, førend den kjære
 Unglings Skjønhed fornyer den blodige Kamp i mit Hjerte.
 (Hun sætter sig ned og begynder at skrive.)

Niende Scene.

Ladyen. En Kammertjener. Sophie, siden Hofmarschal-
 len, tilsidst Tjenere.

Kammertjeneren. Hofmarschal von Kalb staaer i For-
 gemakket med et Vrind fra Hertugen!

Ladyen. (S det hun skriver.) Lumle op vil den fyrstelige
 Marionet! Sandt! det Indfald er ogsaa snurrigt nok, for
 at drive en durchlauchtig, Hjernekal ud af dens Fuger! —
 Hans Hofkryb vil svimle — Hele Landet vil komme i Gjæ-
 ring.

Kammertjeneren og Sophie. Hofmarschallen, Milady!

Ladyen. (Dreier sig om.) Hvem? Hvad? — Desto bedre!
 Dette Slags Skabninger er i Verden for at være Brevbæ-
 rere. Han skal være mig velkommen.

Kammertjeneren. (Gaaer.)

Sophie. (Ræmmer sig angstligt.) Dersom jeg ikke var
 bange for, at det var en Forvovenhed, Milady! — (Ladyen
 bliver ved at skrive.) Zomfrue Miller styrtede ude af sig selv ud
 igjennem Forgemakket — De gløder — De taler med Dem
 selv! (Ladyen vedbliver at skrive.) Jeg er bange — Hvad kan der
 være slet?

Zofmarschallen. (Træder ind, og giver tusinde Complimenter for Ladyen, der vender ham Ryggen. Da hun ikke bliver ham vaer, kommer han nærmere, stiller sig bag ved hendes Stool, søger at faae fat paa Gligen af hendes Kjole, trykker et Kys paa den, med frygtsom Læsten.) Cerenisimus —

Ladyen. (I det hun strøer Sand paa og gennemflyver det, hun har strøet.) Han vil bestynde mig for sort Utafnemmelighed — Jeg var en Forladt! — Han trak mig ud af Elendigheden! — Af Elendigheden? — Afstykelige Bytte! — Sønderriv Din Regning, Forfører! Min evige Stamrødme betaler Dig med Nager.

Zofmarschallen. (Efterat han, ved at gaae omkring Ladyen, forgjæves har stræbt at vække hendes Opmærksomhed.) Milady synes at være noget distraait — Jeg maa vel selv tillade mig den Dristighed — (Meget høit.) Cerenisimus sender mig, Milady! for at spørge, om der i Aften skal være Baurhall eller lyst Komedie?

Ladyen. (Leer og reiser sig.) En af Delene, min Engel! — Smidleertid bringer De Deres Hertug denne Seddel til Desert! (Til Sophie.) Du, Sophie! befaler at man skal spænde for, og lad mine Folk komme her ind i Salen! —

Sophie. (Gaaer forbauset bort.) O Himmel! Hvad ahner der mig? Hvad vil dette blive til?

Zofmarschallen. De er echaufferet, min Raadige!

Ladyen. Saameget mindre vil der være løst her — Hurra, Hr. Marschal! Der bliver en Plads ledig! Godt Veir, for Robblerne! (Da Marschallen kaster et tvivlsomt Blik til Seddelen.)

Læs kun! Læs De kun! Det er min Villie, at Indholdet ikke skal blive under fire Mine!

Hofmarschallen. (Læser. Imidlertid samle Ladyens Betjente sig i Baggrunden.)

"Naadigste Herre!

"En Pagt, som De brød saa letfindigt, kan ikke mere binde mig. Deres Lands Ulyksalighed var Betingelsen for min Kjærlighed. Tre Aar varede Bedrageriet. Skællene falde fra mine Dine. Jeg afstyer Gunstbeviisninger, der dryppe af Undersaaternes Taarer. — Stjænk De Deres grædende Land den Kjærlighed, som jeg ikke længere kan besvare, og lær De af en brittisk Fyrstinde Medlidenhed med Deres tykke Folk. Inden een Time er jeg over Grændsen."

Johanna Norfolk."

Alle Betjentene. (Mumle fortrækkede mellem hinanden.) Over Grændsen?

Hofmarschallen. (Lægger forfærdet Brevet paa Bordet.) Himlen bevare os, min Bedste og Naadige! Halsen maatte klæbes ligesaa meget paa Overbringeren, som paa den, der har frettet det.

Ladyen. Det bliver Deres Sorg, fortræffelige Mandssling! — Desværre ved jeg, at Du og Dine Elige quæles ved at snakte det efter, som Andre have gjort! — Mit Raad vilde være, at man lagde denne Seddel ind i en Dyrpostel, saa fandt Serenissimus den paa Talerkenen.

Hofmarschallen. Ciel! Hvilken Forbovenhed! Overvei

dog! Betænk dog, Lady! hvormegent De sætter Dem i Disgrace.

Ladyen. (Vender sig til sine forsamlede Tjenestefolk og siger det følgende med den inderligste Rørelse.) I staar forbausede, gode Folk og venter ængstligt hvordan Gaaden vil løse sig? — Kommer nærmere, Kjære! I have tjent mig redeligt og varmt, saae mig oftere i Vinene end i Pungen; Eders Lydhed var Eders Eidskab; Eders Stoltthed — min Naade! — O, hvi maa Erindringen om Eders Trostaa og saa være Erindringen om min Fornedrelse! Sørgelige Skjæbne at mine sorteste Dage være Eders lykkeligste! (Med Taarer i Vinene.) Jeg afskediger Eder, mine Børn! — Lady Milford er ikke mere, og Johanna Norfolk er for fattig til at kunne betale sin Gjæld — Min Statmester skal uddele sit Chatulle iblandt Eder — Dette Palads bliver Hertugens! — Den Fattigste af Eder vil gaae rigere herfra end sin Frue. (Hun rækker dem Hænderne, som de een efter Anden kysser med Eidskab.) Jeg forstaaer Eder, mine Gode — Lever vel! Lever vel for evigt! (Søger at fatte sig.) Jeg hører Vognen kjøre frem! (River sig løs, vil ud, Hofmarschallen træder i Veien for hende.) Sammerlige Menneske! staaer Du endnu der?

Hofmarschallen. (Der hele Tiden har stirret paa Seddelen med et udtryk af Dumbhed i alle sine Miner.) Og denne Billet skal jeg overgive hans høifyrstelige Durchlauchtighed i høiflegne Hænder?

Ladyen. Sammerlige Menneske! i høiflegne Hænder, og melde hans høiflegne Drer, at, da jeg ikke kan gaae borte

Schillers udv. Skrifter. 2 B.

8

fodet til Loretto, vil jeg arbejde for Dagløn, for at rense mig fra den Skjændsel at have behersket ham!

(Her ud. Alle de Andre gaae meget bevægede bort.)

Femte Akt.

(Om Aftenen i Tusmørket, i et Værelse hos Musikanten.)

Første Scene.

Luiſe (ſidder ſtum og uden at røre ſig i den mørkeſte Krog af Værelſet, med Hovedet hvilende paa Armen. Efter en ſtor og døb Pauſe kommer) Miller (med en Haandlågte, lyſer ængſtligt om i Værelſet, uden at bemærke Luiſe, der paa lægger han Hatten paa Bordet og ſætter Løgten.)

Miller. Her er hun heller ikke! Her heller ikke! — Gjennem alle Gader har jeg løbet, hos alle Bekjendte har jeg været, ved alle Porte har jeg ſpurgt — Mit Barn har man intetſteds ſeet! (Efter nogen Tausheb.) — Laalmodighed, arme, uhykkelige Gader! Vi til i Morgen! Maaskee kommer den Gneſte da ſvømmende til Bredden — Gud! Gud! derſom jeg hang mit Hjerte altfor afgudigt ved denne Datter? — Straffen er haard! Himmelske Gader, haard! Jeg vil ikke knurre, himmelske Gader, men Straffen er haard! (Han kaſter ſig fuld af Smerte i en Stool.)

Luiſe. (Taler fra Krogen.) Du gjør ret, ſtakkels, gamle Mand! Lær i Tide at tabe!

Miller. (Springer op.) Er Du der, mit Barn? Er det Dig? — Men hvorfor saa eensomt og uden Ens?

Luiſe. Jeg er derfor ikke eensom. Naar det ſaaledes bliver ret ſort omkring mig, har jeg mine bedſte Beſeg.

Miller. Gud bevare Dig! Kun Samvittighedsormen ſværmer med ildgen. Syndere og onde Aander ſkye Lyſet.

Luiſe. Ogsaa Evigheden, Fader! der taler med Sjælen uden Medhjælper.

Miller. Barn! Barn! hvad er det for en Tale?

Luiſe. (Staaer op og kommer frem.) Jeg har kjæmpet en haard Kamp! Han veed det, Fader! Gud gav mig Kraft! Kampen er afgjort! Fader! man pleier, at kalde vort Kjøn ſvag og ſtrøbeligt; tro ikke det! For en Vedderſop ſittre vi, men det ſorte Uhyre ſorraadnelle trykke vi for Spøg i vore Arme. Dette til Efterretning, Fader! Hans Luiſe er lyſtig!

Miller. Hør, Datter! jeg vilde ønske, Du græd. Da vilde Du behage mig bedre.

Luiſe. Hvor jeg vil overliffe ham, Fader! Hvor jeg vil bedrage Tyrannen! — Kjærlighed er ſindrigere end Indſtab, og driftigere — det har han ikke vidſt, Manden med den ſorgelige Stjerne! — O, de ere liſtige, ſaa længe de kun have at gjøre med Hoveder, men ſaaſnart de binde an med Hjærterne, blive de Niddinger dumme. — Med en Ged tænkte han at beſegle ſit Bedrageri! Eder, Fader! binde vel de Levende, men i Døden ſmæltter ogsaa Sacramentets Jernbaand! Ferdinand vil kende ſin Luiſe! — Vil han beſørge mig denne Billet, Fader? Vil han være ſaa god?

Miller. Til hvem, min Datter?

Luiſe. Et forunderligt Spørgsmaal! — Uendeligheden og mit Hjerte have begge ikke Plads nok til en eneste Tanke om ham — Til hvem ſkulde jeg da vel ellers ſkrive?

Miller. (Uroligt.) Hør, Luiſe! Jeg brækker Brevet.

Luiſe. Som han vil, Fader! — Men han vil ikke blive klog paa det. Bogſtaverne ligge der ſom kolde Iis, og leve kun for Kjærlighedens Dine.

Miller. (Eaſer.) "Du er forraadt, Ferdinand! — En mageløs Riddingsſtreg ſønderriver Forbundet mellem vore Hjertes; men en ſtrækkelig Gød har bundet min Tunge og Din Fader har udſtillet ſine Lurere overalt. Dog, derſom Du har Mod, Elſkede! — jeg veed et tredje Sted, hvor ingen Gød binder mere, og hvor ingen Spejder kommer." (Miller holder inde, og ſeer hende alvorligt i Sinene.)

Luiſe. Hvorfor ſeer han ſaa ſtivt paa mig, Fader? Læs dog ud!

Miller. "Men Mod nok maa Du have, til at vandre den Vej, hvor intet andet lyſer for Dig, end Din Luiſe og Gud! — Aldeles kun ſom Kjærlighed. maa Du komme; hjemme maa Du lade alle Dine Forhaabninger, og alle Dine bruſende Ønſker; — ſlet intet ſah Du bruge, uden Dit Hjerte. Vil Du — ſaa bryd op, naar Kloffen ſlaaer Told og Karmelittertaarnet. Er Du lange — da udſet Ordet ſtærkt for Dit Kjon; thi en Pige har gjort Dig til Skamme!" (Miller lægger Seddelen, ſeer længe hen for ſig med ſtivt, ſmerteligt Blik; endelig vender han ſig til hende, og ſiger med ſagte, brudt Stemme.)
 Og dette tredje Sted, min Datter?

Luiſe. Han kjender det ikke! Han kjender det virkelig

ikke, Fader? — Besynderligt! Stedet er malet saaledes at man ikke kan tage fejl. Ferdinand vil nok finde det.

Miller. Hum! Tael tydeligere!

Luise. Jeg veed just intet behageligt Ord for det — Han maa ikke blive bange, Fader! naar jeg nævner ham et hæsligt. Dette Sted — o, hvorfor har Kjærligheden ikke opfundet Navne! — Det Skjønneste vilde den have givet dette. Dette tredje Sted, gode Fader! — men han maa lade mig tale ud — dette tredje Sted er Graven.

Miller. (Bakter hen til en Stool.) O, min Gud!

Luise. (Gaaer hen til ham og holder ham.) Vist ikke, min Fader! Det er kun Rædsler, der leire sig om Ordet! — Bort med det, og der staaer en Brudsfeng, over hvilken Morgenens udbreder sit gyldne Tæppe, og Baaren strøer fine brogede Krands. Kun en hylende Synder kunde udfjælde Døden for et Beenrad; det er en huld, yndig Dreng, blomstrende, som man maler Elskovsguden, men ikke saa lumst — en lille, tjenstfærdig Genius, der bærer den udmattede Pilgrims Sjæl Armen over Tidens Grav, oplukker den evige Herlighed's Trylleflot, nikker venligt og forsvinder.

Miller. Hvad har Du for, min Datter? — Vil Du egenmægtigt lægge Haand paa Dig selv?

Luise. Kalb det ikke saaledes, min Fader! Forlade et Selvfab, hvori jeg ikke er yndet — Gå forud til et Sted, som jeg ikke længere kan undvære — Er det da Synd?

Miller. Selvmord er den Affyrligste, mit Barn! — den Eneste, man ikke mere kan angre, fordi Døden og Misgjærringen falde sammen.

Luiſe. (Bliver ſtaaende ſtiv af Ghræ.) Forførdeligt! Men ſaa raſkt vil det dog ikke gaae. Jeg vil ſpringe i Floden, Fader! og i det jeg ſynker, bede Gud, den Almægtige, om Forbarmelſe.

Miller. Det vil ſige, Du vil angre Tyveriet, ſaaſnart Du har det Stjaalne i Sikkerhed — Datter! Datter! Giv Agt, at Du ikke ſpotter Gud, naar Du meſt trænger til ham! O, det er kommet vidt, meget vidt med Dig! — Du har opgivet Bønnen og den Barmhertige har truffet ſin Haand fra Dig!

Luiſe. Er det da én Forbrydſe at elſte, Fader?

Miller. Naar Du elſter Gud, vil Du aldrig elſte, ſaa det bliver en Forbrydſe — Du har nedbøjet mig dybt! — Dog, jeg vil ikke gjøre Dig Hjertet endnu tungere! — Datter! jeg ſagde før noget. Jeg troede at være alene! Du har beluret mig! og hvorfor ſkulde jeg endnu længere holde det hemmeligt? Du var min Afgud! Hør, Luiſe! hvis Du endnu har Plads for en Faders Følelſe? — Du var mit Alt! Nu forøder Du intet meer af Din Eiendom. Ogſaa jeg har Alt at miſte. Du ſeer, mine Haar begynde at blive graae. Den Tid melder ſig lidt efter lidt hos mig, da de Capitaler, ſom vi Fædre udfatte i vore Børns Hjerter, komme os tilgode — Vil Du bedrage mig derfor, Luiſe? Vil Du ſnige Dig bort, med alt hvad Din Fader eier?

Luiſe. (Ryſer hans Haand, inderligt rørt.) Nei, min Fader! jeg gaaer ud af Verden, ſom hans ſtore Skyldnerinde og vil i Evigheden betale med Renter.

Miller. Giv Agt, at Du ikke forregner Dig, mit

Barn! (Meget alvorligt og høitideligt.) Skulle vi vel mødes der igjen? — Se, hvor Du bliver bleg! — Min Luise begriber selv, at jeg ikke vel kan indhente hende i hiin Verden, da jeg ikke iler saa hurtigt herfra, som hun. (Luise styrter i hans Arme, greben af en Gysen. Han trykker hende med Hæftighed til sit Byst, og vedbliver i en formanende Tone.) O, Datter! Datter! Faldne, maaskee fortabte Datter! Læg det alvorlige Faderord paa Hjerte! Jeg kan ikke vaage over Dig. Jeg kan tage Kniven fra Dig; Du kan myrde Dig selv med en Strikkepind; for Givt kan jeg bevare Dig, Du kan qvæle Dig med en Perlesnor. — Luise! Luise! — kun advare Dig kan jeg endnu — Vil Du lade det komme an paa, at Dit troløse Gjøglebillede viger fra Dig paa den skrækkelige Bro mellem Lid og Evighed? — Vil Du vove Dig for den Alvidendes Throne med den Løgn: "For Din Skyld, Skaber! er jeg her!" naar Dine straffskyldige Dine søge deres dødelige Puppe? Og naar denne Din Hjernes skrøbelige Gud, nu en Dæm som Du, vrider sig for Fødderne af Din Dommer, gjør Din ugubelige Selvtillid i dette vakkende Dieblif til Løgn, og henviser Dine bedragne Forhaabninger til den evige Forbarmelse, som den Glendige neppe kan tiltrygle sig selv — Hvad da? (Med mere Eftertryk og heiere.) Hvad da, Ulykkelige? (Han holder fastere paa hende, sætter en Stund stivt og gjennemtrængende paa hende; derefter paa forlader han hende hurtigt.) Jeg indstaaer Dig, min Gud og Dommer! ikke mere for denne Sjæl! Gjør hvad Du vil, Bring Din ranke Ungling et Offer, saa at Djævlene juble og Dine gode Engle vige tilbage. — Far hen! Betyng Dig med alle Dine Synder; påk ogsaa denne, den Sidste, For-

kræfteligste paa Dig, og dersom Byrden endnu er for let, saa skal min Forbandelse gøre Bægten fuldkommen. — Her er en Kniv — gennemstik Dit Hjerte, og (i det han hullende vil stynte bort.) Faderhjertet!

Luise. (Springer op og iler efter ham.) Holdt! Holdt! O, min Fader! — Hvi tvinger Kjærligheden dog mere barbarisk end en Tyrans Raseri? — Hvad skal jeg? Jeg kan ikke! Hvad skal jeg gøre?

Miller. Dersom Din Majors Kysse brænde hedere, end Din Faders Taarer — dø!

Luise. (Efter en kvalfuld Kamp, med nogen Fasthed.) Fader! Her er min Haand! Jeg vil — Gud! Gud! hvad gør jeg? Hvad vil jeg? — Fader! jeg sværger — Ve mig, Ve! Forsbrøderste hvorthen jeg vender mig! — Fader, det være! — Ferdinand! — Gud seer herved! — Saaledes tilintetgjør jeg hans sidste Minde. (Hun sønderriver sit Brev.)

Miller. (Styrter hende glædebrudten om Halsen.) Det er min Datter! Se op! En Elsker har Du mistet, men derfor har Du gjort en lykkelig Fader! (Omslænger hende under Graad og Taarer.) Barn! Barn! Denne Dag i mit Liv var jeg ikke værd! Gud veed, hvor jeg ringe Mand er kommen til denne Engel! — Min Lulise! Mit Himmerig! — O, Gud! jeg forstaaer mig jo kun lidt paa Kjærlighed, men at det maa være en Dval at holde op med at elske — det begriber jeg dog!

Luise. Dog bort fra denne Egn, Fader! — Bort fra denne Stad, hvor mine Lege søstre vilke spotte mig, og hvor mit gode Navn er borte for bestandigt! — Bort, bort, bort

fra det Sted, hvor saa mange Spor af den tabte Salighed tale til mig! — Bort, dersom det er muligt!

Miller. Hvorhen Du vil, min Datter! Vor Herre Guds Brød groer overalt, og Der vil han ogsaa beskjære min Fiol. Ja, lad ogsaa alt gaae tabt! — Jeg sætter Dig stori om Din Sorg paa Noder, synger da en Sang om en Datter, der, for at ære sin Fader, har sønderrevet sit Hjerte — vi bette med Balladen fra Dør til Dør, og Almisen vil smage kosteligt af de Grædendes Hænder.

Anden Scene.

Ferdinand. De forrige.

Luiise. (Bliver ham først væk og kaster sig høit strigende om Millers Hals.) Gud! Der er han! Jeg er fortabt!

Miller. Hvor? Hvem?

Luiise. (Peger med bortvendt Ansigt paa Majoren og trykker sig fastere til sin Fader.) Han! Han selv? — Se han sig kun om, Fader! — For at myrde mig kommer han!

Miller. (Seer ham, farer tilbage.) Hvad? De her, Baron?

Ferdinand. (Kommer langsomt nærmere, bliver staaende ligeovers for Luiise, og lader det stive, forfærdte Blik hvile paa hende; efter en Pause.) Overraskede Samvittighed, hav Tak! — Din Beksjendelse er strækkelig, men hurtig og vis, og sparer mig Torturen — God Aften, Miller!

Miller. Men, for Guds Skyld! Hvad vil De, Baron? Hvad fører Dem hid? Hvad skal dette Overfald betyde?

Ferdinand. Jeg veed en Lid, da man deelde Dagen i

fine Sekunder, da Længsel efter mig hang paa Loddet af det nølende Uhr, og lurede paa det Pulsflag, da jeg skulde vise mig! — Hvordan kommer det, at jeg nu overraster?

Miller. Gaa De, gaa, Hr. Baron! — Dersom der endnu er en Gnist af Menneskelighed tilbage i Deres Hjerte, dersom De ikke vil myrde den, som De siger, at De elsker, saa fly De! Bliv intet Dieblis længere! Betsignelsen var borte af min Hytte, saasnart De satte en Fod ind i den! — De har kaldt Glendigheden ind under mit Tag, hvor ellers kun Freden boede. Er De endnu ikke tilfreds? Vil De endnu grave i det Saar, som Deres ullykkelige Bekjendtskab slog mit eneste Barn?

Ferdinand. Forunderlige Fader! nu kommer jeg jo for at sige Din Datter noget Glædeligt.

Miller. Maaſtee nye Forhaabninger til en ny Fortvivlelse? — Gaa, ulykkesbudskab! Dit Ansigt nedſætter Dine Varer!

Ferdinand. Endelig er det kommet, Maalet for mine Forhaabninger! Lady Milford, den frygteligste Hindring for vor Kjærlighed, er i dette Dieblis flygtet ud af Landet. Min Fader billiger mit Valg. Skjæbnen holder op med at forfølge os. Vore lykkelige Stjerner gaar op. — Jeg er nu her, for at løse mit givne Ord og afhente min Braud til Alteret.

Miller. Hører Du ham, min Datter? Hører Du ham drive Spot med Dine stoffede Forhaabninger? O, i Sandhed, Baron! Det klæder en Forfører saa godt, endnu ovenikjøbet at kilbre sin Wittighed med sin Forbrydelse.

Ferdinand. Du troer, det er mit Spøg? Net, paa min Vre! Hvad jeg siger er sandt, som min Luises Rjærlighed; og helligt vil jeg holde det, som hun sin Gød! — Jeg kjender intet Helligere — Endnu tvivler Du? Endnu ingen Glædesrødme paa min skjøne Gemalindes Kinder? Besyn-derligt! Løgnen maa her være gangbar Mønt, da Sandheden finder saa lidt Eltro. I mistroe mine Ord? Saa traer da dette skriftlige Vidnesbyrd! (Han læser Brevet der var skrevet til Marschallen, til Luise.)

Luise. (Læser det og synker ned, bleg som et Eg.)

Miller. (Uden at bemærke det; til Majoren.) Hvad skal det betyde, Baron? Jeg forstaaer Dem ikke!

Ferdinand. (Fører ham hen til Luise.) Desto bedre har denne forstaaet mig!

Miller. (Falder ned ved Siden af hende.) O, Gud! min Datter!

Ferdinand. Bleg som Døden! — Nu først behager hun mig, Din Datter! Saa skøn var hun aldrig før — den fromme, retskafne Datter! — Med dette Liganstigt — Den sidste Doms Aande, der streifer Fernisfen af enhver Løgn, har nu bortblæst den Smink, hvormed Tusindkunstnerinden ogsaa har bedraget Lysets Engle. — Det er hendes skønneste Ansigt! — Det er hendes første sande Ansigt! — Lad mig kysse det! (Han vil gaae hen til hende.)

Miller. Tilbage! Grib ikke fat paa Faderhjertet, Dreng! For Dine Rjærtegn kunde jeg ikke vogre hende, men jeg kan forvare hende for Dine Mis handlinger.

Ferdinand. Hvad vil Du, Graaskjæg? Med Dig har

jeg intet at skaffe. Bland Dig ikke i et Spil, der saa aabensbart er tabt — eller er Du maaskee ogsaa klogere, end jeg har troet om Dig? Har Du laant Dine tredsindstyve Aars Viisdom til Din Datters Boleri, og stændet dette ærværdige Haar med en Robblers Haandvært? — D! er det ikke saaledes, ulykkelige gamle Mand, saa læg Dig ned og dø — Endnu er det Tid! Endnu kan Du slumre ind i den søde Drøm: "Jeg var en lykkelig Fader" — et Dieblit fildigere og Du slænger den giftige Dgle tilbage til dens Helvedes Hjem, forbander Gaven og Giveren og farer med en Gudsbespottelse i Graven. (Til Luise.) Tael, ulykkelige! skrev Du dette Brev!

Miller. (Advarende til Luise.) For Guds Skyld, Datter! forglem ikke! Forglem ikke!

Luise. O, dette Brev, min Fader!

Ferdinand. At det skulde falde i urigtige Hænder? — Priset være Hændelsen; den har gjort større Gjærninger, end den klogtige Fornuft, og vil bestaae bedre paa hlin Dag, end alle Vises Forstand! — Tilfælde, siger jeg? — O, Forsynet er med, naar Spurve falde, hvorfor da ikke, naar Rasken skal rives af en Djevle? — Svar vil jeg have! — Skrev Du dette Brev?

Miller. (Sagte, i en besværgende Tone.) Vær standhaftig, min Datter! vær standhaftig, Kun endnu dette eneste Ja, og alt er overstaet.

Ferdinand. Enstigt! Enstigt! Ogsaa Faderen bedraget! Alt bedraget! Se nu, hvorledes hun staar der, den Skændige! og hvorledes hendes Tunge opfiger den sidste Løgn Lys.

digthed! Sværg ved Gud! Ved den frøgtelige Sande! Skrev Du dette Brev?

Luiſe. (Efter en pinefuld Kæp, under hvilken hun har talt med ſin Fader med Blide, ſagt og beſtemt.) Jeg har ſkrevet det!

Ferdinand. (Bliver forſkrækket ſtaaende.) Luiſe! — Nei! Saaſandt min Gjal lever, Du lyver! — Ogsaa uſkyldighes den bekiender ſig paa Pinebænken til Forbrydſelen, ſom den aldrig begit — Jeg ſpurgde for hæftigt — Ikke ſandt, Luiſe? — Du bekiendte kun fordi jeg ſpurgde for hæftigt?

Luiſe. Jeg bekiendte hvad der er ſandt.

Ferdinand. Nei! ſiger jeg! Nei! Nei! Du har ikke ſkrevet det. Det er ſlet ikke Din Haand — og om det var den, hvorfor ſkulde da Haandſkrifter være vanſkeligere at eſtergiøre, end Hjerter at fordærve! Tael Sandhed, Luiſe! — Eller nei, nei, gjør det ikke! Du kunde ſige ja, og jeg var forloren — En Løgn, Luiſe! — en Løgn — D! hvis Du nu vidde en — Blot nu tilkaſtede mig en med Din aabne Englemine; kun overtaelde mit Die, mit Dre — kun ſtuffede dette Hjerte, om det ſaa var nok ſaa afskyeligt — D, Luiſe! al Sandhed maatte da med det Andepuſt vandre ud af Skabelſen og den gode Sag fra nu af boie ſin ſtive Hals til et Hofbuk! (Med en ſty, hørende Stemme.) Skrev Du dette Brev?

Luiſe. Ved Gud! Ved den frøgtelige Sande! Ja! —

Ferdinand. (Efter en Pauſe, med den hæftigſte Smerte.) Dvinde! Dvinde! — Det Anſigt, med hvilket Du nu ſtaaer for mig — Uddeel Paradiſer med dette Anſigt og Du vil ſelv i Fordømmelſens Rige ingen Rjøber finde. — Vidde Du hvad Du var for mig, Luiſe? Umueligt! Nei, Du vidde ikke, at

Du var mit Alt! Alt! — Det er et fattigt, foragteligt Ord, men Evigheden har Møje med at omvandre det; Verdenssyftemer fuldende deres Bane i det — Alt! Og drive saa forsmætteligt Spot med det! — O, det er skrækkeligt!

Luiſe. De har min Tilſtaaelfe, Hr. von Walter! Jeg har ſelv forðømt mig! Gaa nu! Forlad et Huus, hvor De var ſaa ulykkelig!

Ferdinand. Godt! Godt! Jeg er jo rolig — roligt, ſiger man jo, er ogſaa det gysende Jordſtrøg, over hvilket Veſten gik — jeg er det jo! (Efter nogen Eftertanke.) Endnu en Bøn, Luiſe! — den Sidſte! Mit Hoved brænder af en Feberild! Jeg behøver Røſing — Vil Du lave mig et Glas Limonade?

(Luiſe gaaer.)

Tredie Scene.

Ferdinand og Miller.

(Begge gaae, uden at tale, nogle Gange frem og tilbage, hver i ſin Ende af Værelſet).

Miller. (Bliver endelig ſtaaende og betragter Majoren med en bebrøvet Mine.) Kjære Baron! kan det maaſkee formindſke Deres Kummer, naar jeg tilſtaaer, at jeg hjerteligt beklager Dem.

Ferdinand. Lad det være godt, Miller! (Gjør igjen nogle Stridt.) Miller! jeg veed neppe mere hvorledes jeg forſt kom i hans Huus. Hvad var Anledningen?

Miller. Hvorledes, Hr. Major? De vilde jo tage Uas-
derviisning paa Fløite hos mig? Ved De ikke det mere?

Ferdinand. (Ræst.) Jeg saae Din Datter — (Gien
en Pause.) Han har ikke holdt Ord, Ven! vi accorderede Ros-
lighed for mine eensomme Lider. Han bedrog mig, og solg-
de mig Skorpioner! (Da han seer den Bøvgælle Miller er i.) Nei,
bliv kun ikke bange, gamle Mand! (Falder ham rørt om Halsen.)
Du er ikke skyldig!

Miller. (Tørter sine Øine.) Det ved den alvidende Gud!

Ferdinand. (Gaaer paany frem og tilbage, hængsunket i mørk
Struben.) Selsomt, o, ubegribeligt selsomt driver Gud sit
Spil med os! Ved tynde, umærkelige Traade hænger der
ofte en frygtelig Bægt. — Vidsde Mennesket, at han stulde
æde Døden af dette Væle — Hum! — vidsde han det? —
(Gaaer hæftigere frem og tilbage, derpaa griber han i hæftig Bøvgælle
Millers Haand.) Mand! jeg betaelde Dig Din Smule Fløite
for dyrt — og Du har ikke engang en Smule Fordeel —
og saa Du taber Alt. (Gaaer betlemt bort fra ham.) Ulykkelige
Fløitespil! Det burde aldrig have faldet mig ind!

Miller. (Søger at skjule hvor rørt han er.) Limonaden bli-
ver ogsaa alt for længe borte. Det er bedst jeg seer efter,
derfor De ikke tager det ilde op?

Ferdinand. Det har ingen Hast, kjære Miller! (Mum-
ler for sig selv.) — især ikke for Faderen — Blev han kun!
— Hvad var det dog jeg vilde spørge om? — Ja! er Luise
hans eneste Datter? — Han har jo ellers ingen Børn?

Miller. (Med Barme.) Jeg har ellers ingen Børn,
Baron! — ønsker heller ingen Flere! Pigen er just saadan,

at hun har mit hele Faderhjerter — Mit hele Forraad af Kjærlighed har jeg allerede sat til paa min Datter.

Ferdinand. (Hastigt ryster) Ha! — Se dog hellere efter Drikken, gode Møller! (Møller gaar.)

Fjerde Scene.

Ferdinand (alene).

Det eneste Barn! — Føler Du det, Morder? Det Eneste, Morder! hører Du, det Eneste? — Og! Manden har i Guds hele vide Verden intet uden sit Instrument og det Eneste — Det vil Du nu røve ham? Røve? — Røve den sidste Nødsstilling fra en Betler? Raste Krykken sønderbrudt for den Paltes Fødder? Hvad? — Har jeg ogsaa Hjerte dertil? — Og naar han nu iler hen, og ikke kan vente med at tælle Summen af alle sine Glæder af sin Datters Ansigt, og træder ind og hun ligger der — som en Blomst — visnet — død — søndertraadt det sidste — eneste, overvættets rige Haab — Ha! og han staaer der for hende, og staaer der, og den hele Natur standser som den levende Nade og hans stive Blik forgjæves gjennemvandreren den øde Uendelighed, søger Gud, kan ikke finde Gud og kommer tomt tilbage! — — Gud! Gud! men ogsaa min Fader har denne eneste Søn — den eneste Søn — men ikke den eneste Rigdom! — (Efter en Pause.) Dog hvad? Hvad taber han da? En Pige, for hvem Kjærligheds helligste Følelser kun ere Pegetoi, vil hun kunne gøre en Fader lykkelig? — Det vil hun ikke kunne! Det vil hun ikke kunne? Og jeg fortjener

endogsaa Tak, fordi jeg søndertræder Oglen, førend den ogsaa faarer Faderen.

Femte Scene.

Miller (der kommer tilbage). Ferdinand.

Miller. De skal snart blive opsøgt, Baron! — Derude sidder den arme Ting, og er nær ved at græde sig til Døde. Hun vil give Dem Læger at drikke tilfældigvis Timonaden.

Ferdinand. Og godt, hvis det endda kun var Læger! — Da vi før tællede om Muff, Miller! — (Træder en Pung frem.) Jeg er endnu i Deres Gjærd.

Miller. Hvad? Hvorledes? Gaa De, fr. Baron! Hvad anser De mig for? Det er jo i gode Hænder. Gjør De mig dog ikke den Skam; heller ikke er det, med Guds Hjælp! den sidste Gang vi ere sammen.

Ferdinand. Hvem kan vide det? Tag det kun! Det er for Liv og Død!

Miller. (Seende.) O derfor, Baron! For den Sags Skyld kunde man vel vove det med Dem.

Ferdinand. Man vovede virkelig. Har han endnu aldrig hørt, at Unglinger ere faldne? — Piger og Unglinger, Haabets Børn, bedragne Fædres Enskaffelser? Hvad Dm og Alderdom ikke gjør, kan ofte et Tordenflag udrette. — Dg: saa hans Ruise er ikke udødelig.

Miller. Jeg har hende af Gud.

Ferdinand. Hør han! — Jeg siger ham, hun er ikke

udødelig. Denne Datter er hans Diefteen. Han har hængt sig ved denne Datter med Hjerte og Sjæl. Vær han forsigtig, Miller! Kun en fortviolet Spiller sætter alt paa et eneste Kast. En Vovehats kalder man den Kjøbmand, der lader sin hele Formue i eet Skib. — Hør han, læg Mærke til denne Advarsel! — Men hvorfor tager han ikke sine Penge?

Miller. Hvad, Herre? Den hele almægtige Pung? Hvad tænker Eders Naade paa?

Ferdinand. Paa min Skyldighed. Der! — (Han slænger Pungen paa Bordet, saa at Guldstykkerne falde ud.) Jeg kan ikke holde saaledes i en Evighed paa det Snævt.

Miller. (Gorbauset.) Hvad? Ved den store Gud, det klang ikke som Sølvpenge! (Han trækker hen til Bordet, og raaber forfærdet.) Hvad? For Guds Skyld, Baron! Baron! Hvad er De? Hvad gjør De, Baron? Det kalder jeg Adspredelse! (Slææer Hænderne sammen.) Her ligger jo — eller er jeg forheret, eller — Gud fordømme mig! Der griber jeg jo det bare, livagtige velsignede Guld! — Nei, Satanas! Dermed skal Du ikke fange mig!

Ferdinand. Har han druffet Sammel eller Ung, Miller?

Miller. (Grov.) For Satan! Saa se dog engang! — Guld!

Ferdinand. Og hvad saa mere?

Miller. I Dævelens Navn! — jeg siger — jeg beder Dem for Jesu Christi Skyld! — Guld?

Ferdinand. Ja, det er rigtigt nok noget meget mærkværdigt!

Miller. (Efter nogen Taushed, gaar hen til ham; rost.) Naadige Herre! jeg er en jævn, ligesvem Mand, dersom De maa: ssee vil bringe mig til et Starnestykke — thi saa mange Penge lade sig, ved Gud! ikke fortjene med noget Godt!

Ferdinand. (Rost.) Var han kun rolig, kjære Miller! Pengene har han for længe siden fortjent, og Gud bevare mig for at gjøre mig betalt derved med hans gode Samvittighed!

Miller. (Springer i Veiret, som om han var halvtodset.) Mit alt! Mit! Med den gode Guds Vidende og Villie mit! (Løber til Døren og skriger.) Kone! Datter! Victoria! Kommer ind! (Vender tilbage.) Men Du kjære Himmel! hvorledes kommer jeg da saaledes paa een Gang til al den forfærdelige Rigdom? Hvorledes fortjener jeg den? He?

Ferdinand. Ikke med sine Musiktimer, Miller! — Med disse Penge betaler jeg ham (Syser og holder inde.) — betaler jeg ham (Efter en Pause, med Bemod.) den tre Maanedes lange ulykkelige Drøm om hans Datter.

Miller. (Griber hans Haand, som han trykker stærkt.) Naadige Herre! Var De en ringe, fattig Borger — (Rast.) og min Datter elskede Dem ikke, stikke hende ihjel vilde jeg! (Gien ved Pengene, derpaa nedslaaet.) Men der har jeg jo nu Alt, og De slet intet, og der maa jeg vel selv udbræge den hele Gaudium alene? Hvad?

Ferdinand. Lad det ikke gaar sig til Hjerte, Ven! — Jeg rejser bort, og det til et Land, hvor det Præg ikke gjælder.

Miller. (Der imidlertid med ufravendte Blikke har stirret paa Pen-

gene, fuld af Hentydelse.) Bliver altsaa mit! Bliver det? Men det gjør mig kun ondt, at De reiser bort. — Og hi kun, hvor jeg nu skal vise mig! Hvor jeg nu skal tage Klæderne fulde! (Han sætter Hatten paa og flyver gjennem Bærelset.) Og paa Torvet vil jeg give mine Musiktimer, og røge Kongetobak Nummer fem, og naar jeg igjen sidder paa Tolvkillingspladsen, skal den Dude annamme mig! (Wi hort.)

Ferdinand. Bliv! Ti og tag Pengene til sig! (Med Skæmt.) Blot i Aften maa han tie, og giv, for at føie mig, ingen Musiktimer meer!

Miller. (Gjæmmer sig, og i det han griber ham fat i Bæsen, fuld af indertig Glæde.) Og Herre! min Datter! (Slipper ham igjen.) Penge gjør ikke Manden — Penge ikke — Jeg har spist Kartofler, eller en Agerhøne; mæt er mæt, og denne Kjøle er evig god, saalænge Guds tjære Soel ikke skinner gjennem Varmet. — For mig er det en Ufærdighed — men Pigen skal densne Betsignelse gjøre lykkelig; hvad jeg kan læse i hendes Pine, skal hun have. —

Ferdinand. (Gjæmmer sig, og i det han griber ham fat i Bæsen.) Stille, o stille!

Miller. (Bestandigt høyt.) Og Frønt skal hun lære fra Grunden af, og at danske Monnet, og at synge, saa at man skal læse det i Aviserne; og en Due skal hun bære, som en Hofraads Datter og en Kildebarri, eller hvad det hedder, og om Musikantdatteren skal man snakke fire Wille rundt.

Ferdinand. (Griber hans Haand i den stræftigste Bevægelse.) Intet mere! Intet mere! For Guds Skyld, ti stille! Kun blot i Dag skal han tie stille, det er den eneste Tak, jeg forlanger.

Sjette Scene.

Luise (med Simonaben). De Forrige.

Luise. (Med Vine, røde af Graad og med sittende Stemme, i det hun bringer Majoren Glasset paa en Talerken.) De befale, hvis den ikke er stærk nok!

Serdinand. (Tager Glasset, sætter det og vender sig raskt til Miller.) O! nær havde jeg glemt det! — Løb jeg bede ham om noget, kjære Miller? Vil han gjøre mig en lille Tjeneste?

Miller. Tusinde for een! Hvad befaler De?

Serdinand. Man vil vente mig ved Bordet. Til Ulykke er jeg i meget oucht Kune. Det er mig ganske umueligt at komme blandt Mennesker. — Vil han gaae en Gang for mig til min Fader og uddrykke mig.

Luise. (Forbavset, falder ham hurtigt i Tale.) Den Gang kan jeg jo gjøre?

Miller. Til Præsidenten?

Serdinand. Ikke til ham selv. Han siger sit Ord til en Kammertjener — Til hans Legitimation er her mit Uhr — Jeg er her endnu naar han kommer tilbage — Han venter paa Svær.

Luise. (Meget angstlig.) Kan jeg da ikke besørge det?

Serdinand. (Til Miller, der vil afsted.) Holdt! Endnu noget! Her er et Brev til min Fader; det kom i Aften indsluttet i et til mig — maaskee Forretninger, der ikke kunne opsættes. — Det kan gaae med i det samme Ordre.

Miller. Meget vel, Baron!

Luiſe. (Klynger ſig til ham i den ſkrækkeligſte Angſt.) Men, min Fader! alt dette kunde jeg jo meget godt beſørge? —

Miller. Du er alene, og det er mørk Nat, min Datter! (Gaar.)

Ferdinand. Lyſ Din Fader, Luiſe! (Medens hun ledfager Miller med Lyſet, træder han til Bordet og kaſter Gift i Simonaden. —) Ja! hun ſkal døe! Hun ſkal! De himmeſke Magter tilnæſke mig deres ſkrækkelige Ja; Himmelenſ Hævn ſkriver under; hendes gode Engel lader hende fare.

Syvende Scene.

Ferdinand og Luiſe.

(Hun kommer langſomt tilbage med Lyſet, ſætter det, og bliver ſtaaende paa den modsatte Side af Majoren, med Anſigtet vendt imod Gulvet, og kun ſkelende til ham med et frygtsomt, ſjæalet Blik. Han ſtaaer paa den anden Side og ſeer ſtødt hen for ſig.)

(Dyb Tausked, der maa forkynde dette Dptrin.)

Luiſe. Vil De accompagnere mig, Hr. von Walter! ſaa ſpiller jeg et Stykke paa Fortepianoet? (Hun aabner Klappen.) (Ferdinand giver hende intet Svar. Pauſe.)

Luiſe. De er mig endnu Revange ſkyldig paa Schachbrettet. Skal vi gjøre et Parti, Hr. von Walter. (En ny Pauſe.)

Luiſe. Hr. von Walter! den Tegnebog, jeg engang lovede at brodere Dem, har jeg begyndt paa — Vil De ſee Tegningen?

(Atter en Pause.)

Luiſe. O, jeg er meget elendig!

Ferdinand. (I ſin forrige Stilling.) Det kunde være ſandt!

Luiſe. Min Skyld er det ikke, Hr. von Walter! at De bliver ſaa ſlet underholdt.

Ferdinand. (Med en fornærmende Bletter.) Thi hvad kan Du for min taablige Beſkedenhed?

Luiſt. Jeg videsde vel, at vi nu ikke buede ſammen. Jeg tilſtaaer ogſaa, at jeg ſtrar blev forſkrækket, da De ſendte min Fader bort — Hr. von Walter! jeg formoder at dette Dieblif vil være os begge lige utaaaleligt. — Derſom De vil tillade mig det, ſaa gaar jeg, og beder nogle af mine Beſkjendte hid.

Ferdinand. O, ja! Gjør det! Jeg vil ogſaa ſtrar gaa og bede nogle af mine.

Luiſe. (Seer forbauset paa ham.) Hr. von Walter!

Ferdinand. (Meget bittert.) Ved min Tre! det klogeſte Indſald, et Menneſke i en ſaadan Stilling kan have. Vi gjøre en Lyſtighed af denne fortrædelige Duet, og hævne os ved Hjælp af viſe Galanterier paa Kjærligheds Griller.

Luiſe. De er opræmt, Hr. von Walter!

Ferdinand. Gaanſte overordentligt, til at ſaae Drengene paa Torvet til at løbe efter mig. Nu, i Sandhed, Luiſe! Dit Exempel undervifer mig. Du ſkal være min Lærerinde. Det er kun Daarer, der ſladdre om evig Kjærlighed. Evig æt og det ſamme er modbydeligt; Forandring kun er Fornoiſens Salt. — Top, Luiſe! Jeg er med! — Vi hoppe

fra Roman til Roman, vælte os fra Dynd til Dynd! — Du hist — Jeg her! Maaskee lader den tabte Rolighed sig finde igjen i et Bordel. Maaskee at vi efter det lykkelige Bæddelskab med den behageligste Overraskelse af Verden støde paa hinanden igjen, som to udtærede Beenrade; maaskee vi da kan kjende hverandre igjen, ligesom i Komedien, paa et fælleds Familietræk, som intet Barn af en saadan Moder fornægter; maaskee da Ufællehed og Skam foranstalte en Harmoni, der har været umuelig for den smæsteste Kjærlighed.

Luise. O, Yngling! Yngling! ulykkelig er Du allerede, vil Du nu ogsaa fortjene at være det?

Ferdinand. (Forbittret, mumler i Skjaget.) Ulykkelig er jeg! Hvem har sagt Dig det? Kvinde! Du er for slet, til selv at føle — hvormed kan Du da veie en Andens Følelser? — Ulykkelig, sagde hun? — Ja! dette Ord kunde kalde mit Raseri frem af Graven! — Ulykkelig maatte jeg blive, det vidste hun! Død og Fordømmelse! det vidste hun, og har dog forraadt mig. — Se, Slange! Nu er der ingen Tilgivelse meer. Dette ildsagn brækker Din Hals. Hidindtil kunde jeg besmukke Din Brøde med Din Enfoldighed; i min Forsagt var Du næsten undsluppet min Havn. (I det han hastigt griber Glasset.) Altsaa tetsindig var Du ikke — dum var Du ikke — Du var kun en Dævel. (Hav drækker.) Limonaden er mat — som Din Sjæl — Smag!

Luise. O Himmel! ikke forgjæves har jeg frygtet for dette Optrin.

Ferdinand. (Bødenbe.) Drif!

Luise. (Tager Glasflet noget fornærmet og drifter.)

Ferdinand. (Vender sig, faa snart hun sætter Glasflet til Runden, bort og blegnet; derpaa tiser han hen i den fjerneste Krog af Barenflet.)

Luise. Limonaden er god.

Ferdinand. (Uden at vende sig om, rykket af en Gysen.) Vel bekomme.

Luise. (Sætter sig.) O, dersom De vidste, Walter! hvor uhyre De fornærmer min Sjæl!

Ferdinand. Hem!

Luise. Den Tid vil komme, Walter! —

Ferdinand. (Kommer igjen frem.) O, med Tiden ere vi færdige.

Luise. Da denne Aften vil falde tungt paa Deres Hjerte —

Ferdinand. (Begynder at gaae stærkere og at blive mere urolig; i det han lægger Stjærk og Lærde fra sig.) God Nat, Herratjeneste!

Luise. Min Gud! Hvordan har De det?

Ferdinand. Hædt og beklemmt — jeg vil gjøre mig maa-
geligere.

Luise. Drik! Drik! — Dens Drik vil affjole Dem!

Ferdinand. Det vil den ganske sikkert — Stjægen er
gødhjertet — men det er de Alle!

Luise. (Gaar med det fulde Udtryk af sin Kjærlighed i hans Blik.)
Det til Din Luise, Ferdinand?

Ferdinand. (Rykker hænde tilbage.) Bort! Bort! Bort
med dette milde, suæltende Die! Jeg bukker under! Kom i
Din uhyre Frygtelighed, Slange! spring op imod mig, Dæm!
Udfold Dine græselige Kunder! — Eney Dig mod Himme-

len med Dine Bugter, saa afskyelig som Afgrunden nogensinde saa Dig — kun ingen Engel meer — Det er for skildigt — Jeg maa sondertræde Dig, som en Dyle, eller forsvinde. — Forbarm Dig!

Luiſe. D, hvi maatte det komme ſaa vidt!

Ferdinand. (Betragter hende fra Siden.) Dette ſkjønne Værk af den himmeſke Kunſtner — Hvem kan troe det? — Hvem ſkulde troe det? (Griber hendes Haand og holder den i Bæret.) Jeg vil ikke gaae i Rette med Dig, Gud, Skaber? — men hvor for denne Gift i ſaa ſjænt et Kår? — Kunne Kaſterne da trives i denne milde Himmel? — D, det er et forunderligt!

Luiſe. At høre dette og at være nødt til at tie!

Ferdinand. Og denne ſøde melodiske Stemme — Hvor kan ſaa megen Velklang komme fra ſonderrevne Strenger? (Stirrer med tørre Øine paa hendes Anſigt.) Alt ſaa ſjænt — ſaa fuldt af Symmetri — ſaa guddommeligt fuldkomment! — Overalt et Værk af hans himmeſke Skabertime! Ved Gud! ſom om den hele ſtore Verden kun var bleven til, for at ſætte Skaberen i Lune for dette Meſterſtykke! — Og kun i Henſeende til Sjælen ſkulde Gud have gjort et Misgreb! Er det mueligt, at denne ækle Banſkabning blev til i Naturen uden Dadel? (Vender ſig hurtigt bort fra hende.) Eller ſaae han en Engel gaae frem under ſin Meſſel, og afhjælp i en Paſt denne Feiltagelſe ved et deſto ſlettere Hjerte?

Luiſe. D formaſtelige Egenſindighed! Førrend han tilſtaaer en Overſeſſe, angriber han hellere Himmelen!

Ferdinand. (Styrter hende hæftigt grædende om Halsen.) Endnu engang, Luiſe! — Som paa den Dag, da Du gav mig

det første Kys, da Du stammede Ferdinand, og det første Du stod over Dine brændende Læber — O, en Sød til uendelige, uudsigelige Glæder syntes at ligge i dette Dieblif, som i en Knop — Da laae Evigheden, som en Røn Matdag for vore Mine, gyldne Kartusinder hoppede som Brude forbi vore Sjæle. — Da var jeg den lykkelige! — O Luise! Luise! Hvorfor har Du gjort dette imod mig?

Luise. Græd De kun! Græd De kun, Walter! Deres Bømd vil være retfærdigere imod mig end Deres Harm.

Ferdinand. Du tager feil. Det er ikke Bømdens Taarer, der synke balsamift i Sjælens Saar, og bringe Følelsens stivnede Hjul i Gang igjen. Det er enkelte — kolde Draaber — min Kjærligheds gnselige, evige Farvel. (Brytelligst høitideligt, i det han lader Haanden synke paa hendes Hoved.) Taarer for Din Sjæl, Luise! Taarer for Gudsdommen, der her forsøilede sin uendelige Velvillie, der saa stammelig mistet det herligste af sine Værker. — O, det syntes mig, at hele Skabningen skulde anlægge Sorg, og forfærdes over det Exempel, der gives midt i den. Det er noget almindeligt, at Menneſter falde og at Paradieset gaae tabte, men naar Pesten raser blandt Engle, maa man forkynde Sorg over den hele Natur.

Luise. Driv mig ikke til det Yderſte, Walter! Jeg har Sjælsstyrke saa godt som nogen — men den maa stilles paa en menneſkelig Prøve. Walter! det Ord endnu, saa stilles vi — En forfærdelig Stjæbne har forvirret vore Hjerters Sprog. Turde jeg lukke Munden op, Walter! jeg kunde sige Dig Ting — jeg kunde — men en haard Stjæbne binder

min Tunge, som min Kjærlighed, og taale maa jeg, at Du mishandler mig som en gemeen Skjæge.

Ferdinand. Befinder Du Dig vel, Luise?

Luise. Svortil dette Spørgsmaal?

Ferdinand. Ellers skulde det gjøre mig ondt for Dig, om Du maatte herfra med denne Egen.

Luise. Jeg besværges Dem, Walter!

Ferdinand. (I hæftig Bevægelse.) Nei! nei! alt for sats nipt var denne Havn! Nei, Gud bevare mig! Ind i Himmelen vil jeg ikke drive den. — Luise! Har Du elsket Marschallen? Du vil ikke mere gaar ud af dette Værelse —

Luise. Spørg hvad De vil, jeg svarer ikke meer. (Hun sætter sig.)

Ferdinand. (Afvorliger.) Sorg for Din udsødelige Sjæl, Luise! — Har Du elsket Marschallen? Du vil ikke mere gaar ud af dette Værelse!

Luise. Jeg svarer ikke mere.

Ferdinand. (Gælder i frøgtelig Bevægelse ned for hende.) Luise! har Du elsket Marschallen? Først dette Lyk er udbændt — skæder Du — for Gud!

Luise. (Kædet af smertens raseri.) Jesu! Hvad er det? — og jeg faar ondt! (Synker tilbage paa Stolen.)

Ferdinand. Alerebe! — O I Dæmder! og den evindelige Gode! De fine Rerver holde Forbrydelse fast, det sanderne Menneſtehedens med dens Rødder. — Men et elendigt Grøn Arsenik slapper dem —

Luise. Gift! Gift! O min Hæder og Gud!

Ferdinand. Det frygter jeg for. Din Limonade var fryddret i Helvede. Du har drukket Døden til i den.

Luise. Døe! Døe! Gud, Albarmhjertige! — Gist i Limonaden og døe! O, forbarmende Gud, forbarme Dig over min Sjæl!

Ferdinand. Det er Hovedsagen. Jeg beder ham ogsaa derom!

Luise. Og min Moder — min Fader — o, Du Betsdøns Frelser! min arme, stakkels Fader! Er der da ingen Redning meer? Mit unge Liv og ingen Redning! og maa jeg da allerede bort!

Ferdinand. Ingen Redning — maa allerede bort — men vær rolig. Vi gøre Reisen sammen!

Luise. Ferdinand! ogsaa Du? Gist, Ferdinand! Af Dig? O, Gud! tilgiv ham det! — Barmhjertige Gud, tag denne Synd fra ham!

Ferdinand. Se Du efter Dine egne Regninger! — Jeg frygter for, at det staaer sig slet med dem.

Luise. Ferdinand! Ferdinand! — O! — Nu kan jeg ikke mere tie! — Døden — Døden løser alle Eder! — Ferdinand! — Himmel og Jord har intet Ulykkeligere, end Dig — Jeg døer uskyldig, Ferdinand!

Ferdinand. (Gorserdet.) Hvad er det hun siger? — En Løgn pleier man dog ikke at tage med paa denne Reise!

Luise. Jeg lyver ikke — lyver ikke — har kun een Gang læst i mit Liv — Du! hvor det gyser iskoldt gennem mine Årer — da jeg skrev Brevet til Hofmarschallen —

Ferdinand. Ha! dette Brev! — Gud ske Lov, nu har jeg al min Manddom igjen!

Luiſe. (Hendes Tunge bliver tungere, hendes Fingre begynde at ſammentrækkes af Krampe.) Dette Brev — bered Dig paa at høre et forfærdeligt Ord — Min Haand ſkrev, hvad mit Hjerte fordømde — Din Fader har dicteret det.

Ferdinand. (Stiv ſom en Billedſtøtte; en lang Dødsſtilhed; endelig falder han ned, ſom truſtet af Lynet.)

Luiſe. O, ulykkelige Miſforſtaaelse — Ferdinand! — man tvang mig — tilgiv! — Din Luiſe havde foretrukket Døden — men min Fader — Faren — de gjorde det ſaa liſtigt!

Ferdinand. (Springer op i prættelig Bevægelse.) Gud være lovet! Endnu føler jeg ikke Giften — (River Kaarden af Steden.)

Luiſe. (Bliver beſtandigt mattere.) Ve! Hvad har Du i Sinde? Det er Din Fader!

Ferdinand. (I det meſt utømmende Raſerie) Morder og Morderfader! — Med ſkal han, at Verdens Dommer kun ſkal rase mod den Skyldige. (Går ud.)

Luiſe. Døende tilgav min Forløſer! — Gid Dig og ham! (Dør.)

Ferdinand. (Gæder hurtigt tilbage, bliver hendes ſidſte døende Bevægelse vaer, og falder opløſt i Smerte ned foran den Døde.) Holdt! Holdt! Gid ei bort fra mig, himmeſke Engel! (Griber hendes Haand og lader den igjen fare.) Kold, kold og klam! hendes Sjæl er borte! (Han ſpringer igjen op.) Gud, min Luiſe! Naade! Naade med den ryggeſløſe Morder! Det var hendes ſidſte Bøn! — — Hvor ſjøn, hvor fortryllende, endog ſom Sig! Den

rørte Dødsengel gik staaende hen over de venlige Rinder — Denne Bliidhed var ingen Mafke — den har holdt Stand endog i Døden. (Efter en Pause.) Men hvoreledes? Hvorfor søler jeg intet? Vil min Ungdomskraft redde mig? Utafnemmelige Umage! Det er ikke min Mening! (Griber efter Glasfset.)

Sidste Scene.

Ferdinand. Præsidenten, Wurm og Tjenere, der alle styrte forskædede ind i Bærelset, derpaa Miller med Folt og Rettensbetjente, der samle sig i Baggrunden.

Præsidenten. (Med Brevet i Haanden.) Søn, hvad er det? — Jeg vil dog aldrig troe —

Ferdinand. (Kaster ham Glasfset for Fødderne.) Saa se, Morder?

Præsidenten. (Tumler tilbage. Alle staae stive af Skrak. En dyb Pause.) Min Søn! Hvorfor har Du gjort mig dette?

Ferdinand. (Uden at see paa ham.) Ja, vist! Jeg skulde først have hørt Statsmanden, om denne Streg ogsaa passede til hans Kort? — Fikn og beundringsværdig — jeg tilstaaer det — var den Finte, at sønderrive Hjerternes Pagt ved Skinsøge. — Denne Regning havde en Mester gjort, men Skade kun, at den forbittrede Kjærlighed ikke lystrede Traaden, som Trædutfken. —

Præsidenten. (Søger med fordreiede Mine omring i Kredsen.) Er her ingen, der græder over en trostesløs Fader?

Miller. (Raaber bagved Scenen.) Lad mig ind! For Guds Skyld, lad mig ind!

Ferdinand. Pigen er en Helgen — for hende maa en anden gaar i Rette! (Han aabner Døren for Miller, der styrter ind med Gølf og Rettensbetjente.)

Miller. (I den frygteligste Angst.) Mit Barn! Mit Barn! — Gift, striger man, Gift er der taget — Min Datter, hvor er Du?

Ferdinand. (Fører ham hen mellem Præsidenten og Luises Lig.) Jeg er uskyldig — Lad denne her!

Miller. (Fæder ned ved hende.) O Jesus!

Ferdinand. Med saa Ord, Fader! — de begynder at blive mig kostbar. — Jeg er skjændigt bleven bestjaalet for mit Liv, bestjaalet af Dem. Hvorledes jeg staaer mig med Gud, derfor sitter jeg; — men en Nidding har jeg aldrig været. Min evige Lod falde som den vil — paa Dem falder den ikke. Men jeg har begaaet et Mord (Med frygteligt hæbet Stemme.) et Mord, som Du ikke vil anmode mig om at henlægge alene for Verdens Dommer. Vistnok vælter jeg her den største, græsseligste Halvdeel paa Dig; hvorledes Du kommer til Rette med den, er Din Sag! (Fører ham hen til Luise.) Her, Barbar! Glæd Dig ved den forfærdelige Frugt af Dit Vid; paa dette Ansigt er Dit Navn skrevet i Krampetræk og Morderengelen vil læse det — en Gestalt, som denne, vil trække Gardinet tilbage fra Din Seng, naar Du sover, og række Dig sin listolde Haand — En Gestalt, som denne, vil staae for Din Sjæl, naar Du dør, og borttrænge Din sidste

Bon. — En Gestalt, som denne vil staae paa Din Grav, naar Du staaer op — og ved Siden af Gud, naar han dømmes Dig! (Han bliver afmægtig; Tjenerne holde ham.)

Præsidenten. (Med en strækkelig Bevægelse af Armen imod Himmelen.) Af mig ikke! Af mig ikke! Dommer i Himmelen! Fordre ikke disse Sjæle af mig, men af denne! (Peger paa Wurm.)

Wurm. (Gærrer op.) Af mig?

Præsidenten. Forbandede, af Dig! Af Dig, Satan! — Du, Du gav dette Slangeraad. — Ansvarer over Dig! — Jeg vadsger mine Hænder!

Wurm. Over mig? (Begynder at lee græbseligt.) Enstigt! Enstigt! Saa ved jeg da nu ogsaa, paa hvad Naade Djævelene takke. — Over mig, dumme Ridding? — Var det min Søn? Var jeg Din Herre? — Over mig Ansvarer? Ha, ved dette Søn, der størkner al Marven i min Arm! Over mig skal dette komme! — Nu vil jeg være forlorten, men Du skal ogsaa være det! — Op! Op! Raaber Mord gjennem Gaderne! Bæfter Retfærdigheden! Rettensbetjente, binder mig! Fører mig bort! Jeg vil opdage Hemmeligheder, saa at de, der høre dem, skulle gysse! (Gik bort.)

Præsidenten. (Holder ham.) Du vil dog vel ikke, Rasende?

Wurm. (Klapper ham paa Stulbren.) Jeg vil, Kammerat! Jeg vil — Rasende er jeg, det er sandt — Det er Dit Værk — saa vil jeg ogsaa nu handle, som en Rasende! — Arm i Arm med Dig til Retterstedet! Arm i Arm med Dig til Helvede! Det skal være mig en Glæde, Skurk! at blive fordømt med Dig! (Bliver ført bort.)

Miller. (Der hele Tiden har ligget i stum Smerte med Hovedet paa Luises Bryst, staaer hurtigt op og kaster Majoren Pungen for Fødderne.) — Giftblander! Behold Dine fordamte Penge! — Vilde Du affjæbe mig mit Barn dermed? (Styrter ud af Værelset.)

Ferdinand. (Med bristende Stemme.) Gaa efter ham! Han fortvivler! — Pengene skal man bevare til ham — Det er min frygtelige Erkjendtlighed. Luise! — Luise! — Jeg kommer. — Lev vel! — Lad mig bse ved dette Alter.

Præsidenten. (Af sin Bedøvelse, til sin Søn.) Søn! Ferdinand! Skal intet Blik mere falde paa Din sønderknuusde Fader! (Majoren bliver lagt ved Siden af Luise.)

Ferdinand. Gud Forbarmeren tilhører dette Sidste!

Præsidenten. (Falder ned for ham i den stræffeligste Qual.) Skabning og Skaber forlade mig! — Skal intet Blik møde mig til min sidste Vederqvælgelse?

Ferdinand. (Rækker ham døende Haanden.)

Præsidenten. (Staaer hurtigt op.) Han tilgav mig! (Til de Andre.) Nu Ederes Fange! (Han gaaer; Rettensbetjente følge ham; Tæppet falder.)

Maria Stuart.

Sørgespil i fem Dptog.

10*

Personerne.

Elisabeth, Dronning af England.
Maria Stuart, Dronning af Skotland, Fange i England.
Robert Dudley, Greve af Leicester.
George Talbot, Greve af Shrewsbury.
Wilhelm Cecil, Baron af Burleigh, Statsrædsest.
Greven af Kent.
Wilhelm Davison, Statssekretær.
Amias Paulet, Ridder, Marias Fangevogter.
Mortimer, hans Søstersøn.
Grev Hubespine, fransk Gesant.
Grev Bellievre, fransk overordentlig Ambassadeu.
D'Elly, Mortimers Ven.
Drugeon Drury, Marias anden Vogter.
Melvil, hendes Huushovmester.
Hanna Kennedy, hendes Amme.
Margaretha Kurl, hendes Kammerfrue.
Grevskabets Sherif.
Officerer af Livvagten.
Franske og engelske Herrer.
Drabantere.
Dronningen af Englands Hoffolk.
Mandligt og qvindeligt Hoffinde hos Dronningen af Skotland.

Første Optog.

(I Slottet Fotheringhay.)

(Et Værelse.)

Første Optrin.

Janna Kennedy, Dronningen af Skotlands Amme, i hæftig Strid med Pauler, der er i Begreb med at aabne et Stab. Drugeon Drury, hans Medhjælper, med et Brækkejern.

Kennedy.

Hvad gjør I? Hvilkens ny Forvovenhed?
Bort, Sir! fra dette Stab!

Pauler.

Hvorfra kom Smykket?

Heroppe fra det blev jo kastet ned;
Og Havemanden vilde man bestikke
Med dette Smykke — Satans Dvindellist!
Trods alt mit Opsyn, al min skarpe Sægen,
End Kostiigheder, end fordulgte Skatte!
(Giver sig igjen i Færd med Stabet.)
Hvor det har været, er der meer!

Kennedy.

Tilbage,

Forbavne! Det er Ladys Hemmeligheder.

Pauler.

Dem er det just, jeg søger! (Trækker nogle Papirer frem.)

Kennedy.

Smaating kun!

Papirer, blotte Dvælses med Pennen,
For at forkorte Fængslets Gensomhed.

Pauler.

I Gensomhed den onde Hand er virksom.

Kennedy.

Blot franske Skrivter!

Pauler.

Desto værre er det!

Det Sprog er Englands Kvindsmands.

Kennedy.

Concepter

Af Breve kun til Dronningen af England.

Pauler.

Dem overgiver jeg! — Hvad glimrer der?

(Han har aabnet en hemmelig Skuffe, og trækker Smykker ud af et Hjult
Gjemme.)

Et Kongediadem, med ædle Stene

Og gennemflettet med de franske Lillier!

(Giver det til sin Ledsager.)

Forbaer det, Drury! Læg det til det Andet!

(Drury gaar.)

Kennedy.

Vær god dog, Sir! Tag ei det sidste Smykke
Bort af vort Liv! Den ulykksalige
Forlyster Synet af den gamle Pragt,
Thi alt det andet har I røvet os.

Pauler.

Det er i gode Hænder. Troligt skal
I sin Tid det tilbagegives Eder!

Kennedy.

Hvem skulde see paa disse nøgne Bægge
At her er Bolk for en Dronning? Hvor
Er vel Thronhimlen over hendes Sæde?
Maa hun ei sætte paa det haarde Gulv
Den fine tjælentvante Fod? Og dækker
Man ikke hendes Bord med Tin, som selv
En simpel Adelsfrue lader haant om?

Pauler.

Saa dækked' hun paa Sterdyn for sin Mage,
Da selv hun drak af Guldkar med sin Volder.

Kennedy.

Endogsaa Spilletts lille Nødtørst mangler.

Pauler.

Saa længe sit forføngelige Billed
Hun seer, vil hun og haabe, vil hun vove.

Kennedy.

Selv Bøger fattes der til Aandens Underholdning?

Pauler.

At bedre Hjertet lod man hende Biblen.

Kennedy.

Endogsaa hendes Luth fratok man hende.

Pauler.

Jordi hun ikkun spilled' Elstovsvifer.

Kennedy.

Er det en Skjæbne for den Blødtopdragne;
Der alt i Buggen hilsedes som en Dronning?

For hende, der ved Medicærindens
Bellystige Hof i Yppighed opvorde?

Er det ei nok, man fratok hende Magten,
Vil man misunde hende denne Flitter?

I stor Ulykke veed et ædelt Hjerter
Ulsidst at finde sig, men dybt det smerter
At maatte savne Livets smaa Sirater.

Pauler.

- Til Tant hun vender Hjertet kun, der burde
Gaae i sig selv og gjøre Bød. Et yppigt,
Læstværdigt Levned er man kun i Stand til
Ved Mangel og Fornedrelse at sone.'

Kennedy.

Forbrød og hendes Ungdom sig, afgjøre
Hun det med Gud og med sit eget Hjerter!
I England er ei Dommer over hende-

Pauler.

Hun bliver dømt hvor Brøden hun begif.

Kennedy.

Dertil hun lænkes af for snævre Baand.

Pauler.

Dog vidske hun af disse snævre Baand
 At strække Armen ud i Verden, slynge
 Her ind i Riget Borgerkrigens Fakkell,
 Og væbne Rorderbander mod vor Dronning,
 Som Himlen tage i sin Varetøgt!
 Har hun fra disse Mure ei ophidsed
 Den Midling Parry og Sir Babington
 Til den fordømte Daad, til Kongemord?
 Holdt dette stærke Gitter hende fra
 Den ædle Norfolks Hjerte saa at hilde,
 At som et Offer under Bøddeløren
 Det bedste Hoved faldt for hendes Skyld? —
 Og har et saadant grueligt Exempel
 Afstræffet disse Rasende, der kappes
 Om at fordærve sig for hendes Skyld?
 For hendes Skyld man seer at Retterstedet;
 Med nye Offre fylder sig bestandigt;
 Og det vil aldrig ende, førend hun,
 Den Skyldigste, selv falder som et Offer. —
 O, uheldsvangre Dag, da disse Ryster
 Gjæstfrit imodtog denne Helena!

Kennedy.

Gjæstfrit har England da modtaget hende?
 Den Ulyksalige, der fra den Dag,
 Da først i dette Land hun satte Foden
 Og som Rødblende, -fordreven, kom
 Beskyttelse at trygle af en Frende,

Seer sig som Fange, mod al Folkeret
 og Kongeværdighed, i snævert Fængsel,
 Hvor hun hensukker sine Ungdoms Aar! —
 Der nu, da hun har prøvet Alt, hvad Fængslet
 Af Bittert har, for Skranken kaldes frem
 Som en gemeen Forbryderste, anklaget
 Paa Hals og Liv for Retten — selv en Dronning!

Pauler.

Hun kom til Landet som en Morderste,
 Fordreven af sit Folk, berøvet Thronen,
 Som hun ved svær Misgjærning havde stjælet.
 Hun kom mod Englands Lykke sammensvoren;
 Tilbagekalde vilde hun den spanske
 Marias Blodtid, gøre Engeland
 Katholsk, og til de Franske det forraade.
 Hvi nægted' hun at underskrive hiint
 Forlig til Edinborg, at afstaae fra
 Sin Fordring paa vort England og at aabne
 Sig Veien flur af dette Fængsel med
 Et Pennestrøg? Hun vilde heller blive
 Som Fange her, ja hellere mishandles,
 End afstaae denne Titels tomme Prunk.
 Og hvorfor dette vel? Fordi hun stoler
 Paa Rænker, Mytteriets onde Konster,
 Og uheldspindende fra dette Fængsel
 End venter hele Den at erobre.

Kennedy.

J spotter, Sir! Til Haardhed end J føier
 Den bitter Haan. Hun nære slige Drømme,
 Der levende indmuret leber her!
 Til hvem ei Lyd af Trost, ei Venstabs Stemme
 Kan trænge fra det kjære Fødeland;
 Der længe intet Mennefsansigt saae,
 Undtagen blot sin Slutters mørke Pande;
 Der først for nylig fik en ny Bevogter
 I Eders barste Søstersøn; der seer
 Sig atter indelukt bag nye Gitter —

Pauler.

For hendes List beskytter intet Gitter.
 Beed jeg om disse Stænger ei er' løse
 Om dette Kammer's Gulv og Vægge, faste
 Udvendigt, ei indvendigt er hule,
 At lukke ind Forrædere, naar jeg sover?
 Fordømte Hærv, der blev min Lod, at vogte
 Den Listige, der kun paa Uheld pøndser!
 Af Søvnne strækker Frygten mig; jeg gaar
 Omkring om Matten som en plaget And,
 Og prøver Slottets Laase, Vægtres Trostak,
 Og seer med Gittren -da hver Morgen komme,
 Der kan min Frygt stadfæste — Dog jeg haaber,
 Gud være lovet! at det snart faaer Ende.
 Thi heller vilde jeg ved Helveds Port
 Staae Vagt og vogte de Fordømtes Skare,
 End passe denne rænkefulde Dronning.

Kennedy.

Der kommer hun!

Pauler.

Med Kristus i sin Haand
 Med Bellsst og Hoffærdighed i Hjertet.

Andet Optrin.

Maria (med Elor og med et Crucifix i Haanden). De
 Forrige.

Kennedy. (Her hende imøde.)

O, Dronning! reent vi trædes under Fødder!
 For Tyranni og Haardhed ingen Grændser!
 Hver nyfødt Dag, ny Lidelse, ny Stjændsel
 Opdynger paa Dit fronte Hoved.

Maria.

Fat Dig!

Fortæl, hvad Ryt er steet?

Kennedy.

Se her, min Dronning!

Din Pult er bruffen op, og Dine Skriver,
 Din sidste, kun med Møie frelste Skat,
 Den sidste Levning af Dit Brudesmykke
 Fra Frankrig, er i hans Haand — intet mere
 Af Kongeligt Du har — er ganske plyndret.

Maria.

Vær trøstlig, Hanna! Dette Filitter udgjør
 Et Dronningen. Vel kan man handle nedrigt

Mod os, men ei fornødre os. Jeg har
 I England lært at vænne mig til meget,
 Kan og forvinde dette — Sir! I har
 Tillegnet Eder voldsomt, hvad i Dag
 Endnu jeg vilde overgive Eder.
 Ved disse Skrifter findes der et Brev,
 Der er bestemt min kongelige Søster
 Af England — Giv mig Eders Ord, at I
 Vil ærligt give det til hende selv
 Og ikke i en Burleighs utroie Haand.

Pauler.

Hvad jeg bør gjøre vil jeg overlægge.

Maria.

Hvad Brevet indeholder skal I vide.
 Jeg beder om en ikke ringe Gunst,
 Jeg beder om en Sammenkomst med hende,
 Som mine Dine aldrig saae — Man har
 Indstævnet mig, at møde for en Ret
 Af Mænd, jeg agter ei for mine Ege,
 Til hvem jeg aldrig Tillid fatte kan.
 Elisabeth er af min Stamme, er
 Af samme Røn og Rang — For hende kun,
 En Søster, Dronning kan jeg aabne mig.

Pauler.

Heelt tit, Milady! har I Eders Skjæbne
 Og Eders Vre anbetroet til Mænd,
 Der mindre Eders Agtelse fortjende.

Maria.

Endnu jeg beder om en anden Gunst;
 Umenneskelighed kan ene nægte
 Mig den; alt længe savner jeg i Fængslet
 Min Kirkes Trøst og Sacramentets Naade
 Og den, der røved' Frihed mig og Krone,
 Som truer selv mit Liv, vil ei tillukke
 Mig Himlens Døre, haaber jeg.

Pauler.

Paa Eders

Begjæring skal og Stedets Sognepræst —

Maria.

Jeg vil ei Sognepræsten — nei, en Præst
 Jeg fordrer af min egen Tro og Kirke:
 Jeg fordrer ogsaa Skriver og Notar
 For at opsætte mig min sidste Villie.
 Thi Kummer og den lange Fængselsjammer
 Har gnavet paa mit Liv — jeg frygter for
 At mine Dage ere talte, som
 En Døende jeg agter mig. —

Pauler.

Deri

J handler ret; det er Betragtninger,
 Der anstaae Eder vel.

Maria.

Og veed jeg end
 En hurtig Haand fremstjynder ikke Sorgens

Langsomme Vært. Jeg vil mit Testamente
Opsætte og bestemme over mit.

Pauler.

Den Frihed har I. Englands Dronning vil
Med Eders Rov vist ei berige sig.

Maria.

Fra mine trohengivne Kammerfruer,
Fra mine Tjenere man har adskilt mig.
Hvor er De? Hvad er deres Skjæbne? Vel
Kan jeg undvære deres Bistand, men
Jeg vil beroliges, vil vide om
De brave Folk ei lide eller savne.

Pauler.

For Eders Huusfolk er det sørget. (Bil gaae.)

Maria.

Sir!

J gaaer, og I forlader mig igjen,
Men uden af mit ængstligt bange Hjerte
At vælte min Uvisheds grumme Dval.
Jeg er, Tak Eders Speidres Vagtsomhed!
Adskilt fra hele Verden; ingen Kundskab
Naaer til mig inden disse Fængselsmure;
Min Skjæbne ligger i min Fjendes Haand.
En lang, en paaenlig Maaned er forsvunden
Fra den Tid hine fyrgethve Mænd
Mig overfaldt i dette Slot, opreisde
Flur Skranker og med uanstændig Jil
Fremkaldte mig, uforberedt og uden

Schillers udv. Skrifter. 2 B.

Sagførers Raad for hlin uhørte Domstol,
 At jeg bedøvet, overrasket, strar
 Paa træft opsatte, svære Klagepunkter
 Blot skulde svare af Sukommelsen —
 Som Xander kom de og forsvandt igjen.
 Fra denne Dag hver Mund er taus imod mig;
 Forgjæves læser jeg i Eders Blik,
 Om min Ustyldighed og Benner's Iver,
 Om mine Fienders onde Raad har seiret.
 Bryd Eders Taushed dog — og lad mig vide
 Hvad jeg maa frygte, hvad jeg har at haabe.

Paulet. (Efter en Pause.)

Med Himlen I opgjøre Eders Regning!

Maria.

Jeg haaber paa dens Naade, Sir! og haaber
 Den strænge Ret af Dommerne paa Jorden.

Paulet.

Ret vil der skee, derpaa I ei maa tvivle.

Maria.

Er min Proces alt afgjort, Sir?

Paulet.

Jeg veed

Det ikke.

Maria.

Er jeg dømt?

Paulet.

Elet intet veed jeg!

Maria.

Raskt gaaer man her til Værks. Skal Morderne,
Som Dommerne her overfalde mig?

Paulet.

Lænk kun, at det vil stee, saa finder hine
Vel Eder mere fattet, end som disse.

Maria.

Mig sætter intet i Forundring, Sir!
Hvad sig en Domstoel i Westminsterhal,
Som Burleighs Had og Hattons Iver styrer,
Fordrifter sig at dømme — Veed jeg dog,
Hvad Englands Dronning vove tør at gjøre.

Paulet.

Blot tager Englands Dronning Hensyn til
Samvittighedens Røst og Parlamentet;
Hvad Retten dømmer, uden mindste Frygt
For hele Verden Magten vil fuldbyrde.

Eredie Optrin.

De Forrige. Mortimer, Paulets Søstersøn (træder ind,
og vender sig, uden at vise Dronningen nogen Opmærksom-
hed, til Paulet.)

Mortimer.

Man søger Eder, Frende!

(Han bortfierner sig paa samme Maade; Dronningen bemærker det med
Begræelse, og vender sig til Paulet, der vil følge ham.)

Maria.

Sir, en Bøn!

Har I mig noget at meddele — Eder
 Jeg taaler meget af — Jeg ærer Aldren.
 En Unglings Overmod jeg taaler ei;
 Skaan mig for Synet af hans plumpe Søder.

Panler.

Hvad der gjør ham modbydelig for Eder,
 Det gjør ham kjær for mig; han er ei af
 De bløde Daarer, som en Lovindetaare
 Kan smelte; reist har han; han kommer fra
 Paris og Rheims og bringer tro tilbage
 Et gammeltengelskt Hjerte — ja, Milady!
 Paa ham er alle Eders Kunster spildte.

(Saaer.)

Fjerde Optrin.

Maria, Kennedy.

Kennedy.

Den Grobian! Det tør han sige Eder
 I Vinene! O, det er altfor haardt!

Maria.

Vi have forðum i vor Glædes Dage
 Laant Smigreren et alt for villigt Dre;
 Med Rette, gode Kennedy! vi nu
 Bebreldelsesfærns Alvorsstemme høre.

Kennedy.

Hvad? Saa nedbøiet, mødøs, elste Lady?
 Før var I jo saa munter, trøstet mig,

Dg snarere jeg maatte dable Eder
For Læstind, end for Lungind —

Maria.

Jeg gjentjender

Ham. Det er Darnleys bloddænkede Stygge,
Der stiger harmfuld op af Gravens Hvalving,
Dg aldrig vil han gjøre Fred med mig,
Før opfyldt er Ulyffens Maal til Randen.

Kennedy.

Brød for en Lante!

Maria.

Du forglemmer, Hanna! —

Men jeg, jeg har en tro Sukommelse —
Karsdagen efter hiin Ulyffesgjærning
Er atter vendt i Dag tilbage, og
Den helligholder jeg med Bod og Faste.

Kennedy.

Send denne onde Aand dog hen til Ro!
Den Daad har I med tunge Eidelser
Dg bitter Bod i mange Aar affonet,
Dg Kirken, der har Nøglen, der kan løse
Hver Brøde — Himlen har tilgivet Eder.

Maria.

Fristtblødende den længst tilgivne Brøde
Fremstiger af sin letbedækte Grav.
Min Huusbonds Gjenfærd, der forlanger Gævn,
Hjemsender ingen Messetjeners Klokke,
Dg ei det Høiærværdige, til Graven.

Kennedy.

Ei I har myrdet ham; det gjorde Andre.

Maria.

Jeg vide de det, og jeg lod Brøden stee:
Ja loffed' ham i Dødens Garn med Smiger.

Kennedy.

Ved Eders Ungdom mildnes Brøden. I
Var da saa ung —

Maria.

Saa ung og læssed'

Saa tung en Brøde paa mit unge Liv.

Kennedy.

I blev ved blodige Fornærmelser
Opægget og ved den Mands Overmod,
Som Eders Elskov, lig en Guddoms Haand,
Fremdrog af Hulmet, som I førde op
Til Thronen gjennem Eders Brudekammer;
Som I med Eders blomstrende Person
Og Arvethrone gjorde lykkelig.
Hvor kunde han forglemme at hans Held
Et Værk var af høimodig Kjærlighed?
Dog glæmde han det — den uværdige!
Fornærmed' med uværdig Aabensot,
Med plumpe Sæder Eders Kjærlighed,
Og blev modbydelig i Eders Dine.
Den Trolddom svandt, der stufed' Eders Blik;
Fortørnet flyede I den Lumpnes Favntag,
Gav ham til Priis for Ringeagt, — og han!

Forsøgte han at vinde Eders Gunst
 Igjen? Bad han om Raade? Rasted' han
 Sig angergiven ned for Eders Fødder
 Og loved Bedring? — Trods han Eder bød,
 Den Skjændige! der kun var Eders Skabning!
 Han vilde spille Konge, og han lod
 For Eder's Dine Eder's Ungling myrde,
 Den skjønnne Sanger Rizio. — I har
 Kun taget blodig Hævn for blodig Daad.

Maria.

Og blodigt vil de hævne den paa mig.
 Min Dom affiger Du, mens Du mig trøster.

Kennedy.

Da I lod Daaden skee, da var I jo
 Ei Eder selv, tilhørde Jer ei selv!
 Den blinde Elstovesflammes Banvid havde
 Betvunget Eder ved den frygtelige
 Forfører, ved den ulukksalige Bothwell.
 Den Stræffelige hersted' over Eder
 Med overmodig Mandskraft, og forvirred'
 Med Trylledrikke og med Høvelsdekunster
 Grumt Eder's Sind —

Maria.

Ei var hans Kunster andet
 End som hans Mandskraft og min egen Svagbed.

Kennedy.

Nei, siger jeg, han maatte kalde alle
 Fordsæmte Hænder, for ved dem at flynge.

Om Eders lyse Sandser dette Baand.
 I havde for Venindens Varselsstemme
 Et Dre meer og intet Die for
 Det Belansthændige; forladt var I
 Af sin Blufærdighed, og Eders Kinder,
 For skamfuldt rødmende Bæfedenhed
 Et Sæde før, af Vellyfts Flamme brændte.
 Nu slængde I da Løndomsfløret bort;
 Af Mandens skjæffe Laster overvundet
 Var Eders Blussel, og I stilleb' selv
 Med dristig Pande Eders Skam til Stue.
 I lod nu Skotlands kongelige Sværd
 Bed ham, den Morder, som i Edinborg
 Paa Gaden, Folkets Eder tungt forfulgte,
 For Eder bære i Triumph, omgav
 Med Vaaben Eders Parlament og her
 Evang, i Retsfærdighedens eget Tempel,
 I Dommerne ved usfelt Gjøglespil,
 Til at frikjende Morderen for Mordet —
 Og gik end videre, o Gud!

Maria.

Fuldend!

Og rakke ham for Alteret min Haand.

Kennedy.

O, evig Taushed dække denne Gjerning!

Den er forfærdelig — oprørende —

Og værd en reent Fortabt! — Dog I er ingen
 Fortabt — Jeg kjender Eder jo — Mig er det,

Der har opdraget Eders Barndom — Blødt
 Er Eders Hjerte dannet, aabent er det
 For Blussel — Letfind' kun er Eders East.
 Der gives onde Aander, siger jeg,
 Der pludseligt opsøge sig en Vold
 I Mennekestets kun slet forvarte Bryst,
 Begaae hos det Skrækkelige hurtigt,
 Og flye til Helvede igjen, men lade
 Kun Rædsel i en Barm af Synd besmittet.
 Men siden denne Plet paa Eders Levned,
 I intet Dadelværdigt har begaaet;
 Til Eders Bedring er jeg selv et Vidne.
 Derfor fat Mod! Slut Fred med Eder selv!
 Hvad end I har at angre, her i England
 Er I ei skyldig; ei Elisabeth,
 Ei Englands Parlament er Eders Dommer.
 Her er det Vold, der undertrykker Eder;
 For denne egenmægt'ge Domstoel kan I
 Fremstaae med alt uskyldighedens Mod.

Maria.

Hvem kommer? (Mortimer viser sig ved Døren.)

Søstersønnen! Gaa derind!

Femte Optrin.

De Forrige. Mortimer (træder forsigtigt ind.)

Mortimer. (Til Annen.)

Gaa I tilside og hold Vagt ved Døren,
 Jeg har med Dronningen at tale.

Maria. (Med Myndighed.)

Hanna!

Du bliver!

Mortimer.

Vær, Mlad! uden Frygt!

Vær først at kjende mig.

(Overtæller hende et Papir.)

Maria.

(Betragter det og farer forbauset tilbage.)

Ha! hvad er det?

Mortimer. (Til Ammen.)

Saa, Hanna Kennedy! Giv nøie Agt,

At ei min Dnsel overfalder os.

Maria.

(Til Ammen, der nøler og seer spørgende paa Dronningen.)

Saa! gaa! Gjør hvad han siger!

(Ammen bortsejerner sig med Tegn til Forundring.)

Sjætte Dptrin.

Mortimer. Maria.

Maria.

Fra min Dnsel

I Frankrig, Cardinal af Lothringen? (Læser.)

"Tro den Sir Mortimer, der bringer dette,

"Et mere trofast Ven I har i England."

(Seer forbauset paa Mortimer.)

Hvad? Er det mueligt? — Skuffer mig et Bløndværk?

Saa nær mig finder jeg en Ven, jeg troede

Mig af den hele Verden rent forladt!
 I Eder, i min Fangesogeds Frende,
 I ham, jeg ansaae for min værste Fiende —

Mortimer (taler for hende).

Tilgiv mig den forhadte Maske, Dronning!
 Kamp nok det kosted' mig, at bære den;
 Dog den det er, jeg har at takke for
 At jeg kan nærme mig til Hjælp og Redning.

Maria.

Staa op! I overraster mig! — Jeg kan
 Sir! ei saa hurtigt af min Sammers Dyb
 Gaa over til at haabe — Tael dog, Sir!
 Forklar mig dette Held, at jeg kan troe det!

Mortimer (staaer op).

Bort Liden flyr; min Frende er her snart,
 Og en forhadt Person ledsager ham.
 For dette Rædselsbudskab træffer Eder,
 Saa hør hvor Himlen sender mig til Redning.

Maria.

Et Terteegn af dens Almagt sender Dem.

Mortimer.

Ellad, jeg fra mig selv begynder!

Maria.

Tael, Sir!

Mortimer.

Jeg talde tyve Aar, o Dronning! var
 I strænge Pligter voret op, og havde
 Indsuget bittert Had til Pavedommen,

Da mig en umodstaaelig Længsel drev
 Herfra og til det faste Land. Jeg lod
 De mørke Puritaners Prækestuer
 Og Hjemmet efter mig; i hurtigt Løb
 Gjennemsløi jeg Frankerig og illde
 Med hede Ønster til det priiste Velsland.

Den store Kirkefest var just forhaanden;
 Af Pilgrimsfæarer vrimled alle Veie;
 Bekrandsst var hvert et Guddomsbilled — Ja,
 Det var som hele Menneskeheiden var
 Paa Pilgrimsgang til Himmerig. Mig selv
 Greb Strømmen af den troopfyldte Mængde,
 Og rev mig med og inden Romas Mure.
 Hvor blev jeg, da tilmode høie Dronning!
 Da Skillepragten, Seiersbuerne
 Steeg mig imøde, Kolossects Pomp
 Omsvæved' mig, Forbausede! En mægtig,
 Paa Skaberaand indsluttet' mig i sin
 Den muntre Trylleverden! Aldrig havde
 Jeg før føelt Kunstens Magt. Den Kirke, der
 Dybdrog mig, hadet Sandfers Lyst og taalder ei
 Et Billed, kun det legemløse Ord.
 Hvad sælde jeg, da ind i Kirkens Indre
 Jeg traad, da ned Musikken steg fra Himlen,
 Og Skikkelfernes Fylde mylred' frem
 I Dverflod fra Vægge og fra Loft;
 Det Herligste og Høieste bevæged',
 Nærværende, sig for beruuste Sandfer;

Da nu jeg saae dem, de Guddommelige,
 Bebudelsen af Englen, Herrens Fødsel,
 Den hellige Moder, den fra Himlen stegne
 Trefoldighed, den straalende Fortklaring! —
 Da derpaa Paven i hans Pragt jeg saae
 At holde Messen og velsigne Folket.

O! hvad er Guldets Glands, hvad Edelstene,
 Hvormed sig Kongerne paa Jorden smykke!
 Kun han af Guddomsglandsen er omgiven!
 Det sande Himmerige er hans Huus;
 Af denne Verden er ei disse Former.

Maria.

O, staa mig! Ikke videre! Hold op,
 Med Livets friske Teppe at udbrede
 For mig! — Jeg er elendig og en Fange.

Mortimer.

Det var og jeg, o Dronning! og mit Fængsel
 Sprang op, og fri paa een Gang føelde sig
 Min Aand og hilste Livets skønne Dag.
 At hade soer jeg nu den mørke Bog,
 Med friske Krands Eendingen at smykke,
 Og munter til de Muntre mig at slutte.
 En Mængde ædle Skotter trængde sig
 Til mig, og mangel lystigtfindet Fransmand,
 De førde mig til Ederes ædle Dntel,
 Til Cardinal af Guise — Hvilken Mand!
 Hvor sikker, klar og mandig stor! Hvor ganske
 Født til at herske over Aanderne!

Et Mønster for en Præst af Kongeblood,
En Kirkens Fyrste som jeg Ingen saae.

Maria.

J har da seet hans dyrebare Ansigt,
Seet den høitelskede, den store Mand,
Der var min Ledes i min spæde Ungdom!
O, tael om ham! Mon han erindrer mig?
Sig, elsker Lykken ham? Sig blomstrer Livet
Ham? Staaer han herlig end, en Kirkens Klippe?

Mortimer.

Den Herlige har selv nedladt sig til'
At tyde mig den høie Troelskærdom,
Og til at høre al mit Hjertes Tvivl.
Han vilde mig, at grubblende Fornuft
For evigt leder Menneſterne vild;
At Diet selv maa stue hvad vort Hjerte
Skal troe, at Kirken har et synligt Hoved
Behov, at Sandheds Aand paa Fædrenes
Forsamlinger har hvilet. O, hvor svandt
Min unge Sjæls forvildede Begreber!
Hvor svandt de for hans seirende Forstand,
For Kraften af hans Munds Veltalenhed?
Tilbage vendte jeg til Kirkens Stjød,
Og affvoer i hans Haand den falske Lære.

Maria.

Saa er J een af hine Tusinde,
Som han med Talens Himmelskraft, lig hin

Ophøiede Bjærgprædikant, har grebet
Dg mægtigt fært til evig Salighed.

Mortimer.!

Da Embedspligter fært derpaa ham faldte
Til Frankrig, han fændte mig til Rheims,
Hvor Jesu Selskab, i sin fromme Iver,
For Kirken her i England danner Præster.
Den gamle Skotte Morgan fandt jeg her,
Dg Eders tro Mand Lesflen, og den lærde
Biskop af Rossie der paa Frankrigs Grund
Henleve i en frydløs Landsforvissning —
Til disse Værdige jeg slatted' mig,
Dg styrked mig i Troen — Men en Dag
Som jeg i Bispens Bollig saae mig om,
Faldt mig i Vinene et Dvindebillede,
Af rørende, af selsom Ynde; mægtigt
Det greb mig strax i Sjælens Jnderste.
Min Følelse ei mægtig stod jeg der,
Da sagde Bispens til mig: "Vel med Rette
Staaer J for dette Billede saa rørt;
Den Skjønneste af Qvinderne der leve,
Er ogsaa den Unkværdigste af Alle.
For Troens Skyld det er at hun maa lide,
Dg i Fært Fædreland det er, hun lider..

Maria.

Den Vdle! Nei! jeg tabde ikke Alt,
Da jeg beholdt en saadan Ven i Nøden.

Mortimer.

Derpaa begyndte han med hjerternystende
 Betsalenhed at skildre Eders Sammer,
 Og Eders Kvindsmænds Blodgjærrighed.
 Saa vilde han mig Eders Stammetræ,
 Hvorledes I nedstiger fra det høie
 Huus Tudor, overtoged' mig, at I
 Alene har en Ret til Englands Krone,
 Og ikke denne Kvinde, der er født i
 Skjærbævn, som endogsaa hendes Fader
 Henrik forskjød, som Datter af en Frille.
 Ei troede jeg hans Vidnesbyrd alene,
 Hos de Fortyndige jeg hentede Raad,
 Og gjennebladede gamle Waabenbøger,
 Og alle Kyndige, hvis Raad jeg søgte,
 Stadfæstede Eders Forbringes Gyldighed.
 Jeg veed det nu, at Eders gode Ret
 Til Engeland er Eders hele Uret.
 At dette Land er Eders Giendom,
 Hvort som Fange I maa skyldløs sukke.

Maria.

O, denne uheldsvangre Ret, den er
 Alene Kilden til min hele Sammer!

Mortimer.

Paa samme Tid jeg kom til Rundskab om
 At I fra Talbots Slot var ført herhid,
 Og overgivet i min Morbroers Bærg —
 Jeg Himlens underfulde Frelserhaand

J denne Styrelse at kjende troede;
 Mig var den Skjæbnens lydelige Bød,
 Der havde valgt min Arm til Eders Følge.
 Med Glæde stemde mine Venner i;
 Raad og Betsignelse gav Cardinalen,
 Dg lærde mig den tunge Kunst Forstillelse.
 I Hast var Planen lagt, jeg tiltraad strax
 Tilbagereisen, og som I har hørt,
 Steeg for ti Dage siden jeg i Land.

(Han holder inde.)

Da saae jeg Eder, Dronning! — Eder selv!
 Ei Eders Billede! — D hvilken Stat
 Jublutter dette Slot! — Ei noget Fængsel!
 En Gudehal, meer glimrende, end Englands
 Rongeborg — D, den Eftsalige, det er
 Forundt, den samme Lust, som I, at aanbe!
 Vel har hun Ret, der skjuler Eder saa,
 Thi opstaae vilde Englands hele Ungdom,
 Dg intet Sværd i Skeden vilde dvæle,
 Dg Opstand vilde med sit Kæmpehoved
 Henskride over Fredens D, hvis Britten
 Sin Dronning saae —

Maria.

Held hende, dersom
 Over Britte hende saae med Eders Vine!

Mortimer.

Var han som jeg til Eders Dval et Vidne,
 Til Eders Blidhed, til den ædle Fatning,

Schillers udv. Skrifter. 2 B.

Hvornæd I taaler det uværdige;
 Thi gaar I ei af alle Marterprover
 Frem som en Dronning? Røber Fængslets Stjændsel
 Det mindste vel af Eders Stjændhedsglæde?
 I mangler alt, hvad ellers smykker Livet,
 Men evigt Lys og Liv omstrømmer Eder.
 Igjennem denne Dør jeg aldrig træder,
 Indtagen deels af Dval mit Hjerte bløder,
 Deels banker høit af Fryd ved Eders Skue.
 Dog rædsomt nærmer sig Afgjættelsen;
 Og Faren voxer, nærmer sig hver Time;
 Jeg tør ei længer dvæle, tør ei følge
 Det Gruelige meer!

Maria.

Min Dom er affagt?

Stig mig det rænt ud; jeg kan høre det.

Mortimer.

Ja den er fældet! So og Fyrgetyve,
 Der sad til Doms udtalke Ordet Skyldig.
 Af begge Huse og af Staden London
 Der drives hæftigt paa Udsættelsen;
 Kun Dronningen vedbliver end at dvæle,
 Af Argelst, at man skal nøde hende
 Og ei af Meddynt eller Staaansomhed.

Maria (med Samling).

Sir Mortimer! Jeg er ei overrasket,
 Er ei forstrækket. Paa et saadant Budskab
 Jeg var beredt; jeg kjender mine Dommere,

Dg efter den Mishandling, jeg har lidt,
 Begriber jeg, man ei kan stænke mig
 Min Frihed. — Hvad man har i Sinde veed jeg —
 I evigt Fængsel vil man holde mig,
 Dg dybt begrave i et Fængsels Nat
 Med mig min Hævn og mine Fordringer.

Mortimer.

Nei, Dronning! nei, o, nei! derved man bliver
 Ei staaende; med halvgjort Arbejd noies
 Ei Tyranniet. Medens I er til,
 Vil Dronningen af Englands Frygt dog leve.
 Ei noget Fængsel er for Eder dybt nok,
 Kun Eders Død betrygger hendes Throne.

Maria.

Hun kunde vove det, med Skjændsel lægge
 Mit fronte Hoved paa en Bøddelblok?

Mortimer.

Ja, hun vil vove det; tvivl ei derpaa!

Maria.

Saaledes kunde hun i Støvet vælte
 Sin egen Majestæt og alle Kongers?
 Dg frygter hun da ikke Frankrigs Hævn?

Mortimer.

Med Frankrig slutter hun en evig Fred,
 Dg stænker Duc d'Anjou sin Haand og Throne.

Maria.

Vil Spaniens Konge ikke væbne sig?

Mortimer.

Ei for den hele Jord i Paaben frøgter
Hun, naar hun med sit eget Folk har Fred.

Maria.

Vil dette Skuespil hun Britten give?

Mortimer.

Milady! dette Land har i den sidste Tid
Seet flere kongelige Dvinder stige
Fra Thronen ned og op paa Retterstedet.
Sin egen Moder saae Elisabeth
Gaae denne Wei og Catharina Howard,
Og Lady Gray var og et kronet Hoved.

Maria. (Efter en Pause.)

Nei, Mortimer! tom Frygt forblinder Eder,
Det er et trofast Hjertes Engstlighed,
Der skaber Eder Rædsler uden Grund.
Skaffottet er ei det, jeg frøgter, Sir!
Der gives andre Midler, mere stille,
Hvorved sig Englands Beherskerinde
Kan skaffe Fred for mine Fordringer.
Før der en Bøddel findes til mig, vil
En Morder snarere sig lade tinge.
Sir! det er det, jeg skjælver for, og albrig
Jeg sætter Bøgrets Rand til mine Læber.
Før mig en Gysen griber, at det kunde
Mig være raft af Søsterkjærlighed.

Mortimer.

Ei aabenlyst, ei lønligt skal det lykkes

For Mordet at antaste Eders Liv.
 Vær uden Frygt! Alt er paa rede Haand.
 Tolv ædle Ynglinger af Landet ere
 I Forbund med mig og i Norges de
 Tog Sacramentet paa at føre Eder
 Med stærke Hænder ud af dette Slot.
 Grev Aubespine, Frankrigs Sendebud,
 Veed af vor Pagt, han rækker selv os Haanden,
 Og hans Palads er det, hvori vi samles.

Maria.

O, jeg maa sitte, Sir! — Skjædt ei af Glæde!
 Dnd Ahnelse mig farer gjennem Hjertet.
 Hvad har I for? Veed I det? Skrækker Eder
 Ei Babingtons, ei Lichburns blodige Hoveder,
 Paa Londons Bro opsatte til et Varsel?
 Ei de utalliges Fordærvelse,
 Der Døden fandt ned saadant Boveskifte,
 Og tungere kun gjorde mine Lænker?
 Ulykkelige og forførte Yngling!
 Fly! Fly! mens det er Tid — hvis Speidren Burleigh
 Ei Rundskab har om Eder alt, ei har
 I Eders Kreds alt blandet en Forræder;
 Fly ud af Riget strax! Maria Stuart
 End ingen Lykkelig besjærmel' —

Mortimer.

Mig

Ei Babingtons, ei Lichburns blodige Hoveder,
 Forfætte, satt' paa Londons Bro til Vartegn,

Ei de Ustalliges Fordærvelse,
 Der Døden fandt i saadan Rovestytte.
 De fandt deri tillige evig Hæder;
 Alt er det Held, at døe for Eders Frelse.

Maria.

Forgjæves! Magt og List ei frelse mig!
 Karvaagen er min Fjende, Magten hans;
 Ei Paulet ene med sin Vægterskare,
 Det hele England vogter denne Dør.
 Og blot Ellsabeths den frie Billie
 Kan aabne den —

Mortimer.

Haab aldrig, aldrig det!

Maria.

En Mand der lever, der kan aabne den.

Mortimer.

O, nævn mig denne Mand!

Maria.

Grev Lester!

Mortimer. (Aræder forbauset tilbage.)

Lester!

Grev Lester, Eders blodigste Forfølger,
 En Yndling af Ellsabeth — af denne. —

Maria.

Er jeg at redde, er det kun af ham. —
 Gaa til ham. Aabenbar ham alting frit!
 Og til Bevtis paa at jeg sender Eder,
 I bringer dette Brev ham med mit Billed.

(Han trækker et Papir op af Barmen; Mortimer træder tilbage og noler med at tage imod det.)

Tag det; alt længe har jeg det hos mig;
Da Eders Onkels strænge Vagtsomhed
Afskar hver Vej til ham — o, Eder sendte
Min gode Engel —

Mortimer.

Dronning! denne Gaade,
Fortklar mig den!

Maria.

Den løser Løfter Eder.
Tro ham og han vil Eder troe! — Hvem kommer?

Kennedy. (Træder ilfsomt ind.)

Sir Paulet med en Adelsmand fra Høffet.

Mortimer.

Det er Lord Burleigh! D, fat Rod, min Dronning!
Hør med Standhaftighed det som han bringer.

(Han bortsejerner sig gennem en Skæbør; Kennedy følger ham.)

Syvende Optrin.

Maria. Lord Burleigh, Storstatmester af England, og
Ridder Paulet.

Paulet.

Om Eders Lod i Dag J ønskede Vished,
Dg Vished bringer nu Hans Herlighed,
Miklord af Burleigh — bær den nu med Tactmed!

Maria.

Med Anstand, haaber jeg, som sømmer Ustyld.

Burleigh.

Jeg kommer som et Sendebud fra Retten.

Maria.

Tjenstfærdig laaner nu Lord Burleigh Retten
Sin Mund, som han har laant den før sin Aand

Pauler.

J taler, som J kjendte Eders Dom.

Maria.

Jeg veed den, thi Lord Burleigh bringer den. —
Til Sagen, Sir!

Burleigh.

De Lo og Fyrgetyves

Dom, Lady! har J underkastet Eder. —

Maria.

Tilgiv, Milord! jeg strar maa falde Eder

J Taler! Underkastet har jeg mig,

Saa siger J, de Lo og Fyrgetyves Dom?

Den har jeg ikke underkastet mig.

Hvor kunde jeg det og? Hvor kunde jeg

Bortgine saa min Rang, mit Folks, min Søns,

Og alle Fyrsters Værdighed? Forordnet

Det er i Englands Love, at enhver,

Der klages an, skal stilles for en Ret

Gedsvorne, og af sine Eigemænd?

Hvem er i dette Samfund vel min Eger?

Kun Konger ere mine Pairs.

Burleigh.

J hørde

Anklagepunkterne, lod Eder derpaa
Afhøre over dem for Retten —

Maria.

Ja!

Jeg har, forledt af Sattons Argelift,
Blot for min Vres Skyld og skelende
Paa mine Grundes scierrige Magt,
Til hine Klagepunkter laant et Ord,
For at bevise deres Ugrund — dette
Af Agtelse for Ederernes Personer.
Jeg gjorde, ei af Agt for deres Embed,
Som jeg forkaster.

Burleigh.

Det er kun en tom

Formalitet, om J erkjender dem;
Den vægter ei at hæmme Rettens Gang.
J aander Englands Lust, J nyder Lovens
Beskyttelse og Baretægt og altsaa
Er J dens Herredømmes Underfaat.

Maria.

J engelsk Fængsel Englands Lust jeg aander,
Er det i England at leve, og
At nyde Lovens Skjæte, som knap jeg kjender?
Har jeg samtykket i at holde den?
Jeg er ei dette Riges Børgerinde,
Fri Dronning er jeg i et andet Land.

Burleigh.

Dg troer I, at det kongelige Navn
 Kan tjene til et Fribrev, for ustraffet
 At faae i fremmed Rige blodig Lædragt?
 Hvor stod der til med Staters Sikkerhed,
 Hvis ei Retfærdighedens Hævnersværð
 I Stand var til at naae en Kongegjæfts
 Straffskyld'ge Pande, som den ringe Bøtters?

Maria.

For Regnskab vil jeg ei unddrage mig,
 Kun Dommerne det er, som jeg forkaster.

Burleigh.

Hvad, Dommerne, Milady? er det da
 Et Pøbeludskud man har samlet sammen?
 Skamløse Tungetærskere, hos hvem
 Ret er tilfals og Sandhed; der sig villigt
 Lod hyre til Organ for Voldsomhed?
 Er det ei dette Riges første Mænd,
 Selvstændige nok, at turde hylde Sandhed,
 Dg hævede langt over Fyrstefrøgt
 Dg lav Bestikkelse? Er det ei dem
 Der frit og med Retfærdighed regjere
 Et ødelt Folk? Ei dem hvis Navne blot
 Behøve at udtales, for at hæve
 Hver Tvivl og gjøre hver Mistankestum?
 I Spidsen for dem staaer hlin Folkets Hørde,
 Den fromme Primas af Canterbury;
 Den vise Talbot, der bevarer Seglet,

Dg Howard, der anfører Rigets Flaader.
 Siig, kunde Engeland's Beherskerinde
 Vel gjøre meer, end af det hele Rige
 At vælge ud de Edleste, og sætte
 Til Dommere i denne kongelige Strid.
 Dg lod det end sig tænke at Partifkhed
 Bestaa en enkelt Mand, kan fyrgetøve
 Udvalgte Mænd forene sig, at domme
 Med Eidskab?

Maria (Efter nogen Tausheb.)

Jeg hører studsende

De Læbers Magt, der altid vare mig
 Saa uheldbringende; hvorledes vil
 En ulært Dvinde kunne maale sig
 Med saa kunstfærdig Taler? —
 Vel maatte jeg, hvis hine Lorder vare,
 Som I dem skildrer, plat forstumme, og
 Min Sag var haabløst tabt, hvis de for skyldig
 Erkjendte mig; men disse Røgne, som
 I priser, som skal sønderknuise mig
 Med deres Bøgt, heel andre Roller seer
 Jeg dem i dette Lands Annaler spille.
 Der seer jeg denne Englands høie Adel,
 Dg Rigets majestætiske Senat,
 Geraillets Slaver lig', at smigre Henrik
 Den Ottendes, min Vttings Sultaneluner.
 Jeg seer det ædle Opperhuus, tilfals,
 Som det lettjæbellige Underhuus,

At præge og gjenkalde Love, løse
 Og binde Ægteskaber, som den Rægtige
 Det vil; i Dag at gjøre arveløs
 Britanniens Forstedsdøtre og vanære
 Med Slegfrednavnet dem, i Morgen after
 At krone dem som Dronninger i Landet.
 Jeg seer de ædle Peers med selsom hastigt
 Omstiftet Overtødning fire Gange
 I fire Herrers Tid at bytte Tro.

Burleigh.

I siger, I for Englands Lov er fremmed;
 Med Englands Uheld er I velbekendt.

Maria.

Og de skal dømme mig! Ford Storskatmester!
 Retfærdig vil jeg være imod Eder,
 Vær I det og mod mig — Man siger, I
 Det mener Staten vel og Eders Dronning,
 At I er ubestikkelig, aarvaagen,
 Utrættelig; jeg troer det; Egennytte
 Regjerer Eder ei, men ene Statens;
 Og Souverainens Fordeel; ædle Lord
 Just derfor maa I mistroe Eder selv,
 At I anseer Statens Gavn for Retfærd.
 Jeg tvivler ei derpaa; hos Eder sidder
 End ædle Mænd imellem mine Dommere;
 Men de er Protestanter, Forere
 For Englands Vel, og sælde Dommen over
 Mig, Dronningen af Skotland, Papistinden.

Mod Skotten Britten aldrig var retfærdig,
 Det er et gammelt Ord, og derfor er
 Fra Arilds Tid det Skik blandt vore Fædre,
 At ingen Britte vidne maa for Retten
 Imod en Skotte, denne ei mod Britten.
 Nødvendighed gav en saa fælsom Lov;
 I gamle Stikke boer der dyb Betydning;
 Man maa dem ære, Milord! — Disse tvende
 Ildfulde Folkeslag Naturen kasted
 Paa samme Bret i Oceanet, deelde
 Alige det og bød dem kæmpe om det.
 Tveed med sin smalle Rende skiller kun
 De hæftige Gemytter, ofte blandte
 Blod af de Kæmpende sig i dens Bølger.
 Med Haand paa Sværdet har i tusind Aar
 De truende, hver fra sin Bred betragtet
 Sinanden; ingen Fiende trued England,
 Som Skotten ikke rakde hjælpsom Haand;
 Og ingen Borgerkrig opflammed Skotland,
 Hvortil ei Britten Lønderet henbar.
 O, aldrig sluktes Hadet før omsider
 Gæt Parlament dem broderligt forener,
 Gæt Scepter hersker paa den hele N.
 Burleigh.
 Og dette Helb skal stænktes Landet af
 En Stuart?

Maria.

Hvorfor skal jeg nægte det?

Jeg tilstaaer, jeg har næret dette Haab,
 To ædle Nationer frie og glade
 At samle under Oltræets Skjgge;
 For deres Folkehad at vordre Dffret
 Jeg ventede ei; den lange Avindsfyge,
 Den gamle Tvedragts ulyksalige Glød
 Jeg haabede til evig Tid at quæle;
 Og som min Stammefader Richmond bandt
 De tvende Roser sammen efter mangen
 Usalig Strid, jeg haabede fredeligt
 Med Skotlands Krone Englands at formæle.

Burleigh.

Paa onde Veie stræbde I til Maalet;
 I vilde sætte Ild paa Alget, sige
 Paa Thronen gjennem Borgerkrigens Rue.

Maria.

Det har jeg aldrig villet! — Nei — ved Gud!
 Naar har jeg villet det? Hvor er Beviserne?

Burleigh.

Jeg kom ei for at trættes — Denne Sag
 Er ingen Ordstrid underkastet meer;
 Med fyrgethye Stemmer imod to
 Er det erkjendt, at I har Acten brudt
 Fra sidste Aar, og er forfaldet Loven,
 Der blev forordnet i afvigte Aar:
 "Naar Opstand viser sig i Kongeriget,
 Til Nogens Nytte og i Nogens Navn,
 Der forigiver Rettighed til Kronen,

Da skal for Retten man gaae frem mod denne
 "Dg for hans Daad forfølge ham til Døden;"
 Dg da det er bevist —

Maria.

Mylord af Burleigh!

Jeg tvivler ei, at der er gjort en Lov
 Udtrykkeligt for mig, forfattet for
 At fælde mig, og som vil bruges mod mig —
 O, Ve det arme Offer, naar den Mund
 Der Loven gav, affiger ogsaa Dommen.
 Kan I det nægte, Lord! at denne Act
 Er udtænk, ene til min Undergang?

Burleigh.

Advare Eder skulde den; I har
 Jo selv den til en Snare gjort for Eder;
 Afgrunden saae I, der oplukked sig
 For Eder; Sjændt advaret, sank I dog.
 I var med Babington, den Landsforræder,
 I Pagt og med hans morderiske Sæller;
 Om Alt I havde Efterretning, styred'
 Fra Eders Fængsel planfuldt Mytteriet.

Maria.

Naar gjorde jeg da dette? Viser mig
 Dog Documenterne —

Burleigh.

Dem har man alt
 For nylig Eder forelagt i Retten.

Maria.

Copier, skrevne af en fremmed Haand.

Man forelægge mig Beviserne,

At jeg har selv dicteret dem, dicteret

Dem saa, og netop saa, som man har læst dem.

Burleigh.

At det de samme er, som han modtog,

Har Babington erklæret før sin Død.

Maria.

Dg hvi blev han ei levende mig stillet

Før Dine? Hvorfor tilde man saa meget

Med ham at stæffe ud af Verden, før man

Ham bragde for mig Ansigt imod Ansigt?

Burleigh.

Dg Eders Skrivere Kurl og Nau bevidne

Med deres Ted, at det er samme Breve.

Som efter Eders egen Mund de nedstrev.

Maria.

Dg paa et Vidnesbyrd af mine Føle

Fordømmes jeg; paa deres Tro og Love,

Der mig forraade, deres Dronning, der

I samme Dieblis brød deres Tro,

Da de afslagde Vidnesbyrd imod mig?

Burleigh.

I selv har jo erklæret Skotten Kurl

Før en samvittighedsfuld og dydig Mand.

Maria.

Saa kjendte jeg ham og; men Mandens Dyd

Alene prøves kan i Faren's Tid.
 Sam kunde Pinebænken ængste til
 At sige og tilstaae hvad han ei vidste.
 Ved falskt at vidne tænkte han at redde
 Sig selv, og ei at skade stort sin Dronning.

Burleigh.

Frivilligt har han det med Gød stadfæstet.

Maria.

Ei for mit eget Ansyn! — Sir, hvorledes?
 Der er to Vidner, der end begge leve,
 Man stille dem imod mig, lade dem
 Gjentage deres Ord i mine Dine!
 Hvi nægte mig en Gunst, en Rettighed,
 Som ei engang man nægter Morderen?
 Jeg veed af Talbots Mund, min forrige Vogters,
 At under den bestaaende Regjering,
 En Rigsbeslutning gaaet er igjennem,
 Der byder, at fremstille Klageren
 For den Anklagede. Hvad? Eller har jeg
 Hørt feil, Sir Pauler? — Stedsse har jeg fundet
 En ærlig Mand i Eder — Vilis det nu!
 Og sig paa Vre og Samvittighed,
 Om der ei gives saadan Lov i England.

Pauler.

Milady! det er saa! Saa fordrer Retten.
 Hvad sandt er, maa jeg sige.

Maria.

Nu, Mylord!

Naar man saa strængt da efter engelsk Ret
 Behandler mig, naar denne Ret er mod mig,
 Hvi da omgaae den samme Landets Lov,
 Naar den kan blive mig til Fordeel? Svar!
 Hvorfor blev Babinaton, som Loven byder
 Ei stillet frem for mig? Hvorfor ei mine
 Haandskrivere, da Begge er' i Live?

Burleigh.

Forivre Eder ei! Det var ei blot
 Forskaaelsen med Babinaton —

Maria.

Den er det,
 Der giver mig til Pris for Lovens Gædd;
 Den er det blot, hvorfra jeg mig skal rease!
 Milord! Bliv smukt ved Sagen! Hvis ei!

Burleigh.

Det er bevist, I staaer i Underhandling
 Med Spaniens Assendte, med Mendoza.

Maria (Hæstigt.)

Bliv dog ved Sagen, Lord!

Burleigh.

I smedeb' Anslag

At styrte dette Lands Religion;
 Opægged' alle Konger i Europa
 Til Krig mod England —

Maria.

Dg om jeg end havde
 Det gjort — Jeg har ei gjort det — men jeg sætter,

Jeg havde gjort det — Her man holder,
 Milord! mig fangen mod al Folkeret.
 Ei kom jeg ind i dette Land med Sværdet,
 Men som en Bedende jeg kom og forbred
 Den hellige Gjæsteret, og kasted' mig
 I Armene paa en beslægtet Dronning —
 Saaledes greb mig Magten og berebte
 Mig Lænker hvor jeg haabed' Skjæte — Ellig nu,
 Om min Samvittighed mod denne Stat
 Er bunden? Har jeg Pligter imod England?
 En hellig Evangsret jeg udøver, naar
 Jeg stræber disse Baand at bryde, sætter
 Magt imod Magt, oprører og bevæger
 Til min Beskyttelse Europas Lande.
 Hvad nogensinde i en ærlig Feide
 Var ret og ridderligt, det tør jeg sige.
 Alene Mord, og lønlige, blodig Død,
 Samvittighed forbyder mig og Stoltthed;
 Mord vilde skjænde og vanære mig.
 Vanære siger jeg — paa ingen Maade
 Fordømme mig og underkaste mig
 En Dom; thi ei om Ret, om Magt alene
 Er Taler mellem mig og England.

Burleigh (Betændende.)

Paa Styrkens stræffelige Ret I ei
 Beraabe Eder; den er ei den Fangne gunstig.

Maria.

Jeg er den Svage, hun den Stærke — Vel!

Hun bruge Magten da, hun dræbe mig,
 Sin Sikkerhed hun bringe dette Offer!
 Men saa betjende hun, at hun alene
 Har øvet Vold og ei Retfærdighed!
 Ei Lovens Sværd hun borge, for at skaffe
 Sig sin forhadte Fiende bort af Halsen.
 Ei klæde hun i helligt Klædebon
 Den vilde Styrfes blodige Driftighed.
 Ei stuffer Verden saadant Gjøglespil!
 Mig kan hun lade myrde, men ei dømme!
 Ei ville hun med Dydens Helgenglands
 Forene Frugten af den onde Daad,
 Dg hvad hun er, det vove hun at synes!

(Gaaer.)

Ottende Optrin.

Burleigh og Pauler.

Burleigh.

Hun trodser os, vil trodse, Ridder Pauler!
 Indtil Skafottets Trin — Det stolte Hjerte
 Kan ikke knuses! — Overrasket Dommen
 Vel hende? Saae I hende vel at fælde
 En Taare, eller blot at skifte Farve?
 Ei vor Medlidenhed anraabde hun;
 Hun kjender grant vor Dronnings Bønfelmød;
 Vor Frygt det er, der hende gjør saa dristig.

Pauler.

Ford Storskatmester! Denne tomme Trods

Vil svinde snart, naar man den tøver Paaaskud.
 I denne Retsstrid er der foregaaet,
 Hvis jeg tør sige det, ulovligheder.
 Man burde stilt den Babington og Tichburn
 For hende i Person, og ladet møde
 De tvende Skrivere med hende —

Burleigh (Hastigt.)

Nei!

Nei, Ridder Pauler! sligt var ei at vove.
 For stor er hendes Virkning paa Gemyttet,
 Og hendes Taarers qvindelige Magt.
 Blev hendes Skriver Kurl mod hende stillet,
 Og det kom dertil, at udgive Ordet,
 Paa hvilket hendes Liv kom an, da vilde
 Han ængstligt trække sig tilbage og
 Tilbagefalde hvad han har bekjendt —

Pauler.

Saa vil da Englands Fiender ogsaa fylde
 Den hele Verden med forhadte Rygter,
 Saa vil Processens høitidsfulde Bram
 Og blive anseet for en dristig Udaad.

Burleigh.

Det er det og, der er vor Dronnings Rummer! —
 O, var dog denne Uheldstifterinde
 Død før hun satte Fod paa Englands Grund!

Pauler.

Dertil jeg siger Ammen.

Burleigh.

Harde Sygdom

Dog rykket hende bort i hendes Fængsel!

Paulet.

Det havde Landet megen ulyk held spart.

Burleigh.

Dog havde og tilfældigvis Naturen

Bortrykket hende — Mordre heed vi dog!

Paulet.

Vel sandt! — Ei kan man Mennesket forbyde
At tænke hvad det vil.

Burleigh.

Dog var det ei

Bebudseligt, og det gjorde mindre Larm.

Paulet.

Lad gøre Larm! Den lydelige Dadel

Ei skader, men blot den retfærdige.

Burleigh.

O, selv den hellige Retfærdighed

Udgaaer ei Dadel. Folkets Mening holder

Med den Ulykkelige — Vind vil

Den lykkelige Seirende forfølge.

Forhadet i Vindens Haand er Dommersværdet,

Der pryder Manden. Aldrig Verden troer

Paa Vindens Retfærd, naar det er en Vinde,

Der bliver Offeret. Forgæves at

Vi dømde, som Samvittigheden bød.

Sun har Benaadnings kongelige Ret.

Den maa hun bruge, thi forhaadt det er
Om Loven hun dens strænge Gang tilføder.

Pauler.

Og altsaa —

Burleigh (Gælder ham ræst i Tælen.)

Altsaa skal hun leve? Nei!

Hun maa ei leve! Nei, paa ingen Maade!
Det er det jo, der ængster saa vor Dronning —
Hvi Sønnen hendes Leie flyer — Jeg læser
I hendes Dje hendes Sjælekamp;
Ei Munden tør udtale hvad hun ønsker,
Men ofte spørger hendes stumme Blik
Med dyb Betydning: "Er der ikke een
Blandt mine Tjenere, der vil mig spare
Det skrækkelige Valg, i evig Frygt
At sitte paa min Throne, eller grusomt
At lade bløde under Bøddeløren.
En Dronning og en Slægtning —

Pauler.

Det er en

Nødvendighed, der ikke kan forandres.

Burleigh.

Vel staaer den til at ændre, troer vor Dronning,
Var hendes Tjenere kun meer opmærksomme?

Pauler.

Opmærksomme!

Burleigh.

Forstod en stum Befaling

At tyde —

Pauler.

Stum Befaling!

Burleigh.

Bogted ei'

Ket som et dyrebart Klenodie

En giftig Slange, en betroet Fiende.

Pauler (Med Bøgt.)

Et stort Klenodie er Dronningens

Det gode Navn og pletfrie Rygte, Sir!

Den kan man ikke alt for vel bevogte.

Burleigh.

Da man fra Schrewsbury denne Lady bragde

Dg under Ridder Paulets Varetægt,

Var Meningen —

Pauler.

Jeg haaber Meningen

Var, Sir! at man det vansteligste Sværv

Dg vilde give i de renefte Hænder.

Bed Gud! jeg havde ei paataget mig

Det Sluttermæbed, havde jeg ei troet,

Det fordrebe den bedste Mand i England.

Lad mig ei tænke, at jeg andet har

Derfor at takke, end mit rene Rygte.

Burleigh.

Man spreder ud, hun svinder hen, hun stranter,

Dg bliver svagere, og dør i Stilhed;
 Saa dør hun og i Menneſternes Minde —
 Reent bliver Ederſ Navn.

Pauler.
 Ei min Samvittighed.

Burleigh.

Naar ſelv I ei vil laane Haand dertil,
 Vil I dog ei afholde nogen fremmed?

Pauler. (Afbryder ham.)

Ell hendes Dør ſkal ingen Morder træde,
 Mens hun beſtjærnes af mit Hufes Guder.
 Mig hendes Liv er helligt, mere helligt
 Er ikke Englands Dronnings Hoved mig.
 I ere Domre — Dømmer! — Bryder Staven!
 Dg naar det Lid er lader Lømmemanden
 Med Gaug og Dre reſe op Skåfottet,
 — For Bøddel og Sherif ſtaaer Porten aaben
 I min Forvaring er hun nu betroet,
 Dg vær I vis paa, jeg ſkal ſørge for
 At ei hun Dndt ſkal gjøre eller ſpørge.

(Gaaer.)

Andet Optog.

(I Paladset i Westminster.)

Første Optrin.

Greven af Kent og Sir William Davison (møde hinanden).

Davison.

I der, Milord af Kent? Tilbage fra
Turneringen? Er Festen alt til Ende?

Kent.

Hvad? I bivaaned' ikke Ridderspillet?

Davison.

Mit Embed' afholdt mig.

Kent.

Da har I mistet

Det bedste Skuespil, som Smag har udtænkt,
Og ædel Anstand udført, Sir! — thi vild,
Man forestilleb' Skjønheds tyske Fæstning
Hvordan den af Begjærlighed bestormes;
Lord Marschal, Overdomren, Seneschallen,
Med ti af Dronningens andre Riddersmænd
Forsvared' den mod Frankrigs Cavallierer.
Først saaes Herolden, der opfordred' Borgen
Til sig at give, i et Madrigal,
Sam svared' Cansleren fra Borgens Vold.
Saa spilled' Skytset, Urtekoſte og
Bellugtende Esfenger blev i Rængde

Affyrede af nydelige Stykker.

Forgjæves, Stormen afslaaes og tilbage
Maa smukt Begjærligheden trække sig.¹

Davison.

Et Bærfel af ugunstig Forbetydning,
Er. Greve! for det franske Frieri.

Kent.

Nu, nu! det var et Spøg. For Alvor, troer jeg,
Vil Fæstningen tilsidst sig overgive.

Davison.

Troer I det? Jeg for min Deel troer det ei.

Kent.

Alt er de vanskeligste Punkter bragte
I Rigtighed, bevilgede af Frankrig.
Monsieur vil nøies med i et tilløkket
Kapel at holde sin Gudstjeneste,
Og offentligt at ære og beskytte
Vort Lands Religion; I skulde hørt
Hvor Folket jublede ved dette Budskab!
Det er vort Lands evindelige Frygt,
At hun skal døe og ikke efterlade
Livsarvinger, saa England skal under.
En Stuart atter bære Pavenes Bænker.

Davison.

Den Frygt kan det nu spare — thi hun gaar
Til Brudsengen — Stuart til sin Død.

Kent.

Der kommer Dronningen!

Andet Optrin.

De Forrige. Elisabeth, ført af Leicester. Grev Aubespine.
 ne. Bellievre. Grev Schrewsbury, Lord Burleigh med
 nogle andre franske og engelske Herrer.

Elisabeth. (Til Aubespine.)

Jeg ynker, Greve! disse ædle Herrer,
 Der førte over Havet hld af deres
 Galante Ider, nu hos mig maa savne
 Al Hoffets Herlighed i St. Germain.
 Ei kan jeg slige stolte Gudestæder
 Opfinde, som den kongelige Moder
 Af Frankrig — et Folk, der, sædeligt
 Og muntert, naar jeg offentlig mig viser,
 Sig klynger om min Bærestoel med Jubel,
 Det er det Skuespil, med nogen Stolthed
 Jeg kan fremvise for et fremmed Vie.
 De ædle Frøkners Glæde, der blomstre i
 Kathrinas Skjøndhedshave vilde kun
 Mig og mit glimmerløse Værd forbunkle.

Aubespine.

En Dame viser kun Westminster's Hof
 Den overraskte Fremmede — men alt
 Hvad hos det ynderige Røn henrykker,
 Fremviser det forsamlet i den Gne.

Bellievre.

Lad os, høie Majestæt af England!
 At nu vi tage Afsted og med dette

Saalænge søgte Bud lyfsaliggjøre
 Monsieur vor kongelige Herre.
 Ham har ei Hjertets hede Rængsel tilladt
 At blive i Paris; i Amiens
 Han venter dette Budskab om sin Lykke;
 Dg lige til Calais hans Poster naae,
 For med bevinget Hurtighed at bringe
 Det Saord, som den kongelige Mund
 Udfiger, til hans glædedrukne Dre.

Elisabeth.

Greve Bellievre! træng ei meer paa mig.
 Nu er ei Tiden — jeg gjentager det —
 Til at antænde munter Brudesakkel.
 Sort hænger Himlen over dette Land,
 Dg bedre sømmer mig et Sørgeflor
 End Brudekjolens Pragt. Thi nærved truer
 Et rødsomt Slag mit Hjerter og mit Huus.

Bellievre.

Saa lov os, Dronning! at i bedre Dage
 Opfyldelsen skal følge!

Elisabeth.

Ronger ere,

Fr. Greve! Slaver kun af deres Stand,
 Der ei tør følge deres eget Hjerter.
 Mit Dnske altid var ugift at døe,
 Dg deri havde jeg min Vre sat,
 At paa min Grav engang man skulde læse:
 "Her hviler den jomfruelige Dronning!"

Dog mine Undersaatter vil det ikke;
 De tænke nu alt flittigt paa den Tid,
 Da jeg vil være borte — ikke nok,
 At nu Belsignelsen besøger Landet,
 Og for dets Fremtids Vel jeg skal mig offre,
 Og min jomfruelige Frihed skal
 — Mit største Gode — jeg for Folket give;
 Og en Behersker man paansøder mig.
 Derved det viser mig, at jeg det er
 En Kvinde blot, og dog jeg troer at have
 Regjeret som en Mand og som en Konge.
 Vel veed jeg, at man tjener ikke Gud,
 Ved at udskide fra Naturens Orden,
 Og Roes fortjende de, der hersked for mig,
 Fordi de lukked' Klostre op, og gav
 Tilbage til Naturens Pligter tusind
 Slagtoffer for en falskforstaaet Andagt.
 Men naar en Dronning ei sin Tid tilbringer
 Unyttet og i ørkesløs Betragtning;
 Naar usfortrøden og utrættet hun
 Den tungeste af alle Pligter sner,
 Da burde hun fritages og fra det
 Naturmaal, der den ene halve Deel
 Af Jordens Børn den Anden undertaster. —

Unbespione.

Hver Dyd, o Dronning! har Du paa Din Throne
 Forherliget; ei andet staaer tilbage,
 End for det Røn, hvis Prydelse Du er,

I dets særegne Fortjenester,
 At lyse som et Mønster. Vistnok lever
 Paa Jorden ingen Mand, der er det værdig,
 At Du for ham Din Frihed skulde offre,
 Dog dersom Byrd, og Hæd, Hæderdyd
 Og mandig Skjønhed gjør en Dødelig
 Til denne Værd værdig, —

Elisabeth.

Er. Gesant!

Derom er ingen Tvivl, at en Forening
 Med Frankrigs kongelige Søn mig hædrer!
 Ja, jeg tilstaaer det ligefrem, hvis det
 Skal være — hvis jeg ei kan ændre det,
 Men maa for Folkets Paahæng give efter, —
 Og frygter jeg, det bliver mig for stærkt —
 Da kjender jeg ei Fyrste i Europa,
 Hvem jeg mit ypperste Klenodie,
 Min Frihed, offre vil med mindre Afky.
 Vær nu med den Tilstaaelse tilfreds!

Bellievre.

Det er et herligt Haab, det skønneste,
 Dog kun et Haab; min Herre ønsker mere.

Elisabeth.

Hvad ønsker han?

(Hun trækker en Ring af Fingeren og betragter den med Eftertanke.)

Har Dronningen da intet
 Forud for simple, borgerlige Dvinder?

Paa samme Pligt henviser samme Tegn,
 Paa samme Trældom; Ring gjør Egtestab;
 Og Ringe er det og, der danne Rænker.
 Bring den Foræring til hans Høihed, end
 Er det ei nogen Rænke, binder ikke,
 Dog blive kan deraf engang et Baand,
 Der binder mig.

Bellievre.

(Knæler ned og modtager Ringen.)

I hans Navn, store Dronning!

Paa Knæ jeg tager denne Stjænk og trykker
 Mit Hyldingskys paa min Fyrstindes Haand.

Elisabeth.

(Al Grek Leicester, som hun under den sidste Tale har betragtet med afra-
 vendte Blik.)

Tillad Milord!

(Hun tager det blaa Baand af ham og hænger det om Bellievre.)

Beklæd med dette Smykke

Hans Høihed, som jeg her beklæder Eder
 Og tager Eder i min Ordens Pligt.
 Hony soit, qui mal y pense! — Al Aabry
 Forsvinde mellem disse to Nationer,
 Og et fortroligt Baand omslynge nu
 Britanniens og Frankrigs Kongekroner!

Aubespine.

O, høie Dronning, hvilken Glædesdag!
 Sid den maa ogsaa være det for Alle,
 Og ingen Lidende paa Den sørge.

Paa Ebers Ansigt straalte Raadens Glæde,
 D, at et Øjeblik blot af dens løse Pragt
 Dog faldt paa en ulykkelig Fyrstinde,
 Der angaaer lige nær Britannien
 Og Frankrig!

Elisabeth.

Ei mere, Greve! Lad os
 To uforenelige Ting ei blande.
 Hvis Frankrig for Alvor ønsker Forbund
 Med mig, det maa og dele mine Sorger,
 Ei være mine Fjenders Ven —

Aubespine.

Uværdigt,

Det handlede, selv i Dine egne Dine,
 Om det i saadant Forbund glemde den
 Ulykkelige, Troesforvante, og
 Sin Konges Enke — allerede Vre
 Og Menneſkelighed forlanger det.

Elisabeth.

J saa Henseende jeg veed at ſtatte
 Dets Forbøn efter dens Fortjeneste.
 En Venſkabs Pligt opfylder Frankrig, mig
 Tillade man, at handle ſom en Dronning.

(Hun bøier ſig mod de franſke Herrer, der gaae arbejdigt bort tilligemed
 de andre Forber.)

Œillers ud. Skrifter. 2 B.

14

Trede Optrin.

Elisabeth. Leicester. Burleigh. Talbot.
 (Dronningen sætter sig.)

Burleigh.

O, høie Dronning! Folkets hebe Ansigt
 I Dag Du kroner. Nu os glæder først
 De paa Betsignelser saa rige Dage,
 Som Du os stænkter, da vi ikke see
 En stormfuld Eftertid med Angst imøde.
 Een Sorg kun voldes Landet end Betsynning,
 Eet Offer fordrer alle Stemmer end.
 Tilstaa og dette og den Dag i Dag
 For evigt har grundfæstet Englands Held.

Elisabeth.

Hvad ønsket da mit Folk? Stig frem, Mylord!

Burleigh.

Det fordrer Stuarts Hoved. Hvis Dit Folk
 Du fittre vil den skjønne Gave Frihed,
 Det dyrekøbte Sandheds Lys, maa hun
 Et mere være til — Hvis et ei evigt
 Skal fittre for Dit dyrebare Liv,
 Din Fiende maa gaae under — Selv Du veed
 At ikke alle Britter tænke eens;
 End mange lønlige Tilbedere
 Paa Den tæller Roms Afguderier.
 De nære alle fjendtligt Sindelag;
 Ved denne Stuart hænge deres Hjertes;

Med Brødrene af Lothringen, Dit Navns
 Afsagte Fjender, ere de i Forbund;
 Og Dig har dette rasende Parti
 Den grumme Krig paa Liv og Død tilsvoret,
 Som man med falske Helvedbaaben fører.
 I Rheims, i Cardinalens Bispesæde,
 Der er det Tøihuus, hvor de smedde Lyn,
 Der læres Kongemord, og detsfra stifte
 De rastløs deres Sendebud herover
 Til denne D, bestemte Sværmere,
 Og under mange Slags Forklødning. — Derfra
 Er alt den tredie Morder gaaet ud,
 Og evigt, uudsømmeligt der mylrer
 Ane, skjulte Fjender frem af dette Svælg.
 Men denne lange Feides Ate sidder
 Paa Slottet hist i Fotheringhay og tænder
 Med Elstovsfakken dette Rigs Brand.
 For hende, der enhver med Gaabet smigrer,
 Vor Ungdom vier sig den visse Død.
 Dens Løsen er det, hende at befrie,
 Dens Maal, at sætte hende paa Din Thone.
 Thi ikke Lothringernes Slægt erkjender
 Din hellige Ret; i deres Vin er
 Du en Thronroverinde, kronet blot
 Af Lykken; de forførde denne Daare
 Til sig at give Navn af Englands Dronning.
 Ei Fred med hende og med hendes Stamme!

Selv maa Du taale eller føle Slaget;
Din Død er hendes Liv, Dit Liv er hendes Død.

Elisabeth.

Milord! Et Sorgens Embed J forvalter;
Jeg kjenner Eders Ivers rene Kilde,
Veed, ægte Wiisdom taler ud af Eder,
Men denne Wiisdom, der befaler Blod,
Jeg hader i mit Hjertes Inderste.
Tænk paa et mildere Raad — tael, ædle Lord
Af Schrewsbury, sig nu J os Eders Mening!

Talbot.

Du gav den Iver en tilbørlig Roes,
Der Burleighs trohengivne Bryst bejjæler,
Men ogsaa mig — om det ei strømmer saa
Beltalende fra Læben — dog i Brystet
Et ikke mindre trofast Hjerte Naar.
Gid længe Du maa leve, Dronning! være
En Glæde for Dit Folk, og Fredens Held
Forlænge for Dit Rige! Denne D
Har aldrig slige skønne Dage seet,
Saalænge egne Fyrster den regjere.
Gid blot den ikke med sin Vre maa
Tilfjæbe sig sit Held! Gid Talbots Dø
Maa være luft, hvis dette skulde ske!

Elisabeth.

Forbyde Gud, vi denne Roes besmitte!

Talbot.

Nu vel, saa udtænk da en anden Raade

At reddde Landet paa; thi denne Stuarts
 Genrettelse er dog en uretfærdig.
 Du kan ei sælde Dommen over den,
 Der ikke er Din undersaat.

Elisabeth.

Saa seiler

Mit Stadtraad og mit Parlament, saa fare
 Hver Domstoel da i hele Landet vild,
 Der mig eenstemmigt denne Ret tilkjendte.

Talbot.

Ei Stemmeflerhed er Bevist paa Ret,
 Ei Engeland er Verden, Parlamentet
 Ei alle Jordens Slægter i Forening,
 Og Dagens Engeland ei det Kommende,
 Som det er ikke det Forgange. — Som
 Tilboelligheden vender sig, saa stiger
 Og falder Dommens stiftelige Bølge.
 Siig ei, Du lyde maa Nødvendigheden,
 Og hvad Dit Folk med Iver monne fordre;
 Saasnart Du vil, kan Du hvert Dieblif
 Erfare, at Din Villie er fri.
 Prøv det, erklær blot at Du affryer Blod,
 At Du vil reddet see Din Søsters Liv,
 Viis dem, der anderledes raade Dig,
 Sandheden af Din kongelige Brede,
 Snart seer Du da Nødvendigheden spinde,
 Og Ret til Iret at forvandle sig.
 Du selv ~~nu~~ domme, ene Du; ei kan

Paa det usikre Rør Du stotte Dig;
 Men trostigt følge Du Din egen Willdhed.
 I Kvindens bløde Hjerte lagde Gud
 Ei Strængheid — Dette Riges Skæfere
 Der Herskertsammen og til Kvinder gav,
 Gav derved at forstaae, at ikke Strængheid
 Skal være Kongedød i dette Land.

Elisabeth.

En varm Forsvarer er Grev Schremsbuth
 For min og Riges Fiende — men de Raader,
 Der vil mit Vel, jeg foretrækker dog.

Talbot.

Man under hende ingen Talsmand — Ingen
 Lær, ved at tale hendes Sag, udsatte
 Sig for Din Brede — Saa forund da mig,
 En gammel Mand, der nær ved Gravens Rand
 Ei kan forføres meer af jordiskt Haab,
 Den at beskytte, som enhver opgiver.
 Man skal ei sige, i Dit Statsraad har
 Kun Eidskab og Egenlyst høit
 En Stemme, mens Barmhjerthigheden læug.
 Alting mod hende har forbundet sig,
 Du selv har aldrig hendes Ansigt seet,
 Og intet taler i Dit Bryst for hende.
 For hendes Brøde ei jeg fører Ordet,
 Man siger, hun lod myrde sin Gemahl,
 Sandt er det, at hun ægtede Morderen,
 En svær Forbrydelse — Men dette skeede

Ildi en mørk og ulukkelig Tid,
 I Borgerkrigens ængstelige Trængsel,
 Da hun, den Svage, saae sig trindt omringet
 Af hæftigt trængende Vasaller, kasted'
 Hun sig i Armene paa Mod og Kraft —
 Hvo veed af hvilke Kunstens Magt betvingen,
 Thi frøsbellig er Kvinden. —

Elisabeth.

Kvinden er

Ei svag. Der gives ogsaa stærke Sjæle
 I dette Køn. I min Nærværelse
 Seg vil ei høre meer om Kjennets Svaghed.

Talbot.

Ulykken var Dig en alvorlig Skole,
 Sin Glædes Glæde vendte Livet ei
 Mod Dig; og i det Fjerne saae Du ikke
 En Throne, nei, en Grav kun for Din Fod,
 I Woodstock var det, og i Lovers Nat
 Det var, hvor dette Riges naadige Fader
 Igjennem Trængsler opdrog Dig for Pliigten.
 Der søgde ingen Emigreret Dig; der lærde
 I Tide langt fra Verdens tomme Larm
 Din Aand at samle sig, og tænkende
 Gaae i sig selv og sætte Priis paa Livets
 De sande Goder. — Ingen Gud har frelst
 Sin Arme; i sin spæde Barndom blev hun
 Til Frankerig forplantet, til et Hof
 Paa Letfind rig og tankeløse Glæder.

Der hørde i en evig Ruus af Fester
 Hun aldrig Sandheds Alvorskraft; der blev hun
 Af Lastens Slimmer blændet, revet bort
 Af Strømmen i Fordærvelse. Hun fik
 Skjønheds forfængelige Pels til Deel,
 Og overstraaede blomstrende hver Kvinde
 Ved Skabning ikke mindre, end ved Byrd.

Elisabeth.

Kom dog til Eder selv, Mylord af Schrewsbury!
 Tænk, her vi sidde i alvorligt Raad;
 Den Undighed maa være mageløs
 Der selv en Dding sætter saa i Flamme.
 — Mylord af Lester! I alene tier?
 Det, der gjør ham veltalende, det binder
 Vel Eders Tunge?

Leicester.

Jeg tier af Forundring,
 Min Dronning! over at med Rødsler man
 Dit Dre fylder, at de Eventyr
 Der ængste Pøbelen paa Londons Gader,
 Kan stige til Dit Statsraads lyse Midte,
 Og selskabsætte vise Mænd for Alvor.
 Forundring griber mig, jeg tilstaaer det,
 Da denne stotske Dronning uden Land,
 Der ei sin egen lille Throne vidske
 At hørde, der, en Spot for sine Lehnsmand,
 Sit eget Riges Udflugt var, er bleven
 I Fængslet pludseligt en Skrak for Dig.

Hvad, ved den Evige! gjør hende da
 Saa frygtelig? At hun gjør Fordring paa
 Dit Rige? Mon at Guiserner vil ikke
 Erkjende Dig for Dronning? Kan da Guisfers
 Modsigelse dem Ret vel svække, som
 Dig Fædren gav, og Parlamentet har
 Erkjendt? Er hun ved Henriks sidste Billie
 Stiltiende ei afvist, og vil England,
 Som ved det nye Lys er lykkeligt,
 Vel tørke sig i Papistindens Arme?
 Fra Dig, fra den tilbedte Herkerinde,
 Til Darnleys Morderste vel løbe over?
 Hvad vil da disse hæftige Mennesker,
 Der plage Dig, endstjendt Du lever, for
 En Arving, og kan ikke hurtigt nok
 Formæle Dig, at redde Stat og Kirke?
 Staaer Du ei blomstrende i Ungdoms Kraft?
 Henvisner ikke hun hver Dag til Graven?
 Ved Gud, end haaber jeg, Du mange Aar
 Paa hendes Grav skal vandre, uden Du
 Selv har behov deri at styrte hende.

Burleigh.

Lord Lester har ei altid dømt saaledes.

Leicester.

En Sandhed er det, at til hendes Død
 Jeg selv min Stemme givet har i Retten;
 Men anderledes taler jeg i Raadet.
 Her tales ei om Ret, men kun om Fordeel.

Kan nu man frygte, at hun bliver farlig,
 Da hende Frankrig, hendes sidste Støtte,
 Forlader, da Du Kongesønnen vil
 Lyksaliggjøre med Din Haand, da Haab om
 En ny Regentslægt blomstrer op for Landet?
 Hvorfor da dræbe hende? Hun er død;
 Foragt det er den sande Død. Afværg,
 At Medyndt hende op til Livet vækker.
 Derfor det er mit Raad, men lade Dommen,
 Der hende har fra Livet dømt, bestaae
 I al sin Kraft! Hun leve — men hun leve
 Blot under Bøddelsøren og saasnart
 En Arm for hende væbner sig, den falde.

Elisabeth.

(Staaer op.)

Milorder! nu jeg Eder's Meninger
 Har hørt og figer Tak for Eder's Iver.
 Med Herrens Hjælp, der Kongerne oplyser,
 Vil jeg nu overveie Eder's Grunde,
 Og vælge, hvad der tykkes mig det bedste.

Fjerde Optrin.

De forrige. Ridder Paulet med Mortimer.

Elisabeth.

Der kommer Amias Paulet. Edle Sir!
 Hvad bringer I os?

Paulet.

Eder's Majestæt!

Min Søstersøn, der nys fra fjerne Reiser

Er kommen hjem, for Dine Fødder kaster
 Sig og aflægger Dig sit Ungdomsløfte.
 Modtag hans Gæd med Velbehag og lad
 I Glandsen af Din Naades Soel ham vore.

Mortimer.

(Siger det ene Kne.)

Min kongelige Frue leve længe,
 Og Held og Gæder krone hendes Pande!

Elisabeth.

Staa op, vær mig velkommen, Sir! i England
 I har jo gjort den store Tour, seet Frankrig
 Og Rom, og opholdt Eder selv i Rheims,
 Fortæl da, hvad opspinde vore Fiender?

Mortimer.

En Gud forvirre dem, og vende om
 Mod deres egne Skytters Bryst de Pile,
 Som de udsende mod min Dronnings Barm!

Elisabeth.

I saae vel Morgan og den rænkefulde
 Biskop af Rosse?

Mortimer.

Sver en bandlyst Skotter

Jeg lærde fiende, der mod denne D
 I Rheims forræderiske Planer smedde.
 I deres Tillid stjal jeg mig, for noget
 Af deres skjulte Rænker at opdage.

Elisabeth.

Stig os da deres allerfjæreste Anslag!

Mortimer.

Det traf dem alle som et Tordenslag,
At Frankerig forlader dem og slutter
Med England Forbund; nu til Spanien
Staaer deres Haab.

Elisabeth.

Saa skrev mig Walsingham.

Mortimer.

En Bulle, Pave Sixtus nys har slynget
Mod Dig fra Vatikanet, ankom just
I Rheims, da jeg forlod det; her til Den
Det første Skib vil bringe den.

Leicester.

Ei mere

For slike Naaben siddrer Engeland.

Burleigh.

I Sværmerhænder ere de at frygte.

Elisabeth.

(Betragter Mortimer forfende.)

Man skylder Eder for, I har besøgt
Rheims' Skoler og affvoret Eders Tro!

Mortimer.

Jeg nægter ei, jeg gav mig denne Mine,
Saavidt gik Iver for at tjene Dig.

Elisabeth.

(Til Paulet, der rækker hende et Papir.)

Hvad har I der?

Paulet.

Det er en Skrivelse,
Som Dronningen af Skotland sender Eder.

Burleigh

(griber hastigt efter den.)

Giv Brevet hid!

Paulet.

Tillad, Lord Storkstatmester!

Hun i min Dronnings egen hede Haand

Befalede mig, at overgive Brevet.

Hun siger steds, jeg er hendes Fiende;

Kun hendes Lasters Fiende er jeg. Hvad

Der enes med min Pligt, det gjør jeg gjerne

For hende.

(Dronningen har taget Brevet. Medens hun læser det, taler Mortimer
og Leiceſter hemmeligt nogle Ord med hverandre.)

Burleigh (til Paulet.)

Hvad kan det indeholde? Tomme Klager,

Hvormed vor Dronnings medynksfulde Hjerte

Man ſkulde spare.

Paulet.

Hvad det indeholder,

Har hun ei dulgt for mig. Hun beder om

Den Gunst at maatte ſee vor Dronnings Anſigt.

Burleigh.

Nei aldrig!

Talbot.

Hvorfor ei? Er da ubillig

Den Bøn?

Burleigh.

Det kongelige Ansigts Gunst

Har hun forbrudt, hun som har tørstet efter
Vor Dronnings Blod, Nordsiststerinden. Den
Der tro det mener med sin Dronning, kan
Ei give et saa falskt, forrædrikt Raad.

Talbot.

Vil hende denne Gunst vor Dronning vise,
Vil I da hindre Raadens milde Driøt?

Burleigh.

Hun er fordømt; og under Dren ligger
Alt hendes Hoved. Det er Majestæten
Uværdigt et til Død indølet Hoved,
At see. Ei Dommen kan fuldbyrdes meer,
Naar Dronningen har nærmet sig til hende.
En Dronnings Nærhed bringer Naade med.

Elisabeth.

(Aftørrer sine Taarer, efter at have læst Brevet.)

Hvad er dog Menneſket, hvad jordist Syffe!
Hvor vidt er ikke denne Dronning bragt,
Der med saa stolt et Haab begyndte, der
Blev kaldt til Christenhedens ældste Throne,
Der alt i Tanken troede at sætte
Tre Kroner paa sit Hoved! Hvor forandret
Er hendes Sprog mod det, hun førde før,

Den Tid hun Englands Baqben tog og lod
 Sig kalde Dronning over Bretlands Der!
 Tilgiv, men det skærrer mig i Hjertet,
 Og Bømd griber mig og Sjælen bløder,
 At ei det Jordiske staaer mere fast;
 At Menneskeheden's gruelige Skjæbne
 Saa tæt forbi mit eget Hoved drager.

Talbot.

O, Dronning! Gud har rørt Dit Hjerte, aflyd
 Nu denne himmelske Bevægelse!
 Snart har hun bødet for den svage Brøde,-
 Ræk hende Haanden, den Dybtfaldne, sig,
 En Engels klare Åabenbaring lig,
 I hendes Fængsels Gravnat ned —

Burleigh.

O, Dronning!

Bær nu standhaftig! Lad en menneskelig,
 Prisværdig Følelse Dig ei forlede!
 Du bør ei selv betøve Dig den Frihed,
 At gjøre det Nødvendige; Du kan
 Dog ei benaade, kan ei frelse hende.
 Mig træffer Hadet for den Gjerning; jeg
 Maa vedgaae den, kan ikke redde Skindet.
 Det er det værste.

Mortimer.

Hvad bekymrer Dig

Det onde Skin ved en retfærdig Sag?

Elisabeth.

J kjender ikke Verden, Ridder! Hvad
 Man synes, har enhver til Dommer, hvad
 Man er, har ingen. Ingen overtyder
 Jeg om min Ret, saa maa jeg sørge for,
 Min Deel i hendes Død bliver evigt tvivlsom.
 Ved sig: en Gjernings dobbelte Gestalt
 Der gives kun Beshyttelse i Mørket,
 Det værste Stridt er det, man kjendes ved,
 Tabt har man ikke, hvad man ei opgiver.

Mortimer (udforskende.)

Da var det Bedste vel —

Elisabeth (hurtigt.)

Ja, vist nok var det
 Det Bedste — O, min gode Engel taler
 Af Eder. Vedbliv, kjære Sir! fuldbend!
 J mener det alvorligt, gaaer til Bunden,
 J er en anden Mand, end Eders Frende.

Mortimer (truffen.)

Du aabenbarer Ridderen Dit Ansigt?

Elisabeth.

Og angret, at jeg gjorde det.

Mortimer.

Undskyld

Den gamle Mand. Hans Kar gjør ham betænksom.
 Til slige Boveskytter har man nødig
 Det frække Ungdomsmod.

Elisabeth.

(hurtigt.)

Lov jeg paa Eder —

Mortimer.

Min Haand vil jeg Dig laane; ræd Du Mavnet
Saa godt Du kan.

Elisabeth.

Ja, Sir! isald en Morgen

J vakde mig af Søvn med det Budskab:

Maria Stuart er i Nat hensøvet,

Din dødelige Fiende! —

Mortimer.

Stoel paa mig!

Elisabeth.

Naar skal mit Hoved roligt lægge sig

Til Hvile?

Mortimer.

Med den næste nye Naane

Er endt Din Frygt.

Elisabeth.

Lev vel, Sir! Lad det ei

Fortynde Eder at min Tak maa hylles

J Mattens Elor. — De Lykkeliges Gud

Er Taushed. Intet Baand er inderligt,

Er smt som det, som Hemmelighed stifter.

(Gaar.)

Schillers udv. Skrifter. 2 B.

15

Sjætte Optrin.

Mortimer.

(alene.)

Gaa, falske, hykleriske Dronning! Som
 Du stuffer Verden, vil jeg stusse Dig.
 At følge Dig er ædelt, er retfærdigt.
 Ha, ligner jeg en Morder? Læbde Du
 Da altidfærdig Ondskab paa min Pande?
 Stool Du kun paa min Arm, og hold kun Din
 Tilbage, giv Dig kun for Verden Raadens
 Det fromme, hykleriske Skin, mens lønligt
 Du sætter Tillid til min Morderhjælp,
 Saa vinde vi til hendes Redning Frist!

Dybside vil Du mig — langt borte viser
 Betydende Du mig en kostbar Løn —
 Ja, om Du selv var Prisen og Din Gunst!
 Hvo er Du, Ugle! og hvad kan Du give?
 Som Higen efter Roes et lokker mig.
 Hos hende kun er Livets Gode —
 I evigt Glædeskor omsvæver hende
 Al Ungdomslust og alle Guldgubinder;
 Ved hendes Bryst er hele Himlens Lykke,
 Du har ved Rigdom kun at give bort.
 Det ene Høieste, der smykker Livet,
 Naar Hjertet, henrykt og henrykkende,
 I sød Selvglemsel skænker sig til Hjertet,
 Den Avindens Krone har ei tilhørt Dig.

Du gjorde ei med Elfvind Mandens Lykke!
 — Paa Jorden maa jeg bie, overgive
 Ham hendes Brev; forhadte Verinde;
 Jeg har til disse Hofmænd ingen Lillib;
 Jeg selv kan redde hende, jeg alene,
 Roes, Fare, Lønnen være blot for mig!
 (I det han vil gaar, møder Paulus ham.)

Syvende Optrin.

Mortimer. Paulus.

Paulus.

Hvad sagde Dronningen?

Mortimer.

Slet intet, Sir!

Slet intet af Betydning.

Paulus.

(Stirrer paa ham med et alvorligt Blik.)

Hør, Frende!

Det er en glat og slibrig Grund, paa hvilken
 Du har begivet Dig. Tillokkende
 Er Fyrstegunst; ærgjærrig er den Unge;
 Lad ei Ærgjærrighed forføre Dig!

Mortimer.

I selv det var, der bragte mig til Hoffet.

Paulus.

Jeg vilde, det var ikke skeet! Ved Hoffet.
 Er ei vort Huses Værelse bleven samlet.

Staa fast, min Søstersøn! — Kjøb ei for dyrt!
 Lad Din Samvittighed ei tage Skade!

Mortimer.

Hvad falder Eder ind? Hvad for Betyrning?

Pauler.

Hvor stor endogsaa Dronningen har lovet
 At gjøre Dig, tro ikke hendes Smiger.
 Fornægte vil hun Dig, hvis Du adlyder,
 Og for at vadske reent sit eget Navn
 Den Morddaad hævne, som hun selv befoel.

Mortimer.

Den Morddaad, siger I?

Pauler.

Bort med Forstillelse!

Jeg veed hvad Dronningen har for med Dig.
 Hun haaber at den æreløstne Ungdom
 Er mere villig, end min stive Alder,
 Gav Du Dit Løfte? Gav Du det?

Mortimer.

Min Frende!

Pauler.

Hvis Du har gjort det, jeg forbander, og
 Forskyder Dig —

Leicester.

Tillad mig, ædle Sir!

Et Ord med Eders Søstersøn. Vor Dronning
 Er naadigt findet mod ham og hun vil
 At uindskrænket man ham Lady Stuarts

Person betroer — Hun forlader sig
Aldeles paa hans Ærlighed.

Pauler.

Forlader

Sig! Godt!

Leicester.

Hvad siger I, Sir?

Pauler.

Dronningen

Forlader sig paa ham, og jeg, Milord!

Forlader mig paa mig og mine Vene.

(Han gaaer.)

Vattende, Dptrin.

Leicester. Mortimer.

Leicester.

(forundret.)

Hvad seilte Ridderen?

Mortimer.

Jeg veed det ikke.

Vor Dronnings uformodentlige Tilfald —

Leicester.

(Seer forstendte paa ham.)

Fortjener I, man slaar til Eder Lid, Sir?

Mortimer.

(Iigeledes.)

Det Spørgsmaal gjør jeg Eder, Mylord Lester!

Leicester.

Et Budskab havde I til mig i London?

Mortimer.

Først Sikkerhed, at jeg tør vove det!

Leicester.

Hvem giver da mig Sikkerhed for Eder? —

Lad ei min Mistillid fornærme Eder!

Jeg Eder saae at vise to Slags Ansigt

Ved dette Hof — det Gne af dem maa

Jo være falskt, men hvilket er det Sande?

Mortimer.

Saa gaar det mig med Eder og, Greb Løfter!

Leicester.

Hvem skal da vise først Fortrollighed?

Mortimer.

Den som derved det mindste har at vove.

Leicester.

Nu, det er Eder!

Mortimer.

Nei, Hr. Greve! Eder.

Thi Eders Vidnesbyrd, en mægtig Lørd

Kan fælde mig til Jorden; mit formaaer

Mod Eders Rang og Eders Gunst slet intet.

Leicester.

J tager Fæll, Sir! I alt andet er jeg

Her mægtig, kun i dette samme Punkt,

Som jeg nu skal betroe til Eders Retfærd,

Er jeg den Svageste ved dette Hof,

Saa at 'et ringe Vidne kan mig flygte.

Mortimer.

Ja, naar den altformaaende Ford Lester
 Redlader sig saa dybt at han aflægger
 Mig saadan en Tilskaaelse, maa jeg
 Vel fatte større Tanker om mig selv,
 Og et Exempel give ham paa Høimod.

Leicester.

Begynd I da med Tillid, jeg skal følge!

Mortimer.

(Trækker hurtigt Brevet frem.)

Det sender Dronningen af Skotland Eder.

Leicester.

(Læser fortrækket sammen og griber efter det.)

Tael sagte, Sir! — Hvad seer jeg der! Af! det
 Er hendes Billede!

(Kysker det og betragter det med Henrykkelse.)

Mortimer.

(Som under Læsningen har givet nye Agt paa ham.)

Nu troer jeg Eder,

Mylord!

Leicester.

(Efterat han hurtigt har løbet Brevet igennem.)

Sir Mortimer, I veed dets Indhold?

Mortimer.

Elet intet!

Leicester.

Hun har dog betroet Eder —

Mortimer.

Elet intet har hun mig betroet. I vilde

Mig løse denne Gaade, sagde han.
 En Gaade er det mig, hvordan Grev Lester,
 En Yndling af Elisabeth, Marias
 Erklærte Fiende, en af hendes Dommere,
 Kan være den, af hvem nu Dronningen
 Kan haabe Redning i sin Nød — og dog
 Maa det vel være saa, thi Eders Dine
 Forkynde alt for sandtru hvad I føler.

Leicester.

Forklar mig først, hvordan det kommer, at
 Saa varmt I tager Deel i hendes Skjæbne,
 Og hvad der Eder hendes Tillid vandt.

Mortimer.

Milord! det kan jeg let forklare Eder
 Med et Par Ord, i Rom har jeg affvoret
 Min Tro, og staaet med Guiserne i Forbund.
 Et Brev fra Erkebiskoppen i Rheims
 Er Skotlands Dronning Borgen for min Trofast.

Leicester.

Seg veed, at I har stiftet Tro og det
 Er just, hvad der mig Tillid gav til Eder.
 Ræk nu mig Eders Haand, tilgiv min Tvivl,
 Jeg kan ei bruge nok Forsigtighed,
 Thi Walsingham og Burleigh hade mig,
 Jeg veed de stille Gavn for mig i Løn;
 I kunde være deres Erøttur,
 Et Redskab til at lokke mig i Garnet.

Mortimer.

Hvor smaa Skridt gaaer ved dette Hof saa mægtig
En Lord! Jeg ynder Eder, Greve!

Leicester.

Glad

Jeg kaster mig til et fortroligt Bryst,
Hvor jeg aflæse kan den lange Tvang.
I er forundret, Sir! fordi saa hurtigt
Mit Sind har sig forandret mod Maria?
I Grunden har jeg aldrig hadet hende;
Med Tidens Tvang kun blev jeg hendes Fjende.
For længe siden var hun tiltænkt mig,
Det veed I, før hun rakte Darnleys Haanden,
Da Hsighed. Glands endnu omsmiilte hende.
Koldt stødte den Gang jeg min Lykke fra mig,
Men nu i Fængslet og ved Dødens Porte
Jeg vover Livet for at søge hende.

Mortimer.

Det er hsimodigt handlet!

Leicester.

Lingenes

Gestalt, Sir! har forandret sig. Det var
Urgjærrighed, der gjorde mig ufølsom
Mod Deilighed og Ungdom. Den Tid holdt jeg
Marias Haand for alt for ringe, haabed'
Paa at besidde Dronningen af England.

Mortimer.

Gun foretrak, det veed man, Eder og
For andre Mænd.

Leicester.

Saa lod det, ædle Sir!

Dg efter ti Års usfortrødne Veilen,
 Dg pinalig Tvang — nu aabnes, Sir, mit Hjerte.
 Den lange Harmes-maa jeg nu udgyde. —
 Jeg prisas lykkelig — o, kjendte man,
 De tænker blot, som man misunder mig!
 Nu, da jeg i ti lange, bittere År
 Til hendes Afgud, til Forsængelighed,
 Har offret, med en Slaves Kryben føiet
 Mig, efter hendes Sultansluner, som
 Et Legetoi for hendes grillesfulde
 Barnagtige Egenfind, forskjælet snart
 Af hendes Omhed, snart tilbagestødt
 Af hendes knibste Stoltthed, lige plaget
 Af hendes Naade og af hendes Strængheid;
 Af Abryssottens Argusblif bevogtet
 Ret som en Fange, taget i Forhør
 Som om jeg var en Dreng, nedrevet som
 En Tjener — O, for dette Hæved har
 Ei Sproget Ord!

Mortimer.

Jeg ynker Eder, Greve!

Leicester.

Nu skuffer Lønnen mig ved Maalet — og
 En Anden kommer for at høste Frugten
 Af denne dyre Veilen. Til en ung
 Dg blomstrende Gemahl jeg taber nu

Den Ret, jeg alt saa længe har besiddet;
 Rødstige skal jeg nu fra Skuepladsen,
 Hvor jeg saa længe glimred', som den Første.
 Ei hendes Haand alene, hendes Gunst
 Den Nyankomne truer mig at røve.
 Hun er en Kvinde og han er elskværdig.

Mortimer.

Han er Kathrines Søn, og altsaa har
 Lært Smigerkunster i en dygtig Skole.

Leicester.

Saa styrter da mit Haab — Jeg søger nu
 Et Bredt at fatte i min Lykkes Stibbrud,
 Og atter vender sig mit Die mod
 Mit første, skønne Haab. Marias Billede
 I hendes Indes Glands, stod nyt for mig;
 Og atter traadte Indighed og Ungdom
 I sine fulde Rettigheder ind;
 Et mere kold Uergjærrighed; thi Hjertet
 Har sammenlignet og jeg fælede hvilken
 En uvurdeerlig Skat jeg havde mistet.
 Med Rødsel seer jeg hende nu nedstyrtet
 I dyb Glendighed, og ved min Brøde.
 Da vaagned' Haabet hos mig, om jeg ikke
 Endnu kan frelse og besidde hende,
 En trofast Haand har hjulpet mig at røbe
 For hende at mit Hjerte er forandret;
 Og dette Brev, som I har bragt mig, siger

At hun tilgiver mig og at hun selv
 Vil bære Lønnen, hvis jeg redder hende.

Mortimer.

Men I har intet gjort til hendes Frelse!
 I lod det skee, at hun blev dømt, ja selv
 I Eders Stemme gav til hendes Død!
 Et Underværk maa skee — Sandhedens Lys
 Maa røre mig, mig hendes Vogters Frende,
 I Vatican, i Rom, maa Himmelen
 Berede hende en uventet Frelse;
 Hun ellers ei engang fandt Vel til Eder.

Leicester.

Ne, Sir! det har mig kostet Dvaler nok!
 Paa samme Tid blev hun fra Talbots Slot
 Ført bort til Fotheringhay og overgivet
 Til Eders Morbroders strænge Varetægt.
 Over Vel til hende blev nu spærret, og
 I Verdens Dine maatte jeg vedblive
 At hade hende, men tænkt ikke at
 Jeg havde taalt af hun blev ført til Døden!
 Nei, jeg har haabet, haaber end at hindre
 Det Yderste, til Redningsmiddel findes.

Mortimer.

Dg det er fundet. Læster! Eders ædle
 Tilfald fortjener Svar. Jeg har besluttet
 At frelse hende, derfor er jeg her;
 Alt er der truffet Anstalt; Eders Bistand
 Forsikker os et heldigt Udfald.

Leicester.

Hvad?

Hvad siger I? I skrækker mig. I vilde —

Mortimer.

Med Vold jeg vil oplukke hendes Fængsel.

Jeg har Medhjælpere. Alt er beredt.

Leicester.

I har Medvidere — Fortrolige!

O Be! i hvilket Bøvestykke river

I mig, og disse kjende ogsaa til

Min Hemmelighed?

Mortimer.

Frygt ei, vor Plan blev udtænkt

Foruden Eder, uden Eder var

Den ogsaa udført, hvis hun ikke havde

Paastaaget at fylde Jer sin Frelse.

Leicester.

Saa kan I ganske vist forsikre mig,

At ei mit Navn er nævnt i dette Forbånd?

Mortimer.

Stoel I derpaa? Hvad? Saa betænkelig

Fr. Gæve! ved et Bud, der bringer Hjælp?

Maria vil I redde og befidde,

I finder Venner; pludseligt, uventet,

Som ned fra Himlen falder Midlet, og

I viser meer Forlegenhed, end Glæde?

Leicester.

Med Vold, det duer ei! Det Bøvestykke

Er alt for farligt.

Mortimer.

Nælen er det ogsaa.

Leicester.

Jeg siger, Sir! det er for voveligt!

Mortimer.

(bittert.)

For Eder ei, der vil besidde hende!

Vi vil kun redde hende, og er ei saa

Betænkkelige.

Leicester.

Unge Mand! I er

For raft i en saa svær, saa farlig Sag.

Mortimer.

Og I for kold i saadan Vresfag!

Leicester.

Jeg seer de Snarer, der omspænde os.

Mortimer.

Jeg føler Mod til dem at sønderrive.

Leicester.

Dumdriftighed, Galsskab er dette Mod.

Mortimer.

Og denne Klogskab ingen Tapperhed.

Leicester.

Som Babington — I har vel lyst at ende?

Mortimer.

I ei, at efterligne Norfolks Høimod!

Leicester.

Men Norfolk førde dog ei Bruden hjem.

Mortimer.

Han har bevist, at han dertil var værdig.

Leicester.

Fordærves vi, vi rive hende med.

Mortimer.

Dg skaane vi os, bliver hun ei reddet.

Leicester.

J hører ikke, overlægger ikke,

Vil ødelægge alt, hvad der saa godt

Var indledt, med den blinde Hæftighed.

Mortimer.

Vel indledt paa den Vel, som J har banet?

Hvad har J gjort da, for at frelse hende?

Hvorledes? Hvis jeg havde været Skurk nok

Dg myrdet hende, som mig Dronningen

Befal i dette Dieblis, og som

Hun venter af mig — Nævn mig dog den Anstalt,

Som J har gjort, for hendes Liv at fikke?

Leicester.

(forbauset.)

Sav Dronningen saa blodig en Befaling?

Mortimer.

J mig hun tager Felt, just som Maria

J Eder.

Leicester.

J har lovet det? J har?

Mortimer.

At ei en anden Haand hun skulde fiske

Elbød jeg min.

Leicester.

Deri har I gjort vel!

Det giver Frisk! — Hun stoler nu paa Eders
Blodtjeneste, Dødsdommen bliver ei
Fuldbørdet og vi vinde derved Tid.

Mortimer.

(utaalmodig.)

Nei, spilde Tiden!

Leicester.

Da hun stoler nu

Paa Eder, vil hun sikkert ogsaa give
For Verdens Dine sig et Skin af Naade.
Maaskee ved List jeg overtaler hende
Til endelig at see sin Fjendes Ansigt,
Og dette Skridt maa binde hendes Hænder.
Burligh har Ret. Fuldbørdes kan ei Dommen
Saasnart hun først har hende seet. Ja jeg
Vil prøve alt, vil sætte alt i Værk!

Mortimer.

Og hvad udretter I derved? Naar hun
Sig stuffer seer i mig, og naar Maria
I Live bliver — er ei alt som før?
Fri vil hun aldrig blive; og det mildeste
Der komme kan, det er et evigt Fængsel.
Med en forvoven Daad maa I dog ende,
Hvorfor da ei begynde strax med den?
I Eders Hænder har I Magten, og
Kan bringe let en mægtig Krigshær sammen

Naar I paa Eders mange Slotte vil
 Bevægne Mælen. Maria har
 End mange skjulte Venner. Forwards, Perce
 De ædle Huse, om end deres Hoveder
 Er styrteb', ere rige dog paa Helte,
 Og vente at en mægtig Lord skal give
 Exemplet. Bort da med Færstillelse!
 Handl aabenhjert! Forsvar som Riddersmand
 Den Gæste! Kjæmp en ædel Kamp for hende.
 I er jo Herre over Englands Dranning,
 Saasnart I vil. Lok hende ind paa Eders
 Borg; ofte fulgde hun jo Eder hid.
 Blis hende Manden der og tael som Herre,
 Hold hende fast til hun frlgiver Stuart.

Leicester.

Jeg studser — jeg forfærdes! Hvarhen river
 Den Svimmel Eder, Sir! — I kjenner ei
 Til denne Grund, veed ei hvordan det staaer
 Ved dette Hof, hvor dette Aaiadescepter
 Har fuet Sjælene. Og Heltraanden,
 Der forud rørd sig i dette Land.
 Alt er en Aaiades Nøgle underkastet,
 Og slappede er alle Modets Fjere.
 Følg mine Raad, vov intet uhøiærbomt.
 Jeg hører komme. Gaa!

Mortimer.

Maria haaber!

Skal jeg tilbage med den tomme Trost?

Schillers udv. Skrifter. 2 B.

Leicester.

Bring hende da min Gød om evig Elskov.

Mortimer.

Nei, bring den selv; til Redskab gav jeg mig
Til hendes Frelse, ei til Elskovsbud.

(Han gaar.)

Niende Optrin.

Elisabeth. Leicester.

Elisabeth.

Hvem gif fra Eder der? Jeg hørde tale.

Leicester.

(Der ved hendes Ord vender sig hurtigt og forstrøttet om.)

Det var Sir Mortimer.

Elisabeth.

Hvad fattes Eder?

Hvi saa forviltret, Lord?

Leicester.

(fatter sig.)

Ved. Synet af Dig!

Saa yndig har jeg aldrig seet Dig før.

Her staaer jeg blændet af Din Skjønheds Glæde,
At!

Elisabeth.

Hvorfor sukker I?

Leicester:

Har jeg ei Aarsag,

At sukke. Da Din Gode jeg betragter

Fornyet den unærvnelige Smerte
Ved Tanken om Dit Tab.

Elisabeth.

Hvad taber I?

Leicester.

Dit Hjerter mister jeg, Dit hulde Selv.
Snart vil Du føle Dig lykkelig i
En sm Gemahls ungdommelige Arme;
Ubeelt vil han besidde dette Hjerter;
Han er af Kongeblood, det er jeg ikke;
Dog Trods jeg byder hele Jordens Kreds,
Om een der lever i den vide Verden
Der føler meer Tilbedelse for Dig,
End jeg. Hertugen af Anjou har aldrig
Seet Dig, kan elste blot Din Stands og Ære.
Jeg elsker Dig; var Du den fattigste
Hyrdinde, jeg den største Drot paa Jorden,
Til Din Stand vilde jeg nedfste og
Mit Diadem for Dine Fødder lægge.

Elisabeth.

Betrag mig, Dudley! Iast mig ei; jeg tør jo
Ei spørge Hjertet. At, det havde valgt
Langt anderledes. Hvor misunder jeg
De andre Dvinder, der tør høre hvad
De elste. Saa lykkelig er jeg ikke,
At jeg tør sætte Kronen paa den Mand,
Jeg elsker fremfor Alle. — Stuart var det
Forundt at følge sin Tilbørlighed;

Hun har tilladt sig alting; hun har drukket
 Det fulde Glædens Bæger ud til Bunden.

Leicester.

Nu drikker hun af Sorgens bedste Kalk.

Elisabeth.

Hun har ei agtet Menneſternes Dom.
 For hende var det let at leve, aldrig
 Hun bar det Nag, jeg undertasted' mig.
 Har jeg end kunnet gjøre Fordring paa
 Ved Livet og ved Jordens Luft at frydes,
 Jeg foretrak dog ſtrænge Kongepligter.
 Dog har hun vundet alle Mandſolfs Gunſt,
 Fordi hun ſtræbde kun at være Kvinde;
 Til hende beiler Alderdom og Ungdom,
 Saa ere Mændene! Vellyſtninger
 Tilhobe. Mod Letſindighed og Glæde
 De ile; ſtatte ei hvad de maae ære.
 Forryggedes ei denne Talbot ſelv,
 Da han paa Tale kom om hendes Ynde!

Leicester.

Tilgiv ham! Han var fordmu hendes Bæger,
 Den Gledſte har bedaaret ham med Smiger.

Elisabeth.

Er det da virkelig, hun er ſaa ſkøn?
 Jeg har ſaa tit hørt dette Anſigt roſes,
 At jeg gad vide hvad der er at troe.
 Portraitter ſmigre, Skildringer forſtørre,

Kun mine 'egne Dine vil' jeg troe,
 Hvi stirrer I saa stot?

Leicester.

Jeg stilled' Dig

I Lanterne ved Siden af Maria.
 Den Fryd, jeg kan ei nægte det, jeg ønsker,
 Hvis ganske hemmeligt det kunde see,
 At skue Dig ved denne Stuarts Side;
 Da skulde først Du nyde ret Din Seier;
 Jeg under hende den Bestjæmmelse,
 At overtyde sig med egne Dine,
 Thi Ald har skarpe Dine, hvor hun staaer
 Saa langt tilbage i Gestaltens Adel,
 For Dig, hvem saa uendelig hun maae
 I alle store Egenstaber vige.

Elisabeth.

Af Aar er hun den Yngre.

Leicester.

Yngre! Det

Sees ei paa hende. Sandt nok, hendes Sorger!
 Hun er vel bleven gammel førend Tiden.
 Ja, hvad der har forbittrret Krænkelsen,
 Er Dig at see som Bruud! Hun har bag ved sig
 Alt Livets skjønne Haab, og Dig hun seer
 At stride Lykken stoltelig imøde,
 Og som en Bruud af Frankrigs Kongesøn,
 Da steds hun har indbildt sig saameget,

Har broutet af det franske Sivtermaal,
 Og puffer end paa Frankrigs stærke Hjælp.

Elisabeth.

(Stjødelsøst henkastende.)

Man plager mig, at jeg skal hende see.

Leicester.

Hvad som en Gunst hun fordrer, tilstaa hende
 Som Straf! Før hende til Schafottet, det
 Vil pine hende mindre, end at see
 Sin egen Skjønhed udsuget af Din Ynde.
 Derved Du myrder hende, som hun Dig
 Har villet myrde. Naar hun seer Din Skjønhed,
 Af Verbarhed bevogtet, og omgivet
 Af et uplettet Rygtes Glæde, som hun
 Letfindigt holende har kastet fra sig,
 Ved Kronens Pragt høit hævet og nu smykket
 Ved yndig Brudelighed, da har for hende
 Fordærvelfens den grumme Time slaet,
 Ja, — naar jeg kaster nu mit Die paa Dig —
 O, aldrig, aldrig var til Skjønheds Seier
 Du rustet ud, som nu. Mig selv Du før
 Omstraalde som et Bysyn, da Du traad
 Her ind i Børslet. — Hvorledes? om
 Du nu strax, som Du er, traad frem for hende?
 En stjerne Time vil Du aldrig finde.

Elisabeth.

Nu? — Nei! — Nei! — Ikke nu! — Nei, Læster! det
 Maa jeg betænke vel — maa først med Burleigh —

Leicester.

(Kæder hende hæftigt i Tælen.)

Burleigh? Kun paa Din Statsfordeel han tænker;
 Din Avindelighed har og Rettigheder.
 Det ømme Punkt henhører for Din Domstoel,
 Ei for en Statsmands — ja selv Statskunst vil,
 Du hende seer, den offentlige Mening
 Du vinder ved en saa heimodig Daad.
 Derefter kan Du stille Dig ved den
 Forhadte Fjende, som det bedst Dig tyktes.

Elisabeth.

Ei vil det anstaae mig, at see en Slægtning
 I Mangel og i Stjændsel. Man fortæller
 Hun har det ikke kongeligt omkring sig;
 Bebreidende vil dette Syn mig være.

Leicester.

Ei hendes Dør behøver Du at nærmes.
 Hør blot mit Raad. Tilfældet har just føiet
 Det efter Ønske. Sagt der er i Dag,
 Og Veien gaar forbi Fotheringham,
 Der kan Maria vandre om i Parken,
 Du kommer ganske af en Hændelse;
 Det maa ei synes forhen overlagt.
 Og er det Dig imod, Du taler ikke
 Til hende.

Elisabeth.

Hvis jeg gjør en Taalighed,
 Da er det Guds, Rester! ikke min.

I Dag jeg nægter Eder intet Drikke,
 Fordi af alle mine Kundersaatte
 Jeg meest har krænkter Eder.

(Seer smt paa ham.)

Var det og

En Grille blot af Eder. Derved viser
 Sig Kjærligheden jo, at den bevilger
 Frivilligt, hvad den selv et billiget.
 (Beicester styrter til hendes Fødder. Teppeet falder.)

Ernie Optog.

(Egn i en Park. I Forgrunden Træer, i Baggrunden en
 viid udsigt.)

Første Optrin.

Maria, kommer i hastigt Løb frem bag Træerne. Sanna
 Kennedy følger langsomt.

Kennedy.

I flyver jo, som om I havde Vinger.
 Saa kan jeg ikke følge Eder, bi dog!

Maria.

Lad mig dog nyde Frihedens Glæde,
 Være et Barn nu, og vær Du det med!
 Lad mig det grønklædte Teppe betræde
 Enstigt med lette, hensvævende Fied.
 Er jeg undsluppen det gråvlige Fængsel,
 Aander ei mere dets kvalende Duft?

Lad mig nu styre min brændende Længsel,
 Drikke den frie, den himmelske Luft.

Kennedy.

O, dyrebare Lady! Eder's Fængsel
 Er ifkun gjort lidt mere rummeligt;
 I seer ei Muren, der omslutter os,
 Forbi den skjuler sig bag Træer og Buske.

Maria.

O Tak, Tak disse venligt grønne Træer!
 Der Fængslets Mure for mit Die dække;
 Fri, lykkelig jeg vil mig drømme her;
 Hvorfor mig af min søde Glæmsel vække?
 Opfavnér Himlens vide Skjød ei mig?
 Og hæver ei mit Die sig
 Frit og ubundet op til Himlens Dække?
 Der hvor de mørke Taagebjerge stige
 Begynder ogsaa Grændsen af mit Land;
 Og disse Skyer, der mod Syden vige,
 De søge Frankrigs fjerne Etrand.

Glende Skyer! Luftseilere snare!
 Kunde med Eder i Luften jeg-fære!
 Hilse saa venligt mit Ungdomsland!
 Her er jeg fangen i Baand og i Rjæder;
 Andre Gesanter jeg har ei end Eder.
 Fri udi Luften er Eder, Vel;
 Denne Dronning adlyde I ei.

Kennedy.

At, dyrebare Lady, I er ude

Af Eder selv; den længe savnede Frihed
Gaaer Eder til at smærme —

Maria.

Hist lægger en Fisker sin Baad til Land;
De kunde mig frelse, de ugle Bredder,
Bringe mig hurtigt til fremmede Stæder;
Sparsont den nærer den trængende Mand;
Lade den vilde jeg rigt med Skatte;
Han skulde gjøre en sjelden Dræt,
Finde Lykken i sit Fiskeæt,
Saasnart i den frelsende Baad jeg mig satte.

Kennedy.

O, tomme Ønster! seer I ei, at vi
Af Speidertrin forfølges i det Fjerne?
Et mørkt, et grusomt Forbud strækker hver
Medynksom Skabning fra vor Vej at følge.

Maria.

Nei, gode Hanna! tro mig, ei forgiæves
Er bleven aabnet nu mit Fængsels Dør.
Den lille Gunst er mig et Varsel for
En større Lykke, o jeg feiler ikke.
Den skylder jeg en virksom Kjærlighed;
Lord Pestors Magt erkjender jeg deri.
Lidt efter lidt udvider man mit Fængsel;
Det Mindre skal mig vænne til det Større,
Indtil omsider jeg det Afsyn skuer,
Der vil for steds løse mine Bånd.

Kennedy.

Af, jeg kan ikke rime sammen denne

Modsigelse; endnu igaar forkyndte
 Man Eder Døden og saa pludseligt
 I Dag man giver Eder saadan Frihed.
 Og dem, saa siger man, blier Lønnen løst,
 Paa hvilke Evigheds Frihed venter.

Maria.

Hørnet jeg hører, hører det klinge,
 Herligt forkynder sig Tonernes Magt!
 O, hvis jeg kunde paa Hesten mig svinge,
 Følge i Skoven den lystige Jagt!
 Hør, hvor den lyder, den velkjendte Stemme,
 Rig paa Erindring, vemodig og sød;
 Tit har mit Øre blandt Høllandets Fjælde
 Hørt den, naar Jagten med larmende Vælde
 Ben over lyngklædt Føder løb.

Andet Optrin.

Pauler. De forrige.

Pauler.

Nu, har jeg gjort det ret engang, Milady?
 Fortjener jeg engang dog Eders Tak?

Maria.

Hvad, Sir! I har mig denne Gunst udvirket?
 I, Ridder!

Pauler.

Hvorfor ikke? Jeg har været
 Ved Høffet, overgivet Eders Brev.

Maria.

Har overgivet det? Det har I virkelig?

Og denne Frihed, som jeg nyder, er
En Frugt af bedste Brev?

Pauler.

(Med Betydning.)

Og ei den eneste!

Vær fattet paa en, der endnu er større!

Maria.

En Større, Sir! hvad mener I dermed?

Pauler.

I hørde Hornet dog?

Maria.

(Væker tilbage; med Ånelse.)

I skrækker mig!

Pauler.

I denne Egn er Dronningen paa Jagt.

Maria.

Hvad?

Pauler.

Om en søie Tid hun staaer for Eder.

Kennedy.

(Går hen til Maria, der sidder og ær nær ved at segne.)

I blegner, bedste Lady! faaer I ondt?

Pauler.

Er det ei ret? var det ei Eders Bøn?

Den tilstaaes Eder, før I tænkte det.

I var jo ellers saa gesvindt med Tungen,

Anbring nu Eders Ord; nu er det Tid

At tale!

Maria.

O, hvi har man mig ikke forberedt?

Jeg er ei fattet derpaa; ikke nu!
 Hvad jeg udbad mig som den største Gunst,
 Nu synes rædsomt, strækkeligt — Kom, Hanna!
 Og før mig hjem, at jeg kan fatte mig.

Paulet.

Nei, bliv! Her maa I opbebie hende.
 Ja vist, det troer jeg, maa det ængste Eder
 At træde frem for Eders Dommer.

Tredie Optrin.

Grev Schrewsbury. De forrige.

Maria.

Det er ei derfor! Gud, langt anderledes
 Er jeg tilmode! Edle Schrewsbury!
 I kommer, som en Engel sendt fra Himlen.
 Jeg kan ei møde hende. Rød mig, rød mig
 For det forhadte Syn!

Schrewsbury.

Fat Eder, Dronning!

Saml Eders Mod. Det er en vigtig Time.

Maria.

Jeg har og ventet paa den — forberedt
 Mig hele Aar; alt har jeg sagt mig, og
 Indprentet i Sukommelsen, hvad der
 Var stiftet til at røre og bevæge!
 Nu er det pludseligt forglemt, udslukket;
 Og i mig lever Intet nu, undtagen
 Den hede Følelse af mine Aaler.
 Til blodigt Had til hende har mit Hjerte

Nu vendt sig; alle gode Tanker flye,
 Og rystende de fule Slangehaar
 Omkredse mig de mørke Selvedaander.

Schrewsbury.

Betving dog Eders vildtopprørte Blod,
 Dæmp Hjertets Bitterhed! Det bringer ingen
 God Frugt, naar Hadet kommer Had imøde.
 Hvor meget Eders Indre end modstræber,
 Maa I dog Tidens Bud og Timens lyde.
 Hun er den Mægtige, thi ndmng Eder!

Maria.

For hende! D, det kan jeg aldrig!

Schrewsbury.

Gjør det!

Tael roligt, med Erbødighed. Anraab
 Blot hendes Høimod; trods ei, ikke nu
 Paa Eders Ret; nu er det ikke Tiden.

Maria.

Liltryglet har jeg mig min Undergang!
 Til min Forbandelse min Bøn er hørt.
 Vi burde aldrig seet hinanden, aldrig!
 Deraf kan aldrig, aldrig komme Godt.
 For Ild og Vand i Kjærlighed kan mødes,
 Fjæ kan hinanden Lam og Tiger kysse;
 Jeg er for svært fornærmet — og hun har
 For svært fornærmet — det kan ei forsones.

Schrewsbury.

Se hende ifkun først Ansigt til Ansigt!

Jeg saae jo selv, hvor hun af Eders Brev
 Blev rystet; Taarer stod i hendes Øine
 Nei, hun er ikke sølesløs, naar blot
 I har lidt bedre Tillid — Derfor just
 Jeg tilde forud, for at bringe Eder
 Til Fattning og meddele Eder Raad.

Maria

(griber hans Haand.)

Af, Talbot! stedsse var I mig en Ven;
 Var jeg i Eders milde Fængsel blevet!
 Haardt har man mig behandlet, Schrewsbury.

Schrewsbury.

Forglem nu alt og tænk alene paa
 At I med Ydmyghed modtager hende.

Maria.

Er Burleigh ogsaa med, min onde Engel?

Schrewsbury.

Sket ingen følger hende, uden Læster.

Maria.

Forb Læster!

Schrewsbury.

Frygt ei ham; thi ikke han
 Vil Eders Undergang — Hans Værk det er
 At Dronningen tilstedes Eder denne
 Sammenkomst.

Maria.

Af, vel jeg vidste det!

Schrewsbury.

Hvad siger I.

Pauler.

Nu kommer Dronningen.

(Alle vige tilside; Hun Maria bliver staaende, lænende sig til Kennedy.)

Fjerde Optrin.

De Forrige. Elisabeth. Grev Leicester. Følge.

Elisabeth.

(Til Leicester.)

Hvad hedder dette Landgods?

Leicester.

Fotheringhay.

Elisabeth.

(Til Shrewsbury.)

Jagtfølget sende I forud til London!

For hæftigt stimler Folket til paa Veien;

Vi søge Ro i denne stille-Eund.

(Talbot bortfører Følget. Hun ser stivt paa Maria, i det hun vedbliver at tale til Pauler.)

For meget elsker mig mit gode Folk;

Umaaadelige er' dets Tegn paa Glæde;

Saa ærer man en Gud, ei Mennesker.

Maria.

(Der hidindtil har lænet sig halv afmægtig paa sin Amme, slaaer nu Dienne op, der møde Elisabeths spændte Blik. Hun gyser og kaster sig igjen til sin Ammes Bryst.)

Gud bløse Træk ei røbe noget Hjerte.

Elisabeth.

Hvo er den Dame?

(Alle tie.)

Leicester.

Du er paa Fotheringhay, o store Dronning!

Elisabeth.

(Anstiller sig overrasket og forbauset og kaster et mørkt Blik til Leicester.)
Hvo gjorde dette mod mig, Lord Leicester?

Leicester.

Nu er det fæet, o Dronning, og da Himlen
Har ledet Dine Skridt herhid, saa lad
Din Edelmødighed, Din Mildhed seire.

Schrewsbury.

O, lad Dig overtale, ædle Dronning,
Til paa den Ulyksalige at kaste
Et Blik, der her forgaar for Dine Dine.

(Maria søger at fatte sig og vil gaae hen imod Elisabeth, men standser
gysende paa Halvveien; hendes Miner ndrykker den hæftigste Kamp.)

Elisabeth.

Hvorledes, forder! hvem forkyndte mig
Den Dybtnebsseide? Her finder jeg
En Stolthed, som Ulykken ei har tæmmet.

Maria.

Nel! ogsaa det jeg underkaster mig!
Far hen, en ædel Sjæls kraftløse Stolthed!
Jeg vil forglemme hvem jeg er, og hvad
Jeg leed, jeg vil nedkaste mig for hende,
Som stødte mig i denne Skjændsel ned.

(Hun vender sig mod Dronningen.)

Til Eders Fordeel, Søster! dømde Himlen;
Schillers uuv. Skrifter. 2 B.

Seir kroner Eders lykkelige Hoved;
 Den Gud tilbeder jeg, der hæved Eder.

(Hun knæler for hende.)

Men vær nu I og ædelmodig, Søster!
 Lad mig ei haanligt ligge, udstrækt Haanden,
 Ræk mig den kongelige Høire, og
 Hæv mig i Beiret fra det dybe Fald.

Elisabeth.

(Træder tilbage.)

I er paa Eders Plads, Lady Maria!
 Og takkende jeg priser Herrens Naade,
 Der vilde ei, at jeg for Eders Fødder
 Saa skulde ligge, som I nu for mine.

Maria.

(Med stigende Affect.)

Tænk paa hvor alt det Jordiske omværler;
 Der lever Guder end, der straffe Hovmod.
 O, ær dem, frygt dem dog, de Skrækkelige,
 Der har nedstyrtet mig for Eders Fødder!
 For disse Vidners Skyld, ær' Eder selv
 I mig; vanhelliger og skjænder ei
 En Tudors Blod, der gjennem mine Arer
 Som gjennem Eders flyder! Gud i Himlen!
 Staa ikke der, saa haard, saa utilgængelig,
 Steenklippen lig, som den Skibbrudne stræber
 Forgjæves kæmpende at gribe efter.
 Mit Alt, mit Liv, min Skjæbne er afhængig
 Af mine Ords, af mine Taarers Kraft.

O, løs mig Hjerte, at jeg rører Eder.
 Naar I betragter mig med dette Nisblik,
 Da lukker Hjertet sig med Gysen til,
 Min Taarestøm staaer stille; og den kolde
 Gru fængsler mine Bønner i mit Bryst.

Elisabeth.

(Koldt og strængt.)

Hvad har I da at sige, Lady Stuart?
 I vilde tale med mig. Jeg forglemmer
 Nu Dronningen, den haardt Fornærmede,
 For at opfylde Søstrens fromme Pligt.
 Og under Eder nu mit Afsyns Trøst.
 Jeg følger Hæmmodts Drist, og stiller mig
 For billig Dadel blot, ved at nedstige
 Saa dybt, — I veed, I pønsed' paa min Død.

Maria.

Hvormed skal jeg begynde? Hvordan skal
 Jeg stille mine Ord med Klogskab, at
 De gribe og ei saare Eders Hjerte!
 O, Gud! giv Du min Tale Kraft og tag
 Af den hver Braad, der ellers kunde saare!
 Jeg kan dog for mig selv ei tale, uden
 Haardt at anklage Eder — og det vil
 Jeg ikke! — I har ikke gjort mod mig
 Hvad Ret er, thi jeg er, som I, en Dronning,
 Og I har holdt mig dog, som Eders Fange.
 Jeg kom til Eder som en Bedende,

Og I har Gjafterrettens Hellighed
 Og Folkenes den hellige Ret forhaanet,
 Bed mig at spærre inde i et Fængsel,
 Berøve mig med Grumhed Tjenere
 Og Venner, give mig til Pritis for Mangel,
 Og frem mig stille for en skjændig Ret.
 Dog herom intet meer! En evig Glemsel
 Bedække alt, hvad jeg saa grusomt leed!
 Se! Jeg vil kalde alt en Styrelse.
 I er ei skyldig, jeg ei heller skyldig;
 En ond Aand hæved' sig af Mærkets Afgrund,
 Og tændte Hadets Gnist i vore Hjerter,
 Der alt adskilde grumt vor spæde Ungdom.
 Den vorde med os; onde Menneſter
 Oppuſted' denne uheldsvangre Flamme,
 Og rasende Zeloters Iver væbned'
 Med Sværd og Daggert den ubudne Haand.
 O, det er Kongernes Forbandelse,
 At deres Riv en Verden ſønderriver
 I Had, og løser grumt hver Tvedragts Jurie. —
 Nu ingen fremmed Mund er mellem os.
 (Nærmere sig fortroligt til hende, og i en smigrende Tone.)
 Vi ſtaaer nu ligeoverfor hinanden;
 Nu, Søſter, tael! Nævn mig hvad jeg forbrød;
 Og fuldelig Erſtatning vil jeg give.
 At! havde I mig den Lid laant et Dre,
 Da jeg ſaa ivrigt ſøgde Eders Aſyn!
 Da var det aldrig kommet ſaa vidt, og

Da fandt paa denne sørgelige Plads
 Ei dette sørgelige Møde Sted.

Elisabeth.

Min gode Stjerne vogted' mig derfor,
 At lægge denne Slange ved min Barm.
 Ei Stjæbnen, Eders eget sorte Hjerte
 Anklage J, og Eders Huses Stoltthed!
 Imellem os var intet fiendtlig steet;
 Da bød jo Eders Dnkel, denne stolte,
 Og herskesyge Præst, der strækker ud
 Sin frække Haand, at gribe alle Kroner,
 Mig Feide, daared' Eder, saa J antog
 Mit Baaben, og min kongelige Titel,
 Og gik i Kamp med mig paa Liv og Død.
 — Hvem har han ei opægget imod mig,
 Hans Præsters Tunger, Nationens Sværd,
 Den fromme Danvolds frygtelige Baaben;
 Selv her udi mit fredelige Land,
 Oppustet' han imod mig Dyrersflammen —
 Dog Gud er med mig — og den stolte Præst
 Beholder ikke Marken — Slaget var
 Tiltænkt mit Hoved — og nu falder Eders!

Maria.

Jeg staaer i Guds Haand. J vil ei saa blodigt
 Misbruge Guds Magt! —

Elisabeth.

Hvem vil mig hindre? Eders Dnkel gav
 Den hele Verdens Konger et Exempel,

Hvordan man flutter Fred med sine Fiender;
 Min Skole være Bartheleminatten!
 Hvad agter jeg nu Slægtskab, Folkeret?
 Thi Kirken løser alle Pligters Baand,
 Og helliger Troløshed og Kongemord;
 Jeg over kun, hvad Eders Præster lære.
 Siig, hvilket Pant var Borgen vel for Eder,
 Hvis jeg heimodigt løste Eders Baand?
 Med hvilken Laas kan Eders Trostab gjæmmes,
 At ei St. Peders Nøgle aabner den?
 Her er alene Magt min Sikkerhed;
 Med Slangenynghen er der ingen Pagt.

Maria.

O, det er Eders sørgelige, mørke
 Mistro! I har bestandigt anseet mig
 For Fiende og for Fremmed. Havde I
 Erklæret mig for Arving, som I burde,
 Da havde Eder Kjærlighed og Tak
 I mig en trofast Frende og Veninde
 Bevaret.

Elisabeth.

Huset ude, Lady Stuart!
 Er Eders Venstab, Pavedømmet Eders
 Huus, Munkens Eders Broder — Jeg erklære
 For Arving Eder! — Svigefulde Snare!
 At i min Levetid I end forførde
 Mit Folk, og som en rænkfuld Armida
 Indviklede' trædte i Eders Boltergarn

Mit Kongeriges ædle Ungdom, at
 Alt vendte sig imod den nye Soel,
 Der oprandt, medens jeg —

Maria.

Regier i Fred!

Hvert Krav paa dette Rige afstaaer jeg.
 Af stækkede for mig er Landens Bigger,
 Ei Størhed lokker mig; I har opnaaet det;
 Jeg er ei meer, end Skyggen af Maria.
 I Fængslets lange Stjændsel blev det knækket,
 Det ædle Mod; det Yderste I har
 Gjort mod mig; ødelagt mig i mit Blomster.
 Gjør nu en Ende paa det, Søster! Stig
 Det Ord, for hvilket I er kommen hid;
 Thi aldrig vil jeg troe, at I er kommen
 For grusomt at forhaane Eders Offer.
 Siig dette Ord! Siig mig: "Nu er I fri,
 Maria! min Magt har I nu fornummet;
 Lær nu at ære min Høimodighed!"
 Siig det, og som en Gave vil jeg tage
 Af Eders Haand, min Frihed og mit Liv.
 Gæt Ord gjør alting usæet — Se, jeg venter
 Paa det, o, lad mig ikke vente længe!
 Ve Eder, hvis I ender ei dermed!
 Thi dersom ei velsignende og herlig
 I, som en Gudsdom stilles fra mig, Søster!
 Ei for den hele Rige D, og ei

For alle Lande, Havet favner, vilde
Jeg staae for Eder, som I staaer for mig.

Elisabeth.

Tilstaaer I nu, at I er overvunden?
Er det forbi med Eders Rænker? Er
Der ingen Morder undervejs, vil ingen
Dumdriftig Eventyrer vove dette
Medrøvelige Ridderskab for Eder?
Ladny Maria! ja det er forbi;
I lokker ingen meer; I er forladt.
Nu Verden andet har at tænke paa.
Det lyfter ingen — Eders fjerde Mand
At blive, thi I dræber Eders Friere,
Som Eders Mænd.

Maria.

(opfarende.)

Søster! Søster?

O, Gud! o, Gud! giv mig Taalmodighed!

Elisabeth.

(Betragter hende længe med et Blik, fuldt af stolt Foragt.)

Det altsaa er den Deilighed, Lord Lester!

Som ingen Mand ustraffet kan bestue,

Med hvilken ingen Kvinde maaler sig!

I Sandhed, denne Roes var let at naae;

At være den almene Skjønhed koster

Blot at man er almindelig for Alle.

Maria.

Det er for meget!

Elisabeth.

(Seer spødt.)

Ederis sande Ansigt

I viser nu, det andet var kun Mase.

Maria.

(blussende af Brede, men med en adel Bærdighed.)

Jeg feiled' mennefseligt, ungdommeligt,

Forført af Magten; dette har jeg ikke

Fortiet, ikke dulgt; det falske Skin

Har jeg forsmaaet med Grimodighed.

Det Værste Verden veed om mig, og jeg

Kan sige, jeg er bedre, end mit Rygte.

Ve Eder, naar engang den trækkes bort,

Den Hæderskaabe, som I hyttlerist

Udbreder over skjulte Ryfters Brand!

Ei Erbarhed I fik fra Ederis Moder

I Arv, man veed for hvilke Dydens Skuld

Anna af Boulen førdes til Schaffottet.

Schrewsbury.

(træder imellem begge Dronninger.)

O, Himlens Gud! saavidt det skulde komme!

Er det det Maadehold, den Ydmyghed,

Lady Maria!

Maria.

Maadehold! Jeg har

Taalet hvad et Mennefske formaaer at taale.

Bort, harehættede Sagtmodighed!

Flygt, lidende Taalmodighed til Himlen!

Spræng dine Baaud omfider, og forlad
 Din Hule, længe undertrykte Harmel
 Og Du, som gav opirret Bafilist
 Dens Morderblik, læg Du nu paa min Tunge
 Din Vedderpæl!

Schrewsbury.

O, hun er fra sig selv!
 Tilgiv den Rasende, dybt Krænkede!

Elisabeth.

(Maalles af Harmel, kaster et rasende Blik paa Maria.)

Leicester.

(I yderste Uro, søger at føre Elisabeth bort.)
 Hør ei den Rasende! Bort! Bort fra dette
 Ulykkelige Sted!

Maria.

Banhelliget

Af en Bastard er Englands Kongethrone;
 Det ædle Britterfolk bedraget af
 En listig Gjøglerste! — Regjered' Retten,
 Da laa I nu, Elisabeth! i Støvet
 For mig; thi jeg, ja jeg, er Ederes Konge.

Elisabeth.

(gaaer hurtigt bort. Forberne følge hende i den høieste Bestyrtelse.)

Femte Optrin.

Maria. Kennedy.

Kennedy.

Hvad har I gjort! Hun gaaer i Raseri!
 Det er forbi, og alt vort Haab forsvinder.

Maria.

(Endnu ganske ude af sig selv.)

Hun gaaer i Raseri; med Død i Hjertet!

(Falder Kennedy om Halsen.)

Hvor er jeg vel tilmode, Hanna! efter,

Sa efter Aars Fornedrelse og Dval

Seg nød tilsidst et Dieblif af Hævn!

Ret, som et Bjærg det falder fra mit Hjerte;

Seg stødte Kniven i min Hjendes Bryst.

Kennedy.

Ulykkelige! Banvid henrev Eder,

Den uforsønlige har I nu saaret;

Hun fører Lynet; hun er Dronningen;

For hendes Boler har I haanet hende.

Maria.

For Lesters Dine jeg fornæb' hende!

Han saae det, han var Vidne til min Seir,

Hvor jeg slog hende ned fra hendes Høide,

Han stod derhos, hans Nærhed styrked mig!

Gjætte Dptrin.

Mortimer. De Forrige.

O, hvilket Udfald, Sir!

Mortimer.

Jeg hørde Alt.

(Giver Ammen et Tegn til at begive sig paa sin Post og træder nærmere.)

Hans hele Væsen udtrykker en hæftig, lidenskabelig Stemning.)

Du seirer har, traadt hende ned i Støvet,

Var Dronningen, og hun Forbrydersten.

Dit Mod henrykker mig, og jeg tilbeder
Dig, som en Gudsdom; stor og herlig synes
Du mig i dette Dieblis!

Maria.

J taelde

Med Fester, bragde ham min Skrivelse
Og min Foræring, ikke? Tael dog, Sir?

Mortimer.

Hvor denne ædle, kongelige Harmes
Omstraalde Dig, forklarede Din Ynde!
Du er den Skjønneeste blandt Jordens Avinder!

Maria.

Jeg beder, stil min Utaalmodighed!
Hvad siger, Mylord? Siig, hvad tør jeg haabe?

Mortimer.

Hvem? Han? Det er en Ridding, en Glendig!
Haab ingen Ting af ham, foragt ham, glem ham!

Maria.

Hvad siger J?

Mortimer.

Han redde, ele Eder!
Han Eder? Han skal vove det! Med mig
Han kjæmpe maa derom paa Liv og Død.

Maria.

J har ei overgivet ham mit Brev?
O, da er det forbi!

Mortimer.

Han elsker Livet.

Hvo Dig vil redde og vil kalde Sin
Han maa behjertet kunne favne Døden.

Maria.

Han vil da intet gjøre for mig?

Mortimer.

Tact ei

Om ham! Hvad kan han gjøre? Hvad behøves
Han? Jeg vil frelse Dig, ja, jeg alene!

Maria.

Åh, hvad formaaer I?

Mortimer.

Skuf ei Eder meer,

Som stod det end med Eder, som igaar!
Saaledes som nu Dronningen gif bort
Fra Eder, som Samtalen vendte sig,
Er alting tabt, hver Bet til Naade spærret.
Daad er nødvendig; Modet maa afgjøre;
For Alt maa Alt nu sættes frikt i Bove;
Fri maa I være, førend Morgnen gryer.

Maria.

Hvad siger I? I Nat? Hvor er det mueligt?

Mortimer.

Hør, hvad der er besluttet! Jeg har samlet
I Løndom mine Sæller i Kapellet,
En Præst har hørt vort Skrivtemaal, og meddeelt
Os Afsad for de Synder, vi begif,
Og Afsad forud for dem, vi begaae.

Det sidste Sacrament modtog vi,
Dg rede er' vi til den sidste Reise.

Maria.

D, hvilken rædsom Forberedelse!

Mortimer.

Endnu i Nat bestiges dette Slot;
Jeg har dets Nøgler; Dagten stodes ned;
Du blier med Nagt udrevet af Dit Kammer,
Dg dse for vore Hænder maa hver Sjæl,
Som lever, at ei nogen blier tilbage,
Der røbe kan hvordan Du færdes bort.

Maria.

Dg Drury, Pauket, mine Fangevogtre?
D, før udgyde de det sidste Blod —

Mortimer.

For min Haand maa de falde allerførst.

Maria.

Hvad? Eders Frende, Eders anden Fader?

Mortimer.

For min Haand falder han. Jeg myrder ham.

Maria.

D, blodige Udaad!

Mortimer.

Hver en Udaad er

Forud tilgivet os. Det Værste kan
Nu vil jeg nu begaae!

Marie.

D, rædsomt, rædsomt!

Mortimer.

Ja, skulde jeg selv Dronningen nedstøde,
Ved Sacramentet har jeg svoret det.

Maria.

Nei, Mortimer! før alt det Blod skal flyde —

Mortimer.

Hvad er mig alt, hvad lever, da mod Dig,
Og mod min Kjærlighed? Lad Verdens Baand
Opløses, lad en anden Syndflods Bølge
Frembruse og opsluge hvad der aander!
Jeg agter intet; før jeg Dig forsager,
Før nærmere alle Dages Ende sig.

Maria.

(Træder tilbage.)

Gud, hvilket Sprog! — Sir! hvilke Diekast!
De ængste, de bortskrække mig!

Mortimer.

(Med vilde Blik og et Udtryk af stille Affindighed.)

Bort Liv

Er kun et Dieblit; det er og Døden.

Man slæbe mig til Thyrburn, sønderrive

Med gloende Tænger, mine Ledemod,

(I det han gaaer hæftig hen til hende, med udbredte Arme.)

Naar jeg, Høitelskede! omfavner Dig!

Maria.

(Træder tilbage.)

Affindtlig tilbage!

Mortimer.

Ved dette Bryst,
Paa denne Mund, der aander Kjærlighed —

Maria.

For Himlens Skyld, Sir! lad mig dog gaae ind!

Mortimer.

Den er en Rasende, der ei fastholder
Sin Lykke i et uoploseligt Favntag,
Naar den en Gud har givet i hans Hænder.
Jeg redder Dig, det koste tusind Liv,
Jeg redder Dig, jeg vil det, dog saa sandt
Gud lever, jeg vil ogsaa ele Dig.

Maria.

O, vil nu ingen Gud, vil ingen Engel
Beskytte mig, O grumme Skjæbne, som
Mig fra en Rædsel til den anden slynger.
Er jeg da født til Raseri at vække?
Maa Had og Elskov mig i Forbund strække.

Mortimer.

Saa hæftigt hine hade, elsker jeg;
De vil halslugge Dig, og denne Hals,
Saa hvid og stær, skal bløde under Øren.
O, indvi Du til Glædens Livsgud det,
Som ellers Du maa ofre blodigt Had.
Erfjaliggjør den lykkelige Elsker
Med denne Ynde, der ei meer er Din.
De skønne Lokker, dette Silkehaar.

Lilheter alt de mørke Dødens Magter, .
Brug det, din Slave evigt at omslynge.

Maria.

O, hvilket Sprog, Sir! maa jeg høre her!
Ulykken bør dog være Eder hellig,
Er det mit kongelige Hoved ei.

Mortimer.

Din Krone er nu falden af Dit Hoved,
Du har ei meer af jordist Majestæt,
Forsøg det, lad Dit Herterord blot lyde,
Om der fremstaaer en Redningsmand for Dig.
Nu har Du kun Din rørende Gestalt,
Din Deiligheds guddommelige Magt,
Den lader mig formaae og vove Alt,
Den driver mig affted mod Bøddeløren.

Maria.

Hvem vil mig frelse for hans Raseri?

Mortimer.

Forvovne Tjenester forvovent lønnes!
Hvi ødsler vel den Tappre med sit Blod?
Er Livet ikke Livets bedste Gode!
En Rasende bortslænger det omsonst!
Først vil jeg hvile ved dets varmeste Bryst —
(Præster hende hæftigt til sig.)

Maria.

O, maa om Hjælp jeg raabe mod den Mand
Der vil mig frelse! —

Shillers ubv. Skrifter. 2 B.

Mortimer.

Følelses er Du

Jo ikke; ei beskylder Verden Dig
 For Kulde; Dig kan Elstovsbønner røre; —
 Du gjorde Sangeren Rizzio lykkelig,
 Og Botwel turde jo bortføre Dig.

Maria.

Forbødne!

Mortimer.

Han var ikkun Din Tyrann,
 Du fittrede for ham, da Du ham elsked';
 Hvis ikkun Skæck formaaer at vinde Dig,
 Bed Hjelpe af Gud! —

Maria.

Forlad mig! Raser I?

Mortimer.

Da skal for mig Du komme til at fittre!

Kennedy

(Styrter ind.)

Man nærmer sig; man kommer; hele Sæden
 Fuld af Soldater!

Mortimer.

(Farer op og griber til Sværdet.)

Jeg beskytter Dig!

Maria.

O, Hanna! frels mig dog af Dennes Hænder!
 Hvor finder jeg Glendige en Tilflugt?

Til hvilken Helgen skal jeg vende mig ?

Her er der Bولد og hiaset inde Mord.

(Hun flyr henimod Huset, Kennedy følger hende.)

Syvende Optrin.

Mortimer. Pauler og Drury, der styrte ind ude af sig selv. Følget iler over Scenen.

Pauler.

Su Porten til; træf Vindebroen op !

Mortimer.

Hvad er der, Frende ?

Pauler.

Hvor er Morderfsken !

Ned, ned med hende i det mørkefte Fængsel.

Mortimer.

Hvad er der ? Hvad er sket da ?

Pauler.

Dronningen,

Fordømte Hænder ! Djevelft Driftighed !

Mortimer.

Hvad Dronningen ? Og hvilken Dronning ?

Pauler.

Englands !

Paa Veien til London er hun bleven myrdet.

(Iler ind i Huset.)

Aftende Optrin.

Mortimer, strax derpaa O'Kelly.

Mortimer.

Er jeg affindig! Kom her ikke en
Forbi og raabde: Dronningen er myrdet?
Nei, nei, jeg drømde kun. En Feberdrøm
Fremstiller for mit Sind som virkelig,
Hvad græsseligt opfylder mine Tanker.
Hvem kommer? O'Kelly! Sag fuld af Stræt!

O'Kelly

(Styrter ind.)

Fly, Mortimer! Afsted! Alt er forbi!

Mortimer.

Hvad er forbi?

O'Kelly.

Spørg ikke længe! Lønt

Paa hurtig Flugt!

Mortimer.

Hvad er der da?

O'Kelly.

Savage,

Den Rasende, udsørde Stødet!

Mortimer.

Altsaa

Er det dog sandt?

O'Kelly.

Sandt! Sandt! Frels Eder! Fly!

Mortimer.

Hun myrdet! Følgelig bestiger nu
Maria Englands Throne.

O'Kelly.

Myrdet? Hvo

Har dette sagt?

Mortimer.

J selv!

O'Kelly.

O, ei, hun lever,
Dg J og jeg, vi Alle ere Dødsens.

Mortimer.

Hun lever!

O'Kelly.

Stødet fældte, Raaben tog
Det op, og Schrewsbury afvæbnet Mord'ren.

Mortimer.

Hun lever!

O'Kelly.

Lever til vor Undergang!
Kom, man omringer allerede Parken.

Mortimer.

Dg hvem begik det Rasende?

O'Kelly.

J ved

Ellen Barnablt, han fra Toulon, der stod
Saa stummel i Kapellet, den Tid Munkens
Udtyded' Anathemet, hvori Paven

Bandlyste Dronningen. Det Nærmeste,
 Det Korteſte han vilde gribe, og
 Med eet dumdriftigt Stød befrie Guds Kirke,
 Og ſelv erhverve ſig en Martyrkrone;
 Kun Præſten han betroede ſit Forſæt,
 Paa Londnervæien han udſorde det.

Mortimer

(Efter en lang Tausheb.)

O, Dig forfølger en opirret Stjærne!
 Ulykkelige! Nu — nu maa Du døe!
 Din Engel ſelv bereber Dig Dit Fald.

O'Kelly.

Stig, hvorhen vender Du Din Flugt? Jeg gaaer
 At ſøge mig et Stjul i Nordens Skove.

Mortimer.

Fly, fly! og Gud ledsage Ederſ Flugt!
 Jeg bliver, præger end at redde hende,
 Hvis ei at finde Ro paa hendes Grav.

(Gaae bort til forſtiellige Sider.)

Fjerde Optog.

(Forgemak).

Førſte Dptrin.

Grev Aubespine. Kent og Leicester.

Aubespine.

Hvor ſtaaer det til med hendes Majeſtæt

Misforder! Jeg er ude af mig selv
 Af Stræk. Hvorledes gik det til? Hvor kunde
 Det skee iblandt det meest trofaste Folk?

Leicester.

Det ingen var af Folket. Gjærningsmanden
 Bar Eder's Konges Undersaat, en Franker.

Aubespine.

En Rasende ustridigt?

Kent.

En Papist,

Grev Aubespine!

Andet Optrin.

De forrige. Burleigh i Samtale med Davison.

Burleigh.

Etraf Befaling til

Henrettelsen maa skrives og forsynes
 Med Seglet; naar den er udfærdiget
 Den bringes Dronningen til underskrevet;
 Skynd Eder, der er ingen Tid at spille.

Davison.

Etal fæe.

(Gaar.)

Aubespine

(Gaar Burleigh imøde.)

Mylord! mit Hjerte tager trofast

I denne Des retmæssige Glæde Deel.
 Præis være Himmelen, der Morderstødet
 Bortvændte fra det kongelige Hoved!

Burleigh.

Priis være ham, der vore Fienders Dndskab
har gjort til Skamme!

Aubespine.

Gud fordømme ham,
Der prøved' paa saaa ryggesløs en Gjerning.

Burleigh.

Ja, Giddingen og ham, som lagde Planen!

Aubespine.

Vil Eders Herlighed nu, Hr. Lord Marschal,
Indføre mig hos hendes Majestæt,
At jeg min Herres og Monarks Lykønskning
For hendes Fødder skyldigst kan nedlægge? —

Burleigh.

Umag dog Eder ei, Grev Aubespine!

Aubespine.

(Officiøus.)

• Seg veed, Lord Burleigh! hvad jeg har at gøre!

Burleigh.

At rømme denne D saasnart som mueligt.

Aubespine.

(Træder forundret tilbage.)

• Hvad? Hvad er dette?

Burleigh.

Eders Ombeds Høllighed

I Dag beskytter Eder, ei i Morgen.

Aubespine.

Hvad har jeg da forbrudt?

Burleigh.

Har først jeg nævnt det,
Da er det ikke meer til at tilgive.

Aubespine.

Jeg haaber, Lord! dog at Gesantens Ret —

Burleigh.

Beskytter intet Landsforræderi!

Leicester og Kent.

Ja! Hvad er det?

Aubespine.

Mylord! Betænker I

Dg vel —

Burleigh.

Et Pas fra Eders Haand Hr. Greve!
Fandt man i den forvorne Morders Lomme.

Kent.

Hvad? Er det muligt?

Aubespine.

Maangt et Pas udsteder
Jeg, — kan ei glennemskue Hjertets Indre.

Burleigh.

I Eders Huus har Gjærningsmanden skriftet.

Aubespine.

Mit Huus er aabent —

Burleigh.

Ja, for Englands Fiender!

Aubespine.

Jeg fordrer Undersøgelse.

Burleigh.

Nei, frøgt den!

Aubespine.

I min Person er min Monark fornærmet,
Det sluttede Forbund vil han sønderrive.

Burleigh.

Alt har min Dronning sønderrivet det!
Med Frankrig England aldrig sig formæler.
Wylord af Kent! I tager Eder paa
At bringe Greven sikkert ned til Havet.
Det høiskopbragte Folk har stormet hans
Hôtel, hvor et fuldstændigt Tøihuus fandtes.
Det truer med at sønderslide ham,
Saasnart han viser sig, skjul ham, til Stormen
Har lagt sig; I er Borgen for hans Liv!

Aubespine.

Seg gaaer da, jeg forlader dette Land,
Hvor Folkeretten trædes under Fødder,
Hvor Pagter haanes, — dog min Konge vil
Et blodigt Regnskab —

Burleigh.

Vel! han hente det!

(Kent og Aubespine gaae.)

Freddie Optrin.

Leicester og Burleigh.

Leicester.

Saa sønderriver I igjen det Forbund,

I saa tjenstfærdigt, uanmodet knytted' ?
 I har kun liden Tak fortjent af England,
 Mylord! Den Røje har I kunnet spare.

Burleigh.

Godt var mit Meed; Gud styred anderledes.
 Held den, der ei er værre sig bevidst.

Leicester.

Man kjender Eder hemmelighedsfulde Mine,
 Naar I paa Statsforbrydelser gjør Sagt.
 — Nu, Lord! det er en herlig Tid for Eder,
 En uhørt Riddingsdaad er sket og end
 Omhyller Mørkets Raabe Gjærningsmanden.
 Nu bliver en Inquisitionkret aabnet, —
 Nu vil man nøie vele Ord og Blik,
 Ja, Tanker selv man stille vil for Retten.
 Da er I en alvigtig Mand, en Atlas
 For Staten; Eders Skuldre bære England.

Burleigh.

Mylord! I Eder skuer jeg min Mester;
 Thi saadan Seir, som Eders Talegave
 Tilskjæmped' sig, har min dog aldrig vundet.

Leicester.

Hvad vil I sige dermed, Lord?

Burleigh.

Det var dog Eder, Lord! der bag min Rng
 Forstod at lokke Dronningen til Slottet
 I Fotheringhay

Leicester.

Mylord! bag Eder's Ryg?

Naar flyede min Daad da Eder's Ansyn?

Burleigh.

Har I ført Dronningen til Fotheringhay?

Vist ikke! I har ei ført Dronningen

Derhen; nei! det var Dronningen, der var

Saa naadig, selv at føre Eder did.

Leicester.

Hvad vil I sige dermed, Lord?

Burleigh.

Den ædle

Person I lod vor Dronning spille der;

Den herlige Triumph, som I beredte

Den Tillidsfulde — Gode, ædle Dronning!

Saa skamløst frækt bespottede man Dig,

Saa skaanseløst har man Dig stillet blot!

Det er da den Høimodighed og Mildhed,

Der over Eder kom saa bradt i Raadet!

Derfor er denne Stuart saa afmægtig,

Foragtelig en Fiende, at det lønner

Ei Noien at udgyde hendes Blod.

En deilig Plan, og spidsset til saa fint!

Kun Stade, altfor fint, saa Spidsen brak.

Leicester.

uværdige! — Følg med mig strax! I skal

Staa mig til Ansvar for vor Dronnings Throne.

Burleigh.

Der finder I mig, men se til, Mylord!
 At der Veltalenheden ei slaar feil.

Fjerde Optrin.

Leicester alene, derpaa Mortimer.

Jeg er da, råbet, gjennemstuet! — Hvor
 Kom den Ulykkelige mig paa Sporet,
 De mig, har han Beviser, faaer Elisabeth
 At vide at der var Forstaaelse
 Imellem mig og Stuart! — Gud, hvor skyldig
 Staaer jeg for hende! — Hvor mit Raad vil synes
 Troløst, bedrageriskt, hvor falsk min Hensigt,
 At føre hende did til Fotheringhan!
 Af mig hun seer sig grusomt spottet, seer
 Sig til en hadet Fiende frækt forraadt!
 O, aldrig, aldrig kan hun slikt tilgive!
 Som overlagt vil alting vise sig,
 Den bitter Vending selv af deres Tale,
 Modstanderskens Triumph og spodske Latter,
 Ja, selv den Morderhaand, der blodigt, rædsomt,
 Som en uhyre, en uventet Skjæbne,
 Kom derimellem, vil jeg have væbnet!
 Jeg seer ei Redning! — Ha! Hvem kommer der.

Mortimer.

(Kommer ind i den hæftigste Urolighed og seer sig ængstligt om.)
 Grev Lester, er det Eder? Er vi ene?

Leicester.

Ulykkelige, bort! Hvad vil I her?

Mortimer.

Man er paa Spor nu efter os og Eder,
Tag Jer i Agt!

Leicester.

Bort! Bort herfra!

Mortimer.

Man veed

At der har været hos Grev Aubespine
Forsamlinger i Løn —

Leicester.

Hvad bryder jeg mig derom?

Mortimer.

Morderen

Var og tilstede.

Leicester.

Det er Eders Sag!

Dumdriftige! Hvad understaaer I Eder
At blande mig i Eders Middingsbua?
Forsvar I Eders onde Handler selv!

Mortimer.

Saa hør mig blot!

Leicester.

Gaa! Gaa ad Helvede!

Hvi hænger I, ret som en ond Aand, Eder
Ved mine Føle! Bort! I er mig fremmed;
Med Mordere jeg intet har at staffe.

Mortimer.

J vil ei høre; at advare kom jeg;
Og Eders Skridt er nu forraadte.

Leicester.

Ha!

Mortimer.

Storſkatmeſteren var ſelv paa Fotheringhay,
Strax efter hiin Ulykkesdaad var ſteet;
Strængt gjennemſøgdes Dronningens Gemakker
Da fandtes —

Leicester.

Hvad?

Mortimer.

Et Brev fra Dronningen

Begyndt til Eder.

Leicester.

Den Ulykkelige!

Mortimer.

Hvori hun beder Eder holde Ord,
Fornyer Lovet om ſin Haand og taler
Om Billedet —

Leicester.

Død og Fordømmelſe!

Mortimer.

Lord Burleigh har det Brev.

Leicester.

Jeg er forloren.

(Han gaaer under Mortimers følgende Tale fortvivlet frem og tilbage.)

Mortimer.

Grib Niebliffet, Mylord! forekom ham!
 Frels Eder, — hende! Sværg, I er uskyldig!
 Opfind Undskyldninger! Afvend det Værste!
 Jeg selv formaaer nu ei at gjøre mere.
 Adsprædt er Kammeraterne; vort Forbund
 Er sprængt. Jeg skynder mig affted til Skotland,
 At samle nye Venner der. Til Eder
 Det er at handle nu. Prøv da hvad Eders
 Anseelse og hvad en dristig Pande
 Formaaer! Prøv det, Mylord!

Leicester.

(Staaer stille og befinder sig pludseligt.)

Det vil jeg og!

(Han gaaer til en Dør, aabner den og kalder.)

Heida, Drabantere! Tag i Forvaring
 Den Statsforræder der; bevogt ham vel!
 En skjændig Sammensværgelse er røbet,
 Budskabet selv jeg bringer Dronningen.

(Han gaaer.)

Mortimer.

(Staaer i Begyndelsen stiv af Gørfærdelse, men fatter sig snart, og seer
 efter Leicester med et Blik, fuldt af den dybeste Foragt.)

Ha, Skjændige! — Dog jeg fortjener det!
 Hvem bød mig, at fortroe mig til den Usling?
 Han over min Hals skrider frem; mit Fald
 Maa bygge ham den Bro, der frelser ham.
 Saa red Dig! Luffet bliver denne Mund;
 Jeg vil ei i Fordærvelsen Dig trække.

En Pagt med Dig forsmaaer jeg selv i Døden.

Kun Livet er et Gode for den Slette.

(Til Officieren af Bagten, der træder frem for at tage ham til Fange.)

Hvad vil Du Tyranniets kjøbde Slave?

Jeg spotter Dig, thi jeg er fri!

(Trækker en Dødt.)

Officieren.

Han er bevæbnet. River Dolken fra ham!

(De trænge ind paa ham; Han sætter sig til Modværge.)

Mortimer.

Dg frit skal i mit sidste Dieblit

Mit Hjerte aabne sig, min Tunge løses!

Forbanded' være I, der Eders Gud

Dg Eders sande Dronning frækt forraade!

Der fra den jordiske Maria vende

Som fra den Himmelske, sig troløst bort,

Dg sælge sig til denne Bastarddronning —

Officieren.

I høre at han spotter! Griber ham!

Mortimer.

O, Elskte! ei jeg kunde redde Dig,

Men et Exempel har som Mand jeg givet.

Maria, Hellige, o, bed for mig,

Dg tag mig op til Dig i Himmellivet!

(Støder Dolken i Brystet og falder i Armene paa Bagten.)

Schillers udv. Skrifter. 2 B.

Femte Optrin.

(Dronningens Bærelse.)

Elisabeth, med et Brev i Haanden. Burleigh.

Elisabeth.

At føre mig derhen! At drive saadan
 En Spot med mig! Forræder! I Triumph
 At føre mig hen til sin Bolerste!
 O, saa blev ingen Kvinde før bedraget!

Burleigh.

Jeg kan endnu ei fatte, paa hvad Maade,
 Ved hvilken Magt, med hvilke Tryllekunster
 Det lykkedes ham saa at overraske
 Min Dronnings Klogskab.

Elisabeth.

O, jeg døer af Skam!

Hvor maa han spotte nu min Svaghed! Hende
 Jeg tænkte at fornægte og var selv
 Et Maal for hendes Spot!

Burleigh.

Nu indseer Du, hvor tro jeg raaded' Dig!

Elisabeth.

O, jeg er straffet grueligt, fordi
 Jeg fjerned' mig fra Eders vise Raad.
 Og skulde jeg ei troe ham? Skulde jeg
 I trofast Elfsøvs Sed en Snare frygte?
 Hvem tør jeg troe, naar han mig kunde svige?
 Han, som jeg gjorde stor for alle Store;
 Der stedse var mit Hjerte nærmest, som

Bed dette Hof jeg tillod sig at tee
Som Herre og som Konge!

Burleigh.

Og paa den samme Tid forraadte han
Til denne falske Skjætlands Dronning Dig!

Elisabeth.

O, med sit Blod skal hun betale det!
Sig mig, er Dommen opsar?

Burleigh.

Ja, den ligger

Beredt, som Du befælede.

Elisabeth.

Hun skal døe!

Han hendes Fald skal see, og falde saa.
Af dette Hjerte er han udstødt; borte,
Er Kjærligheden; Hævn opfylder det.
Saa høit han stod, saa dybt og haanligt være
Hans Fald! Et Minde om min Strænghed, som
Han paa min Svaghed et Exempel var!
Man føre ham til Tover; jeg vil vælge
Pairs, der skal dømme ham. Saa være han
Til Pris for hele Lovens Strænghed givet!

Burleigh.

Skid vil han trænge sig, retfærdiggjøre —

Elisabeth.

Retfærdiggjøre sig? Hvordan? Beviser
Et dette Brev — O, klar som Dagen er
Hans Brøde!

Burleigh.

Ja, men Du er mild og naadig;
Og Synet af ham; hans Nærværelse —
Elisabeth.

Jeg vil ei see ham; aldrig, aldrig mere!
Gav I Befaling til at vise ham
Tilbage, hvis han kommer?

Burleigh.

Det er fleet!

En Page.

(Træder ind.)

Mylord of Lester!

Dronningen.

Den Afstyrelse!

Jeg vil ei see ham. Sig ham, at jeg vil
Ei see ham.

Page.

Det jeg hover ei at sige
Mylord, og han vil heller ikke troe mig.

Dronningen.

Saa har jeg høvet ham, at mine Folk
Meer frygte hans Ansættelse, end min!

Burleigh.

(Til Page.)

Sig, Dronningen forbyder ham at komme!
(Page gaar nærende bort.)

Dronningen.

(Efter en Pause.)

Og hvis det dog var uueligt? Om han kunde

Retfærdiggjøre sig! — Siig mig, kan dette
 Ei være blot en Snare, som Maria
 Har lagt mig, for at udstrøe Lædragt mellem
 Mig og min meest trofaste Ven! O, hun er
 Ret en udlært Bedragereste! Om blot
 Hun Brevet skrev, for at udsaae en giftig
 Mistanke i mit Bryst, og styrte den,
 Hun hader.

Burleigh.

Men betænk dog blot, min Dronning!

Gjætte Optrin.

De Forrige. Leicester. ;

Leicester.

(Riber Døren op med Magt og træder ind med et bydende Bæsen.)
 Den Ublu vil jeg see, der vover at
 Forbyde mig min Dronnings Værelse!

Elisabeth.

Ha, den Forvovne!

Leicester.

At afvise mig!

Maar hun er synlig for en Burleigh, er
 Hun ogsaa det for mig.

Burleigh.

Ret dristig er I,

Mylord! at storme ind foruden Lov!

Leicester.

Og I ret fræk, Lord! at I tager Ordet!
 Lov! Hvad? Ved dette Hof der findes Ingen,
 Af hvis Mund sig Lord Lester lader høre!
 (I det han ærbødigt nærmer sig til Dromingen.)
 Kun af min Dronnings egen Mund vil jeg —

Elisabeth.

(Uden at see paa ham.)

Bort fra mit Ansigt, bort, uærbdige!

Leicester.

I disse strænge Ord jeg hører ei
 Min naadige Elisabeth! min Fiende,
 Lord Burleigh er det. Jeg beraaber mig
 Paa min Elisabeth; Du laande ham
 Dit Ord, og det samme fordrer jeg!

Elisabeth.

Lael, Skjændige! Forøg Din uldaad ved
 At nægte den!

Leicester.

Befael da først at denne
 Paatrængende gaaer ud! — Mylord! gaa ud!
 Hvad jeg har med min Dronning at afhandle
 Behøver ingen Vidner, gaa!

Elisabeth.

Nei, bliv!

Jeg byder det.

Leicester.

Hvad skal en Tredie da

Imellem Dig og mig? Tilbedte Dronning!
 Med Dig har jeg at gjøre. Jeg haandthæver
 Min Rettighed, det er en hellig Ret.
 Og jeg paastaar at denne Ford skal gaa.

Elisabeth.

Vel sømmer Eder dette stolte Sprog!

Leicester.

Mig sømmer det; jeg er den Lykkelige,
 Som Din Gunst skjæmte dette høie Fortrin,
 Der høit mig hæver over ham og Alle.
 Dit Hjerte gav mig denne stolte Rang,
 Og hvad mig Elskov gav, vil jeg, ved Gud!
 Og vide, selv med Livet, at forsvare.
 Han gaa, og ifkun et Par Dieblis
 Behøves der, os atter at forene.

Elisabeth.

Omsonst I søger at besnatke mig.

Leicester.

Besnatke kunde denne Sladder Dig,
 Men jeg vil ifkun tale til Dit Hjerte.
 Og hvad jeg vovet har i Tillid til
 Din Gunst, vil jeg retfærdiggjøre for
 Dit Hjerte; thi Din Rjærlighed er ene
 Den Domstoel, jeg erkjender over mig.

Elisabeth.

Skamløse! Den just er det, der fordømmer
 Dig allerførst! Mylord! vis I ham Brevet!

Burleigh.

Her er det!

Leicester.

(Gjennemløber Brevet, uden at tage sin Gatning.)
Stuarts Haand!

Elisabeth.

Læs og forstum!

Leicester.

(Efter at læst, roligt.)

Nod mig er Skinnet, dog tør jeg vel haabe,
At efter Skinnet ei man dømmer mig.

Elisabeth.

Kan I vel nægte, at I var i lønlig
Forstaaelse med Stuart, hendes Billede
Modtog og hende Haab om Frihed gav?

Leicester.

Det var det mig, hvis jeg mig sølde skyldig,
At vise bort en Fiendes Vidnesbyrd;
Men fri er min Samvittighed; jeg tilstaaer
At hvad hun skrev er sandt.

Elisabeth.

Ulykkelige!

Burleigh.

Hans egen Mund fordømmer ham, min Dronning!

Elisabeth.

Bort fra mit Afsyn, Nidding! bort til Lover!

Leicester.

Det er jeg ikke. Jeg har feilet, da

For Dig jeg bulgde Stridtet, som jeg gjorde.
 Men ærligt var mit Meed, det skeede for
 Din Fjende at udforste og fordærve,
 Elisabeth.

En ussel Udflugt!

Burleigh.

Hvad, Milord! I troer?
 Leicester.

Det Spil var voveligt, som jeg har spillet;
 Jeg veed det, og alene Læster turde
 Ved dette Hof fordrifte sig dertil.
 Hvordan jeg hader Stuart, det veed Verden.
 Den Rang, som jeg beklæder, og den Tillid,
 Hvormed min Dronning ærer mig, maa nedslaae
 Hver Tvivl om min Retsfærdighed. Vel tør
 Den Mand, Din Yndest hæver over Alle,
 En egen dristig Vel betræde, for
 Sin Pligt at gjøre.

Burleigh.

Derfom Eders Sag

Var god, hvorfor har I fortiet den?

Leicester.

Mylord, I pleier fladdre før I handler,
 Er Kloften, der forkynnder Eders Daad.
 Det er nu Eders Raade, Lord! men min
 At handle og saa tale! —

Burleigh.

I taler nu fordi I maa.

Leicester.

(Maaler ham med et stolt og spødt Blik.)

Dg I,

J brouter af, at I har udført en
 Wunderlig Bedrift, frelst Eders Dronning,
 Og revet Masten af Forræderiet,
 Alt ved I; Eders skarpe Blik kan intet
 Undgaae, saa mener I, — o, usle Praler!
 Trods Eders fine Næse var Maria
 Alt fri, om jeg det ikke havde hindret.

Burleigh.

I havde —

Leicester.

Seg, Milord! Til Mortimer

Fortroede Dronningen sig, aabned' ham
 Sit Inderside, ja, gif saa vidt at hun
 Gav ham et blodigt Anslag mod Maria,
 Da Onklen havde vendt sig fra et Andet
 Af samme Slags med Afsty — Stig, er det
 Ei saa?

(Dronningen og Burleigh see forbaufede paa hinanden.)

Burleigh.

Hvorledes er I kommen dertil?

Leicester.

Er det ei saa? Nu, Lord! hvor havde vel
 I Eders tusind Dine, at I ikke
 Blev vaer, at denne Mortimer var falsk?
 At han, en rasende Papist, et Værktøi

For Guise, var et Kreatur af Stuart,
 En kjæf, dumdriftig Sværmer, der var kommen
 Maria at befrie og Dronningen
 At myrde —

Elisabeth.

(yderst forbausset.)

Denne Mortimer!

Leicester.

Ham var det,
 Ved hvem Maria underhandlede med mig,
 Paa denne Maade blev jeg kjendt med ham;
 Endnu i Dag hun skulde rives ud
 Af Fængslet; nu i dette Dieblis
 Hans egen Mund opdagede mig Planen;
 Jeg lod ham hæfte, i Fortvivlelse
 Fordi hans Værk var strandet, og han selv
 Forraadt, gav han sig Døden —

Elisabeth.

Uhørt blev jeg

Bedraget — denne Mortimer!

Burleigh.

Og nu,

Nu skeede det, da jeg fra Eder gik?

Leicester.

Jeg maa beklage for min egen Skyld,
 At saa han endte. Hvis han havde levet,
 Hans Vidnesbyrd mig vilde have renset
 Og fjernet al Mistanke; derfor gav

Jeg ogsaa ham i Lovens Hænder, for
 At strengest Retsform skulde aabenbare
 Min Uskyld og besegle den for Verden.

Burleigh.

Han dræbde sig — Saa siger I? Han sig?
 Maaskee I ham?

Leicester.

Uværdige Mistanke!

Man høre Wagten, hvem jeg overgav ham!

(Gaaer til Døren og raaber ud; Officieren af Livvagten træder ind.)

Aflæg nu hendes Majestæts Beretning.

Svorledes denne Mortimer er død.

Officieren.

Jeg havde Vagt i Forgemakket; Døren.

Blev hurtigt revent op, Mylord befoel mig,

At hæfte Ridd'ren, som en Statsforræder.

Vi saae ham derpaa rasende at trække

Sin Dolk og, under hæftige Forbandelser

Mod Dronningen, før vi det kunde hindre

At støde den i Hjertet, saa at død

Han faldt til Jorden —

Leicester.

Det er godt; I kan

Nu gaae, Sir! Dronningen veed nok.

(Officieren gaaer.)

Elisabeth.

O, hvilken Afgrund af Afstyreligheder!

Leicester.

Hvem var det nu, der frelsde Dig? Var det
Mylord af Burleigh? Vidsde han den Fare,
Der omgav Dig? Og vendte han den bort?
Din trohengivne Læster var Din Engel.

Burleigh.

For Eder, Greve! døde han beleiligt.

Elisabeth.

Jeg veed ei hvad jeg sige skal. Jeg troer
Og troer dog Eder ikke; tænker, I
Er skyldig og er ikke skyldig! O, den
Førhadte, der mig voldte al den Dval!

Leicester.

Døe maa hun! Nu for hendes Død jeg stemmer.
Jeg gav det Raad, ei at fuldbyrde Dommen,
Før sig en Arm for hende atter hæved'.
Det er nu skeet — og nu jeg paastaar, at
Man ufortøvet skal fuldbyrde Dommen.

Burleigh.

I raader dertil? I?

Leicester.

Saa meget det

Dyrer mig at gribe til det Sidste;
Saa seer og troer jeg, at min Dronnings Belfærd
Nu kræver dette blodige Offer; derfor
Andrager jeg nu paa, at Ordren til
Henrettelsen udfærdiges paa Stedet.

Burleigh.

(Til Dronningen.)

Da I, Mylord! det saa alvorligt mener,
Andrager jeg nu paa at ham betroes
Fuldbyrdelsen af Dommen.

Leicester.

Mig?

Burleigh.

Just Eder!

Ei bedre kan I vaelte bort den Mistro
Der hviler end paa Eder, end naar I
Selv lader Hovedet af hende slaae,
Som I beskyldtes for at have elsket.

Elisabeth.

(Seer stot paa Leicester.)

Vel raadt, Mylord! Derved forblive det!

Leicester.

Mig burde billigt dog min høie Rang
Befrie for Grinder af saadant Indhold,
Der i enhver Henseende en Burleigh
Maae anstaae bedre, end som mig. Den Mand,
Der staaer saa nær sin Dronning, skulde ikke
Fuldbringe noget saa ulykkeligt.
Dog for at give Prøve paa min Iver,
Da for min Dronnings Villie at fuldbyrde,
Dygiver jeg min Rangs Forrettighed.
Dg tager paa mig den forhadte Pligt.

Elisabeth.

Lord Burleigh deler den med Eder!

(Til denne.)

Serg

For at Befalingen bli'r udstedt strax.

(Burleigh gaaer, man hører en Tummel udenfor.)

Syvende Optrin.

Greven af Kent. De Forrige.

Elisabeth.

Hvad er der, Mylord Kent? Hvad for et Opløb
Oprører Staden? — Siig, hvad er det?

Kent.

Dronning!

Det er Dit Folk, der flokker sig om Slottet,
Og fordrer hæftigt trængende at see Dig.

Elisabeth.

Hvad vil mit Folk?

Kent.

En Stræf gaaer gennem London,

Der ymtes om, Dit Liv er truet, Mord're

Gaae om, af Paven sendte ud imod Dig,

De Romerske vil rive Stuart ud

Med Magt af Fængslet, og udraabe hende

Til Dronning. Pøblen troer det, raser; ikkun

Naar Stuarts Hoved falder end i Dag,

Kan den beroliges.

Elisabeth.

Hvad? Skal jeg tvinges?

Kent.

Den har besluttet, ikke før at vige,
Før Du har undertegnet hendes Dødsdom.

Attende Optrin.

Burleigh og Davison med et Papir. De Forrige.

Elisabeth.

Hvad har I, Davison?

Davison.

(Nærmer sig alvorligt.)

Du har befaleet,

O Dronning!

Elisabeth.

Hvad er det?

(I det hun vil tage Papiret, gyser hun og farer tilbage.)

O, Gud!

Burleigh.

Adlyd

Du Folkets Stemme, den er Himlens Stemme.

Elisabeth.

(Bankenmodig, hæmper med sig selv.)

O, mine Forder! Hvem vil sige mig,
Om hele Folkets Stemme, Verdens Stemme
Jeg virkelig fornemmer! O, hvor frygter
Jeg, at, naar Mængdens Ønske jeg har adlydt,
En heel forskjellig Stemme da vil høres;

Ja, at de Samme, som mig nu med Magt
 Til Daad mig drive, strængt vil dable mig,
 Naar Gjæringen først er fuldbragt.

Niende Optrin.

Grev Schrewsbury. De Forrige.

Schrewsbury.

(Kommer ind i stor Bevægelse.)

Min Dronning, man vil overtale Dig.

Vær fast, o, vær standhaftig!

(Seer Davison med Papiret.)

Eller er

Det skeet alt? Er det virkelig? Jeg seer

Et ulæstsaligt Blad i denne Haand,

Det komme nu ei for min Dronnings Dine!

Elisabeth.

O, ædle Schrewsbury! man tvinger mig!

Schrewsbury.

Hvem kan Dig tvinge? Du er Herskerinde,

Her gjælder det Din Majestæt at vise.

Byd hine vilde Stemmer Tausked, der

Sig driste til, Din kongelige Villie

At ville kue og Din Dom at lede.

Kun Frygt, kun blind Indbildning driver Folk;

Selv er Du ude af Dig selv, haardt tirket,

Du er et Menneske, kan nu ei dømme.

Burleigh.

Dømt er der jo forlængst; her er ei Dom

At sælde, men en Dødsdom at fuldbyrde.

Schillers udb. Skrifter. 2 B.

Kent.

(Der havde bortfjernet sig, da Schrewsbury traad ind, kommer tilbage.)
 Dødsbet voxer; Folket er ei længer
 At tæmme.

Elisabeth.

(Til Schrewsbury.)

Selv I seer, hvor de mig præsse.

Schrewsbury.

Kun Frist forlanger jeg. Det Pennestrøg
 Afgjør Dit Livs Lyksalighed og Fred.
 Du har betænkt det hele Aar, skal nu
 Dig Skilket rive med i Stormen?
 En ringe Frist kun! Søg at fatte Dig,
 Og opbehi en mere rolig Time!

Burleigh.

(Hæftig.)

Sa opbehi, nøl, døel til Riget staaer
 I Flamme, til det lykkes virkelig
 Din Fjende at fuldføre Morderstedet.
 Tre Gange har en Gud afholdt det fra Dig;
 I Dag berørde det Dig nær, endnu
 Engang at haabe paa et Under, er
 At friste Gud.

Schrewsbury.

Den Gud, der fire Gange
 Dig frelsde med sin underfulde Haand,
 Der Gubbens svage Arm i Dag gav Kraft
 Sin Rasende at tæmme — ham bør Tillid.

Retfærdighedens Stemme vil jeg nu
 Ei høre, nu er det ei Tid, Du kan
 I denne Storm ei høre den. Men dette
 Du mærke naie paa! Du sitrer nu
 For denne levende Maria; ikke
 Den levende har Du at frygte! Stjælv for
 Den Døde, den Halskuggede. Hun vil
 Staae op af Graven, som en Tvedragtsguddom,
 En Hævnens Aand omvænke i Dit Rige,
 Og vende Folkets Hjerter bort fra Dig.
 Nu hader Britten denne Frygtede;
 Et hun ei meer, da vil han hævne hende,
 Et meer sin Troes Fiende vil han see
 I den Bejamrede, en Efterkommer
 Af sine Konger, og et blodigt Offer
 For Had og Iversyge vil han see.
 Snart vil Du mærke til Forandringen.
 Drag gjennem London, naar den blodige Daad
 Er fuldbragt, viis Dig for Dit Folk, der før
 Saa jublende omringed' Dig, da vil Du
 Et andet England see, et andet Folk.
 Thi Dig omgiver ikke meer den herlige
 Retfærdighed, der vandt Dig alle Hjerter;
 Frygt, denne Tyranniets skrækkelige
 Ledsaagerinde vil med Gysen drage
 Foran Dig, gjøre hver en Gade øde.
 Det Sidste, Yderste er gjort. Hvad Hoved
 Staaer fast, naar dette Hellige er faldet?

Elisabeth.

Af, Schrewsbury! I Dag I reddet har
 Mit Liv, har afvendt Morderdolkten fra mig.
 Hvi lod I ikke den sit Løb, saa var
 Nu endt hver Strid, og fri for hver en Tvivl,
 For hver en Brøde reen, jeg laa nu i
 Min stille Grav! I Sandhed, jeg er kjed af
 At leve og regjere! Hvis da een
 Af os to Dronninger maa falde, at
 Den Anden leve maa — og anderledes
 Kan det ei være, jeg erkjender det, —
 Kan jeg da ikke være den, der viger?
 Mit Folk maa vælge, jeg giengiver det
 Sin Majestæt. Gud være skal mit Bidne,
 Jeg leved' ei for mig, men for mit Folk.
 Hvis det af denne smigteriske Stuart,
 Den yngre Dronning, haaber bedre Dage,
 Da stiger gierne jeg fra Thronen ned
 Og gaaer til Woodstocks stille Fred tilbage,
 Der hvor min fordringsløse Ungdom leved,
 Der hvor jeg fiern fra jordisk Størheds Tant
 Høiheden fandt udi mig selv — Jeg er
 Dog ei til Herskerinde skabt; en Hersker
 Maa kunne være haard; mit Sind er blødt.
 Jeg har i lang Tid hersket lykkelig,
 Thi jeg behøved kun at gjøre lykkelig;
 Nu kom den første, svære Kongepligt,
 Saa føler jeg min Afsmagt —

Burleigh.

Nu, ved Gud!

Naar jeg saa ret uforgeligg Drd
 Maa høre af min Dronnings Mund, saa var det
 Forræderi imod mit Fædreland
 Og mod min Pligt, at tie længer stille.
 Du elsker, siger Du, Dit Folk meer, end
 Dig selv; viis det nu, vælg ei Fred for Dig,
 Og overlad Dit Land til Stormen. Tænk
 Paa Kirken! Skal den gamle Dvertro
 Af denne Stuart atter føres ind?
 Skal Munken atter herske? Skal Legaten
 Fra Rom igjen hidkomme for at lufte
 Os vore Kirker og affætte Konger?
 Ja, alle Dine Undersaatters Sjæle,
 Dem fordrer jeg af Dig — Som Du nu handler
 Er de fortabte, eller ogsaa frelste.
 Her er der ikke Tid for Dvindemeddynt,
 Thi Folkets Belsærd er Din første Pligt,
 Hvis Schremsbury har reddet Dig Dit Liv,
 Saa vil jeg redde England — det er mere!

Elisabeth.

Man overlade mig nu til mig selv;
 Ei er hos Menneſter der Trøst og Raad
 I denne store Sag. Jeg foredrager
 Den for en større Dommer, hvad han lærer
 Mig, vil jeg gjøre! — Nu bortfjerner Eder,
 Mylord!

(Til Davison.)

Sir, I bliver nær herved.

(Ederne gaar; Schrewsbury alene bliver endnu nogle Dieblit staaende foran Dronningen, med et betydningsfuldt Blik; derpaa bortfærner han sig langsomt med en Mine, der forraader den dybeste Smerte.)

Tiende Optrin.

Elisabeth.

(Alene.)

O, Slaveri, at tjene Folket! Skjændig
 Trældom! Hvor er jeg træt dog af at smigre
 Den Guddom, som mit Siderste foragter!
 Naar skal jeg da staae fri paa denne Throne!
 Den offentlige Mening maa jeg ære,
 Maa beile til en Pøbels Roes, og gjøre
 Den det tilpas, hvem ikkun Gjøgleren
 Behager. O, den er endnu ei Konge,
 Der maa behage Verden, ikkun den
 Et det, der, naar han handler, ei behøver
 Om Nogens Bifald at bekymre sig.
 Hvi har jeg stræbt Retfærdighed at øve,
 Mit hele Livs Tid hadet alt Vilkaarligt,
 Da til den første uundgaaelige
 Boldsdaad jeg selv har bundet mine Hænder!
 Det Mønster, som jeg gav, fordømmer mig!
 Var jeg tyrannisk, som Maria, min
 Forgjængerste paa Thronen, uden Dadel
 Jeg kunde nu udgyde Kongeblood.

Dog var det da mit frie Valg at være
 Retfærdig. Den alvældige Nødvendighed,
 Der ogsaa tvinger Kongens frie Villie,
 Det var, der bød mig denne Dyd.

Omgiven trindt af Fjender, holdes jeg
 Af Folkegunsten kun paa denne Throne.
 Mig at tilintetgjøre stræbe alle
 Fæstlandets Magter. Uforsonligt synger
 Roms Pave sin Bandstraale mod mit Hoved;
 Mens med et Judaskys mig Frankrig sviger,
 Og Spanien bereder mig paa Havet
 En aaben, voldsom Kamp paa Liv og Død.
 Saa staaer jeg, kjæmpende imod en Verden,
 Jeg værgeløse Alinde. Høie Dyder
 Min Adkomsts Røgenhed maae dække, maae
 Tilhulle Pletten paa min høie Fødsel,
 Hvormed min egen Fader stænded' mig.
 Forgjøves skjuler jeg den. Fiendehad
 Har blottet den, og stiller denne Stuart
 Imod mig, som et Spøgelse, der truer
 Mig evigt. —

Nei, den Frygt skal faae en Ende!
 Det falde, hendes Hoved. Jeg vil Fred!
 Hun er en Furie for mig, af Skjæbnen
 Som Plageaand paahæftet mig. Der hvor jeg
 Mig plantede et Haab, en Glæde, ligger
 Bestandigt denne Helvedsslange mig
 I Veien. Hun frarøver mig den Elskte,

Min Brudgom røber hun! Maria Stuart!

Saa hedder hver Ulykke, der nedslaaer mig.

Er hun udslettet af de Levende,

Da er jeg fri, som disse Bjerges Luft.

(Efter en Taushed.)

Med hvilken Haan saae hun ei ned paa mig,

Som om hun vilde lyne mig til Jorden!

Asmægtige, jeg fører bedre Baaen;

De bringe Døden og Du er ei meer.

(Gaar med raske Skridt hen til Bordet og griber Pennen.)

Jeg en Bastard! Ulykkelige! jeg

Er det kun medens Du er til og aander.

Hvert Livelsmaal om min forfælske Fødsel

Er slettet ud, saasnart jeg Dig udsletter,

Saasnart blot Britten intet Valg har meer,

Er jeg og født i lovlig Egteseng.

(Underkriver med et rasst, fast Pennestreg, lader derpaa Pennen falde, og træder tilbage med Tegn til Stræk. Efter en Pause ringer hun.)

Elleve Dyrtrin.

Elisabeth. Davison.

Elisabeth:

Hvor er de andre Lorder?

Davison.

De gik bort,

At dæmpe det opbragte Folk, og Larmen

Var ogsaa stillet i et Dieblis,

Saasnart Grev Schrewsbury blot vilde sig.

"Ham er det! Det er ham!" — freg hundreß Stemmer;
 "Han frelsde Dronningen. Hør ham, han er
 Den Gjevæste i England!" — Nu begyndte
 Den ædle Løb, og bebreided' Folket
 Med milde Ord dets voldelige Færd;
 Saa kraftfuldt overtydende han taelde,
 At Alt blev roligt og den hele Sværm
 Sig, listet' bort.

Elisabeth.

Den vankelmødige Mængde,
 Som hver en Vind bevæger. Se den, Se!
 Der støtter sig paa dette Rør! — Godt, Sir!
 I kan nu gaae igjen!

(Da han vender sig imod Døren.)

Og dette Blad,

Læg det, jeg lægger det i Ederes Hænder.

Davison.

(Kaster et Blik paa Papiret og forstrækket.)

Dit Navn, min Dronning! Du har afgjort det?

Elisabeth.

Jeg skulde skrive under! det er fæet.
 Et Blad Papir afgjør endnu ei noget,
 Et Navn kan ikke dræbe. —

Davison.

Dit Navn, min Dronning! under denne Skrivt,
 Det afgjør Alting, dræber, er en Straale
 Af Lynild, træffende med vinget Jil.
 Se, dette Blad befaler Kommissærer,

At ile med Scheriffen strax til Slottet
 I Fotheringhay, til Dronningen af Skotland,
 For at forkynde hende Dommen og
 Saasnart det grøer, at fuldbyrde den.
 Opsættelse er her ei; hun har levet,
 Naar dette Blad forlader mine Hænder.

Elisabeth.

Ja, Sir! i Eders svage Hænder lægger
 Nu Gud en vigtig Skjæbne, beed til ham,
 At med sin Visdom han oplyser Eder.
 Seg gaaer og overlader Eder nu
 Til Eders Pligt.

(Hil gaar.)

Davison.

(Træder i Veien for hende.)

O, nei! forlad mig ikke,
 For Du har aabenbaret mig Din Villie.
 Behøves her endnu en anden Visdom,
 End blot Dit Bud bogstaveligt at følge? —
 Du lægger Bladet i min Haand, at jeg
 Til Inar Fuldbyrðelse det skal befordre?

Elisabeth.

Det vil vel Eders egen Klogskab —

Davison.

Nei!

Et min, derfor befri mig Gud! At lyde
 Er al min Klogskab; ei tilkommer det
 Din Tjener at afgjøre noget her.

En ringe Feil var her et Kongemord,
 Et uberegneligt, uhyre Uheld.
 Und mig derfor i en saa vigtig Sag
 At være villieløs Dit blinde Bærtski.
 Udtælt Din Mening nu med klare Ord;
 Hvad skal der skee med denne Blodbefaling.

Elisabeth.

— Dens Navn udtaler det.

Davison.

Saa vil Du, at den skal fuldbyrdes strax?

Elisabeth.

(Stolende.)

Det har jeg ikke sagt, og skjælver ved
 At tænke det.

Davison.

Skal jeg bevare den?

Elisabeth.

(Hastigt.)

Paa Eder's Ansvar? I maa indestaae
 For Følgerne —

Davison.

Jeg, milde Himmel! Siig,
 Hvad vil Du, Dronning?

Elisabeth.

(Utaalmødig.)

Det vil jeg, at denne
 Ulykkelige Sag ei nævnes meer,
 At jeg faaer Ro for den, og det for evigt.

Davison.

Det koster blot et Ord; o, sig! bestem!
 Hvad skal jeg gjøre da med denne Skrivt?

Elisabeth.

Det har jeg sagt, og plag mig nu ei mere!

Davison.

Sagt har Du det? Nei, Du har intet sagt! —
 O, maatte det behage Dig, min Dronning!
 At mindes —

Elisabeth.

(Stamper i Jorden.)

Ha, utaaelsigt!

Davison.

O, hav
 Langmodighed med mig; jeg har blot været
 I denne Post en søie Tid; jeg kjender
 Ei Hoffets Sprog, ei Kongernes — i jævne
 Og simple Sæder er jeg vøret op,
 Vær derfor og taalmodig mod Din Tjener;
 Lad ei det Ord fortryde Dig, der lærer
 Mig klarligt hvad det er min Pligt at gjøre.

(Han nærmer sig til hende i en bedende Stilling; hun vender ham Ryg
 gens; han staar fortviblet; derpaa siger hun i en bestemt Tone.)

Tag det Papir igjen! Tag det tilbage!
 Det bliver til en Ild i mine Hænder.
 Udvælg ei mig til denne frygtelige
 Forretning!

Elisabeth.

Gjør, hvad der paaligger Eder!

(Hun gaaer.)

Lolbte Optrin.

Davison, strax derpaa Burleigh.

Davison.

Hun gaaer, hun lader mig staae ubestemt,

Tvivlraadig med det stræffelige Blad!

Hvad gjør jeg? Skal jeg gjemme det? Skal jeg

Afgive det?

(Til Burleigh, der træder ind.)

O, godt, I kommer, Mylord!

I har jo indført mig i dette Embed;

Befri mig for det. Jeg paatog mig det,

Ukyndig om dets Ansvar; lad mig gaae

Tilbage i min Dunkelhed, hvor I

Mig fandt, jeg passer ei til denne Plads. —

Burleigh.

Hvad er det, Fat dog Eder! Hvor er Dommen?

I blev jo kaldt til Dronningen?

Davison.

Hun gif

Fra mig i hæftig Brede. Raad mig! Hjælp mig!

Rid mig af denne Tvivlens Selvedangst.

Se, her er Dommen; den er understreven.

Burleigh.

(Hæstigt.)

Er den? D, giv den, giv den hld!

Davison.

Jeg tør ei!

Burleigh.

Hvad?

Davison.

Hun har ikke yttret klart sin Wille —

Burleigh.

Ei klart? Hun har jo underkrevet. Giv!

Davison.

Fuldbyrda skal jeg lade den — skal ikke —

D, Himlens Gud! veed jeg nu hvad jeg skal?

Burleigh.

(Trænger hæstigt ind paa ham.)

Strax, siebliffeligt skal den fuldbyrdes!

Giv hld, I er forloren, hvis I næser.

Davison.

Forloren, hvis jeg overlser mig.

Burleigh.

I er en Daare, er ei klog, giv hld!

(Han river Papiret fra ham, og lser bort.)

Davison.

(Her efter ham.)

Hvad gjør I? Bliv! D, I fordærver mig!

Femte Optog.

(Scenen er det samme Værelse, som i første Optog.)

Første Optrin.

Janna Kennedy, klædt i dyb Sorg, med forgrædte Dine og en dyb, men stille Smerte, er beskæftiget med at forsegle Pakker og Breve. Ofte afbryder Græmmelsen hende i hendes Forretning, og man seer hende undertiden bede i Stilhed. **Pauler** og **Drury**, ligeledes i sorte Klæder, træde ind, efter dem følge en Mængde Tjenere, der bære Guld- og Sølv-Kar, Speile, Malerier og andre Kostbarheder, hvormed de opfylde Baggrunden af Værelset. **Pauler** overleverer Ammen en Tæske med et Smykke tilligemed et Papir, og giver hende med et Tegn tilkjende, at det er en Fortegnelse paa de medbragte Sager. Ved Synet af disse Rigdomme fornøyes Ammens Smerte; hun hensynker i en dyb Sørgmodighed, medens de Andre bortfjerne sig i Stilhed. **Melvil** træder ind.

Kennedy.

Melvil, hvorledes? Eder seer jeg atter?

Melvil.

Ja, ædle **Kennedy**! vi sees igjen.

Kennedy.

Og efter lang qvalfuld Adskillelse.

Melvil.

Et ulykksaligt Gjensyn, fuldt af Smerte.

Kennedy.

O Gud, I kommer —

Melvil.

Kommer for at tage

Den sidste, evige Afsked fra min Dronning.

Kennedy.

Nu endelig, paa hendes Dødsdags Morgen,

Blier hende undt den længe savnede

Mærkværelse af hendes — Edle Sir!

Jeg vil ei spørge om hvordan I leed,

Ei nævne Eder vore Lidelser,

Fra den Tid man fra os bortsendte Eder;

At, dertil vil engang vel Timen komme!

Saa, Melvil! Melvil! maatte vi opleve

At see en saadan Dag oprinde —

Melvil.

Lad os

Ei gjøre nu hinanden bløde! Græde

Vil jeg saalænge der er Liv i mig;

Ei meer et Smitt oplive disse Rinder!

Dg aldrig vil jeg denne Sorgens Dragt

Afslægge mere; evigt vil jeg sørge.

Standhaftig dog jeg være vil i Dag;

Lov ogsaa I at dæmpe Eders Smerte.

Dg naar de Alle til Fortvivlelsen

Sig overlade, ville vi gaae foran,

Med ædel mandig Fatning og for hende

Os vise som en Stav paa hendes Dødsvei.

Kennedy.

Melvil I tager feil, ifald I troer,
 At Dronningen vor Bistand har behov,
 For med Standhaftighed at gaae i Døden.
 Paa ædel Fatning er hun et Exempel,
 Vær uden Frygt; Maria Stuart sikkert
 Vil som en Dronning og Heltinde døe.

Melvil.

Modtog hun hiint Dødsbudskab og med Fatning?
 Man siger, at hun ei var forberedt.

Kennedy.

Det var hun ei; en ganske anden Skræk
 Det var, der ængstede Maria. Ikke
 For Død, for sin Befrier sittred' hun. —
 Frihed var lovet os; og Mortimer
 De vilde føre bort i denne Nat.
 Og mellem Haab og Frygt, tvivlsraadig om
 Hun ogsaa til den frække Yngling turde
 Betroe sin Væ og sin fyrstelige
 Person, hun denne Morgen saae imøde. —
 Med eet der blev et Dødsbød her i Slottet;
 En Banken skrækker Døds, Hammerslag,
 Vi troe, at alt Befrieren er nær;
 De Haabet vinker; og den søde Livsdrift
 Opvaagner uvilkaarligt og alvældigt —
 Da aabner Døren sig — Sir Paulet er det,

Der melder os, at Lømmere mænd opslaae
Schafottet nu her nedenunder.

(Hun vender sig bort, greben af den hæftigste Smerte.)

Melvil.

Retsfærdige Gud! D, sig mig, hvordan har
Maria denne gruelige Omværling?

Kennedy.

(Efter en Pause, hvori hun igjen har fattet sig noget.)

Lidt efter lidt man løsnes ei fra Livet;
Paa een Gang, hurtigt, steblikkeligt
Maa Byttet skee imellem Tideligt
Og Evtigt, og min Lady undte Gud
I dette Dieblif, med fattet Sjæl,
At støde hvert et jordiske Haab tilbage,
Og fuld af Tro at gribe Himmelen.
Ei noget Tegn til Frygt, og ingen Klage
Banærede min Dronning — Kun da hun
Ford Lesters nedrige Forræderi
Fornam, den ædle Unglings grumme Skjæbne,
Der offred' sig for hende; da hun saae
Den gamle Ridders dybe Sammer, hvem
Det sidste Haab ved hende døde bort,
Randt hendes Taarer først; ei egen Skjæbne
Afpræssed hende dem, men fremmed Sammer.

Melvil.

Hvor er hun? Kan I bringe mig til hende?

Kennedy.

Uf Matten hun med Bøn tilbragde Resten;

Fra sine Venner tog hun skrivtlig Afsked,
 Og skrev sit Testament med egen Haand.
 Nu nyder hun et Dieblis sin sidste
 Søns Bederqvælgelse.

Melvil.

Hvem er hos hende?

Kennedy.

Evnløgen Burgoyne og hendes Dvinder.

Andet Optrin.

Margaretha Kurl. De Sørrege.

Kennedy.

Hvad bringer I Mistress? Er Lady vaagen?

Kurl.

(Aftørrer sine Taarer.)

Alt paaklædt — og hun ønsker I vil komme.

Kennedy.

Seg kommer.

(Til Melvil, der vil ledsage hende.)

Bliv til jeg har forberedt

Lady paa Ederes Komme.

Kurl.

Hvad, Melvil!

Den gamle Huushovmester!

Melvil.

Ja, her er jeg!

24*

Kurl.

O, dette Huus behøver ingen meer;
 Fra London kommer I, Melvil! kan I
 Mig bringe Efterretning om min Mand?

Melvil.

Han bliver sat paa fri Fod, siger man,
 Saa snart —

Kurl.

Saa snart vor Dronning er ei meer!

O, den forvorne, kjendige Forræder!
 Han er den dyrebare Ladys Morder,
 Hans Udsagn, siges der, har fældet hende.

Melvil.

Saa er det!

Kurl.

O, forbandet være han
 Til ned i Helved; han har vidnet falskt.

Melvil.

Mylady Kurl, betænk blot hvad I siger!

Kurl.

Derpaa jeg gjøre vil min Ed for Retten;
 Vil Ige ham det lige i hans Wine;
 Vil fylde hele Jordens Areds dermed,
 Hun daer ustyldig.

Melvil.

O, det give Gud!

Tredie Optrin.

Burgoyn, de forrige, siden Sanna Kennedy.

Burgoyn.

(Seer Melvil.)

O, Melvil!

Melvil.

Burgoyn!

Burgoyn.

(Til Margaretha Kurt.)

Besørg et Bæger

Med Blin til Lady; Lad see I skynder Eder!

(Kurt gaar.)

Melvil.

Hvorledes? Er da Dronningen ei vel?

Burgoyn.

Stærkt føler hun sig, men hun stufes af
Sit Mod, og troer hun ei behøver Spise.

Dog hende venter end en tungere Kamp,

Og hendes Fiender skal ei rose af

At Dødsfrygt hendes Kind har bleget, naar

Naturen blot af Svaghed bukker under.

Melvil.

(Til Ammen, som træder ind.)

Stig, vil hun see mig?

Kennedy.

Strax hun kommer selv.

Forundret, Melvil! seer I Eder om,

Og Eders Blikke spørge mig: "Hvad skal

Saa pragtfuldt Bostab her paa Dødens Sted?

O, Sir! vi lede Mangel, da vi leved',

Og først med Døden kommer Overflod.

Fjerde Optrin.

De forrige. To andre af Marias Kammerfruer, ligeledes i Sørgeklæder. Ved Synet af Melvil udbryde de i Taarer.

Melvil.

Hvad for et Syn! Hvordan sees vi igjen
Gertrude! Rosamunde!

Anden Kammerfrue.

Hun har sendt

Os bort, vil underholde sig med Gud

For sidste Gang.

(Der kommer endnu to kvindelige Dyende, ligesom de forrige i Sørgeklæder, der med stumme Gebærder udtrykke deres Sorg.)

Femte Optrin.

Margaretha Kurl. De forrige.

(Hun bærer et Guldbæger med Vin, og sætter det paa Bordet, i det hun bleg og sittrende holder sig ved en Stool.)

Melvil.

Hvad er der, Mistress! hvad forfærder Eder?

Kurl.

O, Gud!

Burgoyne.

Hvad fejler I?

Kurl.

Hvad har jeg seet!

Melvil.

Fat Eder! Elig os hvad det er?

Karl.

Da jeg

Med dette Bæger Viin begav mig op ad
Den store Trappe til den indre Sal,
Gik Døren op — og jeg, jeg saae derind —
Og saae — o Gud!

Melvil.

Hvad saae I da? Fat Eder!

Karl.

Med Sort betrukne vare alle Vægge,
Et stort Schaffot med Sort heelt overtrukket
Sig hæved' op fra Gulvet; midt derpaa
En fulsort Blof, en Pude og ved Siden
En sleben Dre — Fuld af Menneſter
Var Salen, tæt de ſtimled om Stillaſet
Og vented Offeret med gruelig Blodtørſt
I deres Blik.

Kammerſruerne.

Gud være hende naadig!

Melvil.

Hun kommer! Fatter Eder!

Gjætte Optrin.

De Forrige. Maria. Hun er hvidt og feſtligt klædt, bærer om Halsen et Agnus Dei i en Kjæde af ſmaa Rugler; en Roſentrands hænger ned fra hendes Bælte; hun

har et Crucifix i Haanden og et Diadem i Haarene ; hendes store sorte Slør er slaaet tilbage. Som hun træder ind, vige de Tilstedeværende tilbage paa begge Sider, og udtrykke den hæftigste Smerte. Melvil er med en udfølgelig Bøvgælfse sjunket paa Knæ.

Maria.

(Seer sig omkring i Kredsen, med rolig Høihed.)

Hvi klager I? Hvi græder I? Med mig
 J. burde glæde Eder, at omsider
 Min Smertes Maal er nær, at mine Lænker
 Skal brydes; Fængslet aabnes og min Sjæl
 Skal glad opsvinge sig til evig Frihed
 Paa Englevinger. Den Tid jeg var givet
 Udi min stolte Fiendes Magt, og leed
 Det Skjændigste, hvad der ei passer for
 Den frie, store Dronning — da, da var
 Det Tid at græde over mig! —
 Bødbædig, lægende, sig Døden nærmer,
 Som en alvorlig Ven; med sorte Vinger
 Bedækker han min Skjændsel — Kennesket,
 Det dybtnebsjunkne adler den sidste Skjæbne.
 Jeg føler atter Kronen paa mit Hoved,
 Og værdig Stoltthed i min ædle Sjæl:

(Hun træder nogle Skridt længere frem.)

Hvad? Melvil her? — Ei saa, min ædle Sir!
 Staa op! I kommer hid til Eders Dronnings
 Triumf, og ei til hendes Død. Mig blier
 Til Deel en Lykke, som jeg ingenfinde

Har haabet; at mit Eftermæle dog
 Ei gaaſte er i mine Fjenders Hænder;
 At dog en Ven, en from Bekjender af
 Min Tro, ſtaaer hos ſom Vidne i min Dødsſtund.
 Etig, ædle Ridder! hvordan gif det Eder
 I dette fjendtlige, umilde Land,
 Fra den Lid man bortrev Jer fra min Side?
 Thi Sorg for Eder ængſted' tit mit Hjerte.

Melvil.

Mig trykde ingen Mangel, uden Kummer
 For Dig, og Afmagt til at tjene Dig.

Maria.

Hvor gaaer det Dider, min gamle Kæmner?
 Dog den Trofaſte ſover vel alt længe
 Den evige Søn, thi han var høit til Års.

Melvil.

Gud har endnu ei vilſt ham denne Raade.
 Han lever, for Din Ungdom at begrave.

Maria.

O, var mig for min Død den Lykke blevet
 Til Deel, et elſket Hoved at omfavne,
 Af mine dyrebare Frender! Dog
 Imellem Fremmede ſkal jeg nu døe,
 Kun Eders Taarer ſkal jeg nu ſee flyde.
 Melvil! jeg lægger mine ſidſte Dnſter
 For Mine ned i Dit trofaſte Bryſt,
 Jeg ſigner ham, den chriſtelligſte Konge,
 Min Svoger — Frantrigs hele Kongehuus;

Jeg signer min Farbroder Kardinalen,
 Og Henrik Guise, min trofaste Fætter.
 Jeg signer Paven, Christi hellige
 Statholder, som velsigner mig igjen,
 Og den katholske Konge, der saa ædelt
 Tilbød sig som min Frelser og min Hævner.
 De findes alle i mit Testamente,
 De vil vist ei forsmaae de ringe Gaver,
 Som min Hengivenhed tilbyder dem.

(Vender sig til sine Tjenere.)

Eder har jeg til min kongelige Broder
 I Frankrig anbefalet; han vil sørge
 For Eder; skjænk Jer et Fædreland.
 Og hviis min sidste Bøn hos Eder gjælder,
 Bliv ei i England, at ei Britten skal
 Sin stolte Sjæl ved Eders Sammer glæde,
 Ei dem i Støvet see, der tjende mig.
 Ved Billedet af den Korsfæstede,
 I love mig strax at forlade dette
 Ulykkelige Land, naar jeg er død.

Melvil.

(Berører Crucifixet.)

Jeg sværger det i alle Disses Navn!

Maria.

Hvad jeg, den Arme, Plyndrede, besad,
 Og som det er mig undt at raade over,
 Har jeg fordeelt blandt Eder og man vil,
 Det haaber jeg, min sidste Villie ære.

Dg det, jeg bærer paa min Vel til Graven,
 Tilhører Eder — under mig end een Gang
 En jordigt Stimmer paa min Vel til Himlen.

(Til Frøkenene.)

Dig, min Alfr, Gertrude, Rosamunde,
 Bestemmes mine Perler, mine Klæder,
 Thi Eders Ungdom glædes end ved Pynt.
 Du Margaretha, Du har nærmest Ret
 Til min Høimodighed, Dig efterlader
 Jeg som den uløkseligste af Alle.
 At jeg paa Dig ei hævner Mandens Brøde
 Vil Dig min sidste Villie vise; — Du,
 O, min hengivne Hanna loffes ei
 Af Guldbets Værd, af Edelstens Pragt,
 For Dig mit Minde er den største Skat.
 Tag dette Klæde, i min Rummers Tæmer
 Jeg snede det til Dig med egen Haand,
 Og mine Taarer har jeg vævet i det.
 Med det vil Du tilbinde mine Aine,
 Naar Tiden er der — denne Tjeneste
 Jeg ønsker at modtage af min Hanna.

Kennedy.

Melvil, jeg holder det ei ud!

Maria.

Saa kommer

Nu Alle og modtager mit Farvel!

(Hun rækker dem Hænderne; den Enes efter den Anden knæler ned for
 hende og kysser hendes Hænder under Taarer.)

Lev vel Margrethe! — Alir — lever vel!
 Lat Burgoyne for trofast Tjeneste!
 Din Mund er hed, Gertrude! — meget hadet
 Er jeg, men ogsaa elsket inderligt.
 En ædel Mand Dig gjøre lykkelig
 Min Gertrud, thi Dit Hjerte fordrer Elskov —
 Du, Bertha! har udvalgt den bedste Deel;
 Du agter Himlens kydske Bruud at være,
 O, skynd Dig med Dit Løfte at fuldbyrde.
 Bedrægelige ere Jordens Goder,
 Lær dette af Din Dronning — Intet meer!
 Lev vel! Lev vel! O, lever alle vel!
 (Hun vender sig hurtigt fra dem; Alle undtagen Melvil bortseerne sig.)

Syvende Optrin.

Maria. Melvil.

Maria.

Jeg har berigtiget det Timelige,
 Og haaber at forlade denne Verden
 Som ingens Skyldnerinde — Et der er kun,
 Melvil! der den beklemte Sjæl forbyder
 Sig at opløste fri og fro.

Melvil.

Opdag mig det, min Dronning! Et Dit Hjerte;
 Betro Din Rummer til en trofast Ven!

Maria.

Ved Evighedens Grændse staaer jeg nu;
 Snart skal jeg træde for al Verdens Dommer,

Dg har end ei den Hellige forsonet.
 En Geistlig af min Kirke er mig nægtet,
 Dg Sacramentets hellige Himmelsvisse
 Forsmaaer jeg af de falske Præsters Hænder.
 Udi min Kirkes Tro vil jeg gaae heden,
 Thi den alene er det, der gjør salig.

Melvil.

Vær trøstlig, thi i Himlens Dine gjælder
 Det fromme Ønske for Fuldbringelsen.
 Tyranners Magt kan ene fængsle Haanden;
 Til Gud opstiger Hjertets Andagt frit,
 Dødt Ordet er, men levende gjør Troen.

Maria.

Af, Melvil! ikke Hjertet ene er
 Sig nok; et jordiskt Pant behøver Troen,
 Det høie Himmelske sig at tilegne.
 Derfor blev Gud til Menneske, indsluttet
 I synligt Legem hemmelighedsfuldt
 Ufsynlige, fra Himlen sendte Gaver.
 Det Kirken er, den hellige, den høie
 Der bygger os til Himmelen en Stige;
 Den hedder den almene, den katholske,
 Thi ikkun Alles Tro bestyrker Troen.
 Hvor Tusinde tilbede og nedknæle,
 Der bliver Gnisten Flamme og bevinget
 Opsvinger Anden sig i alle Himle.
 — O Lykkelige, hvem den fromme Bøn
 I Herrens Huus forsamler — smykket er

Det høie Alter. — Alle Rjerter lyse,
 Og Kloffen toner; Røgelse udsprebes,
 Og i den rene Messfedragt staaer Bispen;
 Han tager Kalken, signer den, forkynder
 Forvandlingens det høie Underværk,
 Og ned for Gud, for den Nærværende,
 Medkaster Folket sig i Tro og Andagt. —
 Ak, jeg er ene udeluft! Til mig
 I Fængslet trænger ei Velsignelsen!

Melvil.

Til Dig den trænger, er Dig nær; hav Tillid
 Til den Almægtige! Den tørre Stav
 Formaaer i Eroens Haand at styde Dviste,
 Og han, som Rildevældet slog af Klippen,
 I Fængslet kan berede Dig et Alter,
 Kan denne Kalk, en jordist Lædskedrik,
 Dig hastigt til den Himmelske forvandle.
 (Han griber hurtigt Bageret, der staaer paa Bordet.)

Maria.

Melvil! forstaaer jeg Dig? Ja, jeg forstaaer Dig!
 Her er der ingen Præst, og ingen Kirke,
 Og ikke det Høiærdige — Dog siger
 Forløseren: "Hvor To i mit Navn ere
 Forsamlede, er jeg blandt dem tilstede!"
 Hvad vier Præsten ind til Herrens Mand?
 Det rene Sind, den dadellose Wandel!
 Saa vær, kjændt uindvølet, mig en Præst,
 Et Herrens Sendebud, der bringer Fred!

For Eder Skrifter jeg for sidste Gang,
 Og Eders Mund mig Frelsen skal forkynde.

Melvil.

Naar Hjertet driver Dig dertil saa mægtigt,
 Saa vild, o Dronning! at og Dig til Trøst
 Vor Gud vel gjøre kan et Underværk.
 Her er ei Præst, ei Kirke, siger Du,
 Ei Herrens Legem; men Du tager feil,
 Her er en Præst, en Gud er her tilstede.

(Med disse Ord blotter han Hovedet og viser hende tillige en Hostie i en
 Gulbskaal.)

Jeg er en Præst — Dit sidste Skrivtemaal
 At høre, paa Din Dødsvei at forkynde
 Dig Fred har jeg modtaget paa mit Hoved
 De syv Indvielser, og overbringer
 Dig denne Hostie fra den hellige Fader,
 Der selv har viet den.

Maria.

O, saa maa selv paa Dødens Dørttrin end
 En himmelsk Enkelt være mig beredt!
 Som en ildødelig paa gyldne Skyer
 Medfarende, som en Engel fordem forde
 Apostlen Paulus ud af Fængslets Lænker,
 Ham holdt ei Skaaden, holdt ei Bogternes Sværd,
 Han skrider mægtigt gennem lukte Porte,
 Og midt i Fængslet staaer han i sin Glæde —
 Saa overraster her et Himmelsbud.
 Mig, da hver jordist Frelser mig har skuffet,

— Og I, min Tjener før, vær nu før mig
 Den Høiestes, og vær hans hellige Mund.
 Som Ederes Knæ for mig sig forðum bøied',
 Saa ligger jeg i Støvet nu for Eder.

(Hun synker ned for ham.)

Melvil.

(I det han gjør Korsets Tegn over hendes.)

I Faderens, Sønnens og i Mandens Navn!
 Maria! Dronning! har Du efterforsket
 Dit Hjerter, sværger Du, og lover Du
 At skrive Sandhed her for Sandheds Gud?

Maria.

For Dig og Ham mit Hjerter ligger aabent.

Melvil.

Ellig, hvilken Synd betynger Din Bevidsthed.
 Fra sidst Du har forsonet Dig med Gud?

Maria.

Af Had og Mød mit Hjerter opfyldt var;
 Hævngjærrigheden rasde i min Barm;
 Tilgivelse jeg haabede af Gud
 Og kunde ei Modstandersken tilgive,

Melvil.

Fortryder Du Din Synd? Er det Dit faste
 Forsæt at gaae herfra forsonet med Verden?

Maria.

Saa sandt jeg haaber, at mig Gud tilgiver.

Melvil.

Anklager Hjertet Dig for flere Synder?

Maria.

Åt, ikke blot med Had, med syndig Eftov
 Har jeg end meer den Heleste fortørnet.
 Mit Hjerte blev letfindigt draget til
 Den Mand, der troløs har bedraget mig.

Melvil.

Dg angret Du Din Synd, og har Dit Hjerte
 Fra denne Afgud henvendt sig til Gud?

Maria.

Det var den vanskeligeste Strid, jeg stred;
 Det sidste, jordiske Baand er sonderrevet.

Melvil.

Anklager Din Bevidsthed Dig for mør?

Maria.

Åt, for en tidlig Blodskyld, Arbetet alt
 For lange siden; med forrøbet Rædsel
 Den i det sidste Regnskabs Dietst
 Sig vælter sort imellem Himlens Port
 Dg mig; jeg lod min Mand, min Konge myrde
 Dg gav Forførereren saa Haand og Hjerte;
 Strængt har jeg sønet det med Altkens Straffe,
 Dog vil den Dm i Sjælen aldrig sove.

Melvil.

Anklager Hjertet Dig for andre Synder,
 Som Du endnu ei Arbetet' eller sonet'?

Maria.

Nu veed Du alt, hvad der mit Hjerte tvinger.

Schillers udv. Skrifter. 2 B.

Melvil.

Betænk, at den Alvidende er nær!
 Betænk de Straffe, hvormed Kirken truer
 For usuldkomment Skrivtemaal. Det er
 En Synd, der evig Død fortjener, thi
 Det er en Synd imod den Helligaand.

Maria.

Saa sandt jeg intet bitterligt fortaug,
 Forlene Gud mig Seier i min Dødskamp!

Melvil.

Hvad? For Din Gud fordølger Du den Misdaad,
 For hvilken Menneskerne straffe Dig?
 Du siger intet om Din blodige Deel
 I Babingtons og Parrys Middingsværk?
 For det dør Du den timelige Død,
 Vil Du og derfor døe den Evige?

Maria.

Jeg er berebt at gaae til Evigheden;
 Endnu for Timeviseren gaaer rundt,
 Jeg for min Dommers Throne staaer, dog jeg
 Gjentager det, mit Skrivtemaal er endt.

Melvil.

Betænk det vel. Bedragerist er Hjertet.
 Du har maaskee med snild Tvetydighed
 Undgaaet Ordet blot, der gjør Dig skyldig,
 Skjendt Villjen deeltog i Forbrydelsen?
 Dog vild, at ingen Gjøglerkunst besværer
 Det Flammeblis, der stuer i det Indre!

Maria. ;

Jeg har opfordret alle Fyrsterne,
Til at befrie mig fra uværdige Lænker,
Men aldrig har med Forsæt eller Daad
Jeg truet min Modstanderindes Liv.

Melvil.

Saa vidneb' Dine Skrivere da falskt?

Maria.

Som jeg har sagt, saa er det. Himlen bømme
Hvad hine vidneb'?

Melvil.

Altsaa overtydet

Om Din uskyldighed, Du gaaer til Døden?

Maria.

Gud under mig, ved uforstødt at dø,
At sone hiin forhen begangne Blodskyld.

Melvil.

(Lyser Velsignelsen over hende.)

Saa gaa da hen og son den ud i Døden!
Synk, et hengivent Offer, ned ved Altret,
Blod kan forsones det, som Blod forbrød.
Du seiled' ikkun blot af Avindesvagthed;
En salig Aand ei i Forklarelsen
Vor Dødeligheds Brøst og Svaghed følger.
Men jeg forkynder Dig, i Kraft af den
Dig givne Magt, at løse og at binde,
Forkaldelse for alle Dine Synder,
Som Du har troet, saa det ske Dig og!

(Han griber Kalken, der staaer paa Bordet, indvier den med en stille Bøn;
derpaa rækker han hende den. Hun noder med at tage den, og viser den
tilbage med Haanden.)

Tag hen det Blod, der er udgydt for Dig,
Tag hen, Dig viser Paven denne Gavnst,
I Døden skal Du Kongers første Ret,
Den Præstelige øve!

(Hun modtager Kalken.)

Og som Du nu i jordiskt Legem har
Dig hemmelighedsfuldt med Gud forbunden,
Saa vil Du hilses i Hans Glædesrige,
Hvor der er ingen Brøde, ingen Taarer,
Som en forklaret Engel, Dig med den
Guddommelige evindeligt forene.

(Han sætter Kalken. En Larm høres, hvorpaa han bedækker sit Hoved
og gaar til Døren. Martin forbliver knælende i stille Andagt.)

Melvil.

(Kommer tilbage.)

Endnu en haard Kamp har Du at bestaae,
Troer Du Dig stærk nok til at overvinde
Hver Følelse af Bitterhed og Had?

Martin.

Jeg frygter et Tilbagefald. Mit Had,
Min Kjærlighed jeg offrer har til Gud.

Melvil.

Nu, saa bereed Dig da til at modtage
Lord Lester og Lord Berleigh. De er' der.

Aftende Optrin.

De Forrige. Burleigh, Lester og Paulet. Leicester bliver staaende i en Graastand, uden at slaae Dineen op. Burleigh, der giver Agt paa hans Fatning, træder imellem ham og Dronningen.

Burleigh.

Jeg kommer, Lady Stuart! Ederes sidste Befaling at modtage.

Maria.

Tak, Mylord!

Burleigh.

Det er min Dronnings Villie, at intet, hvad der kan billigt fordres, aflaaes Eder.

Maria.

Mit Testament har mine sidste Ønsker, Jeg har nedlagt det i Sir Paulets Haand, Og beder, at det trolig maa udføres.

Paulet.

Vær rolig derfor.

Maria.

Jeg beder om at mine Folk ukrænket maae reise bort til Skotland eller Frankrig, Hvoehen de selv det ønske og begjære.

Burleigh.

Det være som I ønsker!

Maria.

Da mit Alig

Skal ikke hvile i indviet Jord,
 Saa taale man, at denne brave Tjener
 Mit Hjerte bringer til min Slægt i Frankrig;
 Af, det var altid der!

Burleigh.

Dg det skal see!

Har I end mere?

Maria.

Dronningen af England

Min søsterlige Hilsen! Siig til hende,
 At jeg tilgiver hende af mit Hjerte
 Min Død — og at jeg angerfuld afbeder
 Min Hæftighed igaar — Gud signe hende,
 Dg stænke hende en lykkelig Regjæring!

Burleigh.

Siig, har I ei endnu befinde Eder?
 Dg aflaaer I endnu Dechantens Bistand?

Maria.

Jeg er forsonet med min Gud — Sir Pauler!
 Jeg voldte Eder skyldløs meget Ondt;
 Berøved' Eder Eders Alders Støtte;
 Jeg haaber, I med Gud ei tænker paa mig.

Pauler.

(Rækker hende Haanden.)

Med Eder være Gud! Gaf hen i Fred!

Niende Optrin.

De Forrige. Sanna Kennedy og de andre af Dronningens
 Tjener trænge ind med Tegn til Forsædelse; efter dem

følger Scheriffen med en hvid Stav i Hånden; bag ham
seer man gjennem Døren, der bliver staaende aaben, be-
væbnede Mænd.

Maria.

Hvad er det, Hanna? — Ja, nu er det Tid,
Scheriffen her vil føre os til Døden.

Vi maae nu stilles ad. Lev vel! Lev vel!

(Hendes Tænder klynge sig til hende med hæftig Smerte; til Melvil.)

J, kjære Sir! og Du, trofaste Hanna!

Skal følge mig paa denne sidste Vandring.

Mylord, J nægter vel ei denne Gunst?

Burleigh.

Dertil jeg ingen Fuldmagt har.

Maria.

Hvorledes?

J kan mig afflaae en saa ringe Bøn?

Hav Agtelse dog for mit Køn! Hvem skal

Den sidste Tjeneste mig vise? Aldrig

Er det min Søsters Willje, at mit Køn

Fornærmes skal i min Person, at jeg

Berøres skal af Mandfolks plumpe Hænder.

Burleigh.

Schaffottets Trin med Eder ingen Kvinde

Bestige maa, hvis Skrigen og hvis Jamren —

Maria.

Sun skal ei jamre sig — jeg indektaaer

For min trofaste Hannas Sjælestyrke.

Bed Gud, Mylord! D, stil mig ei i Døden

Fra denne hvide Viesmoder; hun
 Har båret mig til Livet paa sin Arm,
 Hun lede mig med kjærlig Haand til Døden!

Danser.

(Til Burleigh.)

Lad det dog ske!

Burleigh.

Det ske!

Maria.

Nu har jeg intet

Paa Jorden meer.

(Hun tager Krucifikset og kysser det.)

Min Frelser! Min Frelser!

Som Du udstrækker Armene paa Korset,
 Saa bred dem ud nu, at modtage mig!

(Hun vender sig om for at gaa; i dette Øieblik møder hendes Biv Grev
 ven af Leicester, der uventet er faret op for at see efter hende.
 Ved dette Syn sidder Maria, hendes Knæer rykke, hun er i Begreb
 med at segne om, da griber Grev Leicester hende og modtager hende i
 sine Arme. Hun seer en Tid lang alvorligt og taus paa ham; han
 kan ikke udholde hendes Blik; endelig siger hun:)

J holder Ord, Grev Lester! — J har lønet

Mig Eders Arm, for mig at føre ud

Af dette Fængsel, nu J laaner mig den.

(Han staaer som tilintetgjort. Hun bliver ved med en vælig Stemme.)

Ja, Lester! og det var ei Frihed blot

Jeg ønskede at skyldes Eders Arm.

J skulde gjøre mig min Frihed kjær.

Ved Eders Haand og, lykkelig ved Eders

Tro Kjærlighed, jeg vilde glæde mig

Ved dette nye Liv. Nu, da jeg er
 Paa Veien til at vandre bort fra Verden,
 Og blive til en salig Aand, der ei
 Af jordist Eidskab vil fristes mere,
 Nu, Læster! tør jeg uden Rødme tilskaae
 Den overvundne Svaghed — Lev nu vel!
 Og, hvis I kan, lev ogsaa lykkelig!
 I turde beile til to Dronninger,
 Et omt og hjærtligt Hjerte I forstjød,
 Forraadte, for et Stolt at vinde Eder.
 Knæl for Elisabeth, giv Eders Løn
 Ei maae omsider vorde Eders Straf.
 Lev vel! — Nu har jeg intet meer paa Jorden.

(Hun gaar; Særlig foran; Melvil og Ammen ved Siden af hende;
 Burleigh og Paulet følge efter; de Andre see græbende efter hende,
 indtil hun er forsvunden, da bortfjerne de sig gjennem to andre Døre.)

Tiende Optrin.

Leicester (der bliver alene tilbage).

End lever jeg, udholder end at leve!
 Medstyrter Taget ei sin Vægt paa mig!
 Dplader intet Svælg sig, at opsluge
 Blandt Væsnen det Elendigste! Hvad har jeg
 Ei tabt! Og hvilken Perle har jeg bortslængt!
 Hvad Himmelslykke har jeg ei forstødt!
 Hun gaar nu hen, en alt forklaret Aand,
 Mig bliver en Fordømts Forvielse.
 — Hvor er det Forsæt nu, hvormed jeg kom,

At quæle følesløs mit Hjertes Stemme,
 See ubevæget hendes Hoved falde?
 Opvækker hendes Syn den døde Skam?
 Maa hun endnu i Døden hilde mig
 Med Elskovshaand — Forvorpne! Dig det anstaar
 Ei meer at smælte hen paa Avindeviis
 I om Medlidenhed! Ei ligger paa
 Din Bane Elskovs Held. Dit Bryst maa være
 Omklædt med Staal, Din Pande haard som Klippen!
 Vil Du ei tabe Lønnen for Din Skjændsel,
 Maa Du den frækt vedblive og fuldføre.
 Forstum Medlidenhed, vær Steen, mit Dle!
 See hende falde vil jeg, være Vidne.

(Han gaaer med bestemte Skridt hen imod Døren, som Maria gik ud af, men bliver pludseligt staaende.)

Omsonst, omsonst! Mig griber Helveds Gru,
 Jeg kan, jeg kan det Rædsomme ei stue;
 Kan ei see hende døe! — Hør! Hvad var det?
 De er alt nede — under mine Fødder
 Beredes det forfærdelige Værk.
 Jeg hører Stemmer. Bort! Afsted! Afsted
 Fra dette Dødens stræffelige Huus!

(Han vil flye igjennem en anden Dør, men finder den lukket og farer tilbage.)

Hvad? Fængsler mig en Gud til denne Grund?
 Skal jeg da høre hvad jeg gruer for
 At see! — Dechantens Stemme! — Han formaner —
 Og hun afbryder ham — Hør! — Høit hun beder
 Med rolig Røst. — Det bliver stille — stille!

Run hulke hører jeg og Vinder græde —
 Hun bliver afflædt — Hør! — man flytter Skamlen —
 Hun knæler ned paa Puden — lægger Hovedet —

(Efterat han med stigende Angst har sagt de sidste Ord og holdt inde en Stund, seer man ham pludseligt fare sammen med en framprægtig Bevægelse og at synke afmægtig ned; tillige lyder neden fra en huul Aarm af Stammer, der endnu længe bliver ved.)

Elleve Dptrin.

(Det andet Bærelse i fjerde Dptog.)

Elisabeth.

(Træder ud af en Sidedør; hendes Gang og Gebærder udtrykke den hæftigste Uro.)

Endnu er ingen her, slet intet Budskab!
 Vil det ei blive Aften? Staaer da Solen
 Fast i sit Himmelsløb? — Skal jeg end længer
 Paa denne Tvivlens Pinebænk udstrækkes?
 Er det alt skeet? — Er det ei skeet? Jeg gruer
 For begge Dele, vover ei at spørge!
 Ei vilser Læster sig, ei heller Burleigh,
 Som jeg paalagde at fuldbyrde Dommen.
 Er de afreist fra London, er det fuldbragt?
 Afstødt er Pilen, og den flyver, træffer,
 Har truffet — om det saa mit Rige gjaldt,
 Ei meer jeg kunde standse den — Hvem er der?

Tolvte Dptrin.

Elisabeth. En Page.

Elisabeth.

Du kommer ene? Hvor er Lørderne?

Pagen.

Mylord of Lestér, og Lord Storstatmesteren —

Elisabeth.

(I den høieste Spænding.)

Hvor er de?

Pagen.

De er ei i London.

Elisabeth.

Ikke!

Hvor er de da?

Pagen.

Det kunde ingen sige.

Før Dagens Frembrud vare begge Lorder,
Jilsfærdigt, hemmelighedsfuldt reist, bort
Fra Byen.

Elisabeth.

(Udbryder ham levende.)

Se, nu er jeg Englands Dronning!

(Gaar frem og tilbage i den høieste Bevægelse.)

Gaa! Rald mig — Nei! Bliv her! — Nu er hun død!

Nu har jeg da omsider Rum paa Jorden.

Hvi sitter jeg? Hvi griber dette mig?

Min Frygt bedækker Graven; hvem tør sige,

At jeg har gjort det! Mangle skal det ei

Paa Taarer, for den Faldne at begræbe.

(Til Pagen.)

Du her endnu? — Min Skriver Davison

Skal strax forsoie sig herhvid. Send ogsaa

Bud efter Schrewsbury — Der er han selv!

(Pagen gaar.)

Trettende Optrin.

Elisabeth. Grev Schrewsbury.

Elisabeth.

Velkommen, ædle Lord! Hvad bringer I?
En Smaating er det vist nok ei, der fører
Saa flide Eder hid.

Schrewsbury.

O, store Dronning!

Mit forrigfulde Hjerte, dybt bekmret
For Din Roes, drev i Dag mig hen til Tower,
Hvor Kurl og Rau, Marias Skrivere,
I Fængsel sidde, thi endnu engang
Jeg vilde prøve deres Udsagns Sandhed.
Forlegen vægrer Taarnets Lieutenant sig
Med mig at vise Fangerne, og kun
Med Trusler kunde jeg mig skaffe Indgang —
Gud! Hvilket Eyn fremvisedes for mit Blik!
Med Haaret vildt, med Vanvids Diefast,
Som plaget gruelt af Furter,
Saa paa sit Felse Skotten Kurl; men neppe
Gjentjendte denne Ugle mig, før han
Høitkrigende sank ned for mine Fødder
Omfavnede mine Knæ og krummende
Sig, som en Dm, fortviolet, beder og
Anraaber mig, om at forkynde ham
Hans Dronnings Skjæbne, thi et Rygte om
At hun var dømt til Døden, havde trængt

Sig ind i Lovers Fængselshvælvinger.
 Da efter Sandhed jeg bekræfted' dette,
 Dg lagde til, det var hans Vidnessbyrd,
 Hun hode ved, opsprang han rasende,
 Anfaldt den anden Fange, reev ham ned
 Til Jorden flur med Vanvids Kjæmpekræft,
 Dg vilde qvæle ham. Knap fik vi den
 Ulykkelige fra hans Vanvid frelst.
 Nu vendte han imod sig selv sin Rasen,
 Dg sønder slog sit Bryst med grumme Slag,
 Forbandet' sig og Nau til Hælvede.
 Han havde vidnet falskt; de Uheldsbreve
 Til Babington, hvis Egthed han besvoer,
 Var' falske; andre Ord han havde skrevet
 End Dronningen dicterede; Skurken Nau
 Forførde ham til denne Riddingsdaad.
 Derpaa han rendte til et Vindue, rev
 Det op med Raseriets Kraft og freg
 Paa Gaden ned, da Fylket stimled' sammen,
 Han var Marias Skriver, var den Skurk,
 Der havde falskelig anklaget hende.
 Han var forbandet, et meensvoret Vidne.

Elisabeth.

I sagde selv, at han var fra Forstanden;
 Hvad en Forrykt, en Rasende udsiger,
 Beviser intet.

Schrewsbury.

Denne Vanvid selv

Beviser desto mere. Store Dronning!

Jeg beder, overlil Dig ei; befael
At man paa ny skal undersøge Sagen.

Elisabeth.

Det vil jeg, Greve! da I ønsker det;

Ei, at jeg kunde troe, at mine Pairs

Har overlilet dømt i denne Sag,

Men Eder at berolige, forny

Man undersøgelsen. Godt, at det end

Er Tid! Ei skal en Skygge selv af Tvivl

Sig hæfte ved vor kongelige Vre.

Tjortende Optrin.

Davison. De Forrige.

Den Dom, Sir! jeg i Eders Haand har nedlagt,
Hvor er den?

Davison.

(I hæftede Forbauselse.)

Dommen!

Elisabeth.

Som igaar jeg gav

Ser i Forvaring?

Davison.

Gav mig i Forvaring?

Elisabeth.

Mit Folk bestormed' mig, at undertegne,

Jeg maatte sige det; jeg signed' det;

Jeg gjorde det af Dvang; i Eders Hænder
 Jeg lagde Skriftet, vilde vinde Tid,
 I veed hvad jeg har sagt. Giv mig det nu!

Schrewsbury.

Kom, kjære Sir! Forandret er nu Tiden,
 Og Undersøgelsen maa nu fornøyes.

Elisabeth.

Betænk Jer ei saa længe! Hvor er Skriftet?

Davison.

(Fortvivlet.)

O, jeg er styrtet, er en Dødsens Mand!

Elisabeth.

(Falder ham hurtigt i Tælen.)

Jeg vil ei haabe, Sir!

Davison.

Jeg er forloren!

Jeg har det ei.

Elisabeth.

Hvorledes? Hvad?

Davison.

O, Gud!

Det er i Burleighs Hænder — alt igaar!

Elisabeth.

Ulykkelige! Saa har I aflydt mig!
 Beføel jeg Eder ei at gjæmme det?

Davison.

Det har Du ei befalet mig, min Dronning!

Elisabeth.

Vil Du til Eognerſke mig gjøre, Uſling?
Naar bød jeg Dig, at give det til Burleigh?

Daviſon.

Ei med beſtemte, klare Ord, men dog —

Elisabeth.

Gledige! Du døver mine Ord
At tyde, lægge egen, blodig Mening
I dem! Ve Dig, hvis noget Dødt er fulgt
Paa denne egenmægtige Daad, da ſkal
Du viſſelig det bøde med Dit Liv.
Grev Schrewsbury! I ſeer hvor man miſbruger
Mit Navn —

Schrewsbury.

Jeg ſeer — O, Du min Gud!

Elisabeth.

Hvad ſiger I?

Schrewsbury.

Hvis Squiren har formaaſtet
Paa eget Anſvar ſig til denne Daad,
Hvis han har handlet uden at Du vidſede
Det, bør han ogsaa ſtilles for en Domſtoel
Af Landets Pairs, fordi han givet har
Dit Navn til Priis for alle Tidens Afſky.

Shillers udb. Skrifter. 2 B.

Sidste Optrin.

De Forrige. Burleigh. Elfsidst Kent.

Burleigh.

(Væier et Knaa for Dronningen.)

Min kongelige Frue leve længe!

Gid alle Dens Fiender ende maae

Som denne Stuart!

Skrædderen tilhøller sit Ansigt, Davison vrider fortvilet Hænderne.)

Elisabeth.

Sael, Mylord! Har I

Befalingen til hendes Død modtaget

Af mig?

Burleigh.

Nei, Dronning! jeg modtog den af

Sir Davison.

Elisabeth.

Har Davison i mit Navn

Da givet Eder den?

Burleigh.

Det har han ikke.

Elisabeth.

Og I fuldbyrder den raast, uden først

Min Villie at kjende? Dommen var

Retfærdig, Verden kan ei dable os;

Men Eder ei det tilkom at forhindre

Vort Hjertes Mildhed, dersom være I

Banlyst nu fra vort Kaspyn!

(Til Davison.)

Eder venter

En strængere Dom, I har formasteligt
 Jer Guldmagt overskredet, handlet utro
 Med et betroet, heiligt Pant. Man føre
 Ham bort til Tower; og det er vor Willie,
 At man anklager ham paa Livet. Eder,
 Min ædle Talbot, har jeg ene fundet
 Retfærdig blandt dem Alle i mit Raad;
 Min Ven og Fæder være I herefter!

Schrewsbury.

Forviis ei Dine meest trofaste Venner,
 Raft ikke dem i Fængsel, der for Dig
 Har handlet, der for Dig nu ere taus.
 Men mig tillade, store Dronning! Du,
 At jeg i Dine Hænder atter giver
 Det Segl, Du nu i tolv Aar har betroet mig!

Elisabeth.

(Forbauset.)

Nei, Schrewsbury! I vil mig ikke nu
 Forlade — nu —

Schrewsbury.

Tilgiv mig! Jeg er gammel,
 Og denne jævne Haand, den er for stiv
 Til at besegle Dine nye Planer.

Elisabeth.

Forlade vilde mig den Mand der nys
 Har frelst mit Liv?

Schrewsbury.

Kun lidet har jeg gjort;

Din bedre Deel jeg har ei kunnet redde.

Lev og regjer med Held, Din Fiende er

Nu død, nu har Du intet meer at fange,

Og intet meer behøver Du at agte.

(Gaar.)

Elisabeth.

(Til Greven af Kent, der træder ind.)

Grev Læste Komme!

Kent.

Greven lader sig

Undskylde, han er nu til Skibs til Frankrig.

(Hun tvinger sig, staar med rolig Fatning, Teppeet falder.)

Princeton University Library

32101 069153342

